

Mengel-digten

Aletta Beck

bron

Aletta Beck, *Mengel-digten*. Adriaan Wor en de Erve G. onder de Linden, Amsterdam 1750

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/slot019meng01_01/colofon.php

Let op: werken die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn.

Antwoord op het sonnet.**Aan my door Sr: Wouter Simmers behandigt.**

WAt hoor ik voor gerugt, wie komt myn eenzaam harte
Dat nedrig zig ontschuilt; vernissen met een glans:
Als of myn Pegasus steeg aan Apollos trans;
Om met een euvelmoet het negental te tarten.

Ik wriemel langs de gront; en 't zoude Pallas smarten
Haar choor ontwyt te zien; wie waagt 'er zulk een kans?
Om dit volmaakt getal te steken naar de krans:
De doemspraak zou Apol op 't strengst aan myn beharten.

Maar 't is uw vlugge Geest, die maalt op my een blos,
Als of ik meede een teug van 't vogt des hengste ros
Had in myn borst geslurpt; dit is voor sterke Maagen,

Ik agt my veel te zwak; maar gy zyt vol gepropt,
En tot uw hals, en kin, in Pegaas vliet gedopt:
Myn vleugels zyn ontpluimt; gy kunt myn wieken schraagen.

Arnhem den 24
December 1691.

**Antwoord op het tweede gedigt,
aan my door Sr: Wouter Simmers behandigt.**

Die hoogmoet zoekt genaakt een wisse val,
Ik zeil niet ver, maar hou my aan den wal;
In vrees dat wind, of storm, of ongeval
My neer mogt ploffen:
Den ceder heft zyn kruin ten Hemel hoog:
Het veldgewas zig weer ter aarden boog:
Zag elk zyn kragt, maar met een nedrig oog,
Wie zou dan stoffen.
Wel aan myn vrint die my dus hoog verheft,
Als of myn Maan uw Sonligt overtreft:
Hoe kan een spruit wanneer men 't regt bezeft?
Met Boomen streeven:
Maar 't is uw gunst waar mee gy my bezint,
't Zy regt of krom, of met een doek geblint:

Gy toond al vrugt, daar 't my nog maar begint
Schier blad te geven.
Wat swelt de ziel niet als een bolle blaas
Van 's Werelds lof, en maakt haar Satans Aas:
Een vuil vernis, die met een dikke waas,
De ziel bepleistert:
Maar nedrigheit is 't suiverste gewaadt,
Die sonder smuk versiert het rein gelaat:
Sy lyd geen puist, of vlak, maar heeft het kwaat
Gronds op gemeistert.
Hier doelt gy na, en zoekt op 't regte pad
Van ootmoed, dat den Heylant selvs betrad:
Schuw eygen liefd, en kromme wegen zat
Uw gang te rigten;
Die zoo begint voltrekt zyn oogemerk,
Dat moeilik schynt, is hem het ligste werk:
In swakheit voelt hy nog zyn kragte sterk;
Dit's voor te ligten:
Liep ik soo na, of mogt ik met uw loopen
Op ootmoeds pat, wie zou 't niet al verkopen.

**Dankpligt aan de heer J.D.
Voor 't Geleende Boek van Antonides van der Goes.**

HEbt dank voor dit doorwrogte werk
Ter leen gejoint, maar buiten 't perk
En tyds bestek, dies houd te goede
'k Wierd nooit van leezen, mat, nog moede.
Ik op het Steiger hoorde aan ree;
Een pikbroek roepen wie wil mee:
Dies ben ik meede in Zee gesteeken,
En heb daar vry wat lang gekeeken,
Om dat in Tethys blaauwe zaal,
Gehouden wierd het Bruilofts maal:
Om 't wedervaren niet te melden,
Hoe heevig daar de Vorsten schelden,
Kwam ik heelshoofs door dit gedruis,
Weer in myn eygen Klooster huis.
Nu wagt ik weer op uw belooven,
Een puik gedigt, of Vollenhooven.

Hemels vergesigt.

Wanneer ik zie na 's Hemels lugtprieel,
 Beschouwt myn oog nog maar het minste deel
 Of buiten schors, waar mê den derden Hemel
 Zyn glans bedekt voor al het aards gewemel:
 Dit heerlijk kleet in veruw als blaauw Asuur,
 (Wiens duursaamheit by 't Eeuwig schynt een uur)
 Is ryk besaait met gulde tintelsterren,
 Wier vaste orde haar stantplaats nooyt verwerren.
 Een Son, wiens gloet verdooft het hel gestarnt,
 Rolt om den boog (dat aan den Hemel barnt)
 So lang syn kruin gehult met feest-cieraaden
 In 't toppunt gloort: of wil ze in 't vogt weer baaden,
 Dan trekt s'haar glans weer onder 't nagt-gordyn,
 En laat de Maan een flauwen Avondschn,
 Die na een loop in twaalef wondreringen
 Het Jaar voltooit, en sluit in de oude kringen.
 De zon verwarmt des aardryks vogte schoot,
 Dat boom en plant haar vrugt en bloem ontbloot:

Of dat het vuur van 's Hemels gulde lampen,
 Haald in den top, de dikke nevel dampen:
 Dan spiegelt z'haar in 't water, dat om hoog
 Een weerstuit geevt, en maalt den Regenboog.
 Op wolken die op vleugels van de winden
 Zyn ingetoomt, tot dat zy zich ontbinden:
 Die schenken uit haar dikke watertas
 Op droge gront een swaaren regenplas.
 De dunne lugt die 't al kan onderschraagen,
 En 't groot heel Al moet in syn midpunt draagen,
 Is als de steun, die door Gods magt, 't gebouw
 In wesen stelt dat het niet sinken souw.
 ô Schoon Paleis zyn dit uw zichtbre Daaken!
 Wat moet uw Vloer, uw Want, en Welvel blaaken
 Van louter Gout, Robyn, of Amatist:
 Wat maal ik af? myn schets dient uitgewist;
 Te laag, te laf, te stram zyn myne snaaren
 Myn voor zulk een toon, wat tong, kan 't evenaaren:
 Maar boven al wanneer ik 't regt beschouw,
 En denk wat Heer is weerdig dit gebouw.
 Is dit het Hof, zyn dit zyn Oppersaalen?
 Reikt het gebied tot onafmeetbre paalen?

Wat groot Monar heeft hier zyn stoel gerigt?
Waar van dit huis ontvangt een heerlijk licht?
Is niet met regt den Stigter 't grootst en 't heerlijkst?
Wat heeft een zuil by die hem vormt waardeerlikst?
Een Konink geeft de glans en weerdigheid,
En niet de plaats die hem is toebereit:
't Is God der Goden Heer, die hoog wil woonen,
Wiens heerschappy ontluistert de aardse kroonen,
Wiens overwigt van Majesteit en Magt
Geen weergaa vind, die by hem word geacht:
Hy is jaloers van die hem de Eere rooven,
Of die syn Kroon de luister wil verdooven.
Gy Koningen die de Aardse troonen schraagd,
Uw schepsters buigt en aan hem overdraagt:
't Is Eers genoeg maar van hem af te hangen,
Uw ryken zyn dog maar ter leen ontvangen,
Hy eistze weer of neemtze uyt uwe hant,
Soo heevt zyn magt uw aan syn Kroon verpand.
Jehovaas stoel, waar 't regt vloeit van syn lippen
Is blaauw Saphier, doorzaait met gulde stippen:
Een glansig licht als hasmal siert syn Troon;
Dees weerdigheid past aan een Hemel Kroon!

Die rykstroon die al de Eeuwen kan verduuren,
 Leyd in 't ciment (als diamante muuren)
 Van waarheit, regt, onwrikbaar vast gehegt:
 Soo bloeit dit Ryk, uyt kragt van 't Godlik regt.
 Een geest'lik oog kan 't vergezigt opbeuren
 Regt Hemelwaarts en door de wolken scheuren,
 (Geen vleeslyk hert betreed dit vloer-tapyt,
 Die 't Geestendom alleen is toegewyt)
 Om in den Geest Gods aangezigt te aanschouwen,
 Waar in zig al zyn deugden klaar ontvouwen:
 Geen schaduw kleet hangt nu voor ons gesigt:
 De Levens Son door 't voorhang schiet haar ligt:
 ô Aardeling slaat gy nog 't Oog beneden
 Op 't ondermaans, ey waarom niet gestreden
 Door de enge poort, daar 't bloet de post besprengt?
 Het harte bloet, door 't Lam wel eer geplengt,
 Vloeit als een stroom voor Gods gewyden drempel;
 Daar wassen ge-ykt zyn met zyne stempel
 Haar vlakkig kleet; legt gy dan nog gewond,
 En stinkt uw rok van Etterbuil en zond:
 Verlaat dit pak, doet aan de wisselkleeren
 Sneeuw wit gemaakt, in 't reyne bloet des Heeren.

Dan zal geen oog, of hert meer zyn gewent
Naar aards genot, als 't maar syn Heilant kent,
Om voor Gods Throon de Kruisbanier te planten,
Daar 't juichen zal met Christus Boetgesanten.

Arnhem den 10
October 1699.

**Dankpligt aan de heer Johan d'Outrein,
Voor het Rosendaalse Vers aan my vereert.**

Soo als ik zit myn Vers te sluyten,
Word ik met u geschenk vereert,
Een gift by my zoo lief en weert
Ge-agte Heer, dies moet ik uiten
Myn dankpligt voor dit aardig eel
Gedigt, op 't Rosendaals preeel;
Een stof die yders hert doet vonken,
Maar waardig voor u scherp vernuft,
Dat voor geen taal of vinding zuft,
En ryk in eygen dons kan pronken.
Die zoo door 't zienlik opwaarts trekt,
En andre met zyn leering wekt,
Vermaakt syn geest doet andre voordeel;
Voor my die dikwils zit en slaap,
Om dat ik my aan 't aards vergaap
Word dan gebragt tot geestlik oordeel

Ik dank dan met myn hert en ziel,
 Dat myn dit lot te beurte viel;
 En om dit ernstig te betuigen,
 Aanvaard dit digt van myne hand,
 Wel dom en van een eng verstand,
 Maar greetig om u borst te suigen:
 't Is niet geschikt na maat of trein
 Denk hoe een ongezouten brein,
 Derft in u vierschaar te verschynen,
 Gy zult, soo gy het polst of tast
 My vinden sult een kranken gast
 Door euveldoet geraakt aan 't quynen:
 Dog 'k paai myn selvs met dit verdoog
 Dat gy zult slaan een gunstig oog;
 En als de keurschaal komt te hellen,
 Waardeert het dan na u verstand,
 't Is op een nederige trant
 Ik kan het ook niet hooger stellen;
 In die verwagting staak ik des.
 * U opperknecht of
 Dienaars.

* Jongstleden was in de Vierschaar van Apol gevonnist, dat d'ongetletterde leken voor Opperknechts by de Week ageeren souden.

Het waare en geestelik jubeljaar.

TOen God van Sinaï al donderend zyn wetten
 Door Moses mond bazuin aan Isr'el voor liet zetten,
 Was dat (wanneer haar 't land van Kanaän tot lot
 Van God zou zyn beschikt) zy haare dienstb're pligten.
 Alleen naar 't keurgebod, haars bondheers moesten rigten.
 In dese rolwet ook geen 't van dit minst gebod.

Voor deze dienstbaarheid, waar voor zy moesten bukken,
 Die God (dog voor een tyd) had op haar nek doen drukken:
 Was 't heiljaar afgeperkt, dat haar van 't zugtend jok
 Ontheffen zou, wanneer de vry bazuin, ontsteeken
 Op 't groote JUBEL-JAAR, haar strekken zou ten teeken,
 Dat yder naar zyn land en maagschap weder trok.

Een vry Jaar, waar in 't veld en 't vee de rust zou smaaken,
 En 't erff dus lang vervreemt zou tot zyn stamheer raaken:
 Geen Heer had magt een pand te hegten aan syn lot:
 Geen losgelt wiert ge-eyst, wyl de aarde was des Heeren,
 Die 't haar als leen goet schonk, om door dit wederkeeren
 Als onderdanen haar te draagen jegens God.

Was niet het tegenbeeld van al dees plegtigheden,
 Dat eens het dienstbaar Jok zou worden losgesneden,
 Als 't aangenaam geluit van Christus soenstem klonk?
 In 't groote Jubel-jaar van zyn genaade stonden,
 Wanneer de schuld gedempt 't gevangenhuis ontbonden,
 De vryë heerlykheit van God in 't Schepsel blonk.

Dees schaduw neigde zig so ras het ligt kwam daagen,
 Gereesen uyt den schoot van 's Vaders welbehaagen,
 Dien Jesus; die de wet versegelt als vervult,
 En met syn komst betuigt, dat nu geen reeks van tyden
 Bestempelt haren dienst: maar dat zy als bevryden
 Des Heeren door syn hand zyn plegtig ingehult.

Wy zien dien tyd vervuld daar Sion in kan roemen,
 Om God haar Vader, en niet meer haar Heer te noemen:
 Haar kindschap heeft het regt te naadren voor syn Troon,
 (Verkregen door 't randzoen haar's eerstgeboorne broeder)
 Om 't Geest'lik erfdeel als een suiver zielen voeder
 Te aanvaarden uyt syn hand tot een genaaden loon.

Geen Kanans paalen meer, maar de erffenis der werelt
 Word aan haar snoer gehegt, met geestlik goed beperelt.

Juigt vrolik dienstbaar volk! daar is geen onderscheit
 Van volkeren, of staat, nu 't onrein is geheiligt,
 En Christus door syn komst den toegank heeft geveiligt:
 U Erff wel eer vervreemt was by hem weggeleit.

Word niet de vry-bazuin om 's Werelts rond gedraagen!
 Als men de wagers hoord alle ogenblik gewaagen,
 Dat nooit aan 't dienstbaar Jok het God beminrend volk
 Sig onderwerpen sou, maar blyven in de vryheid
 Der Koninglyke wet, die onzen geest met blyheid
 Kan rukken uit de magt, en Satans diepe kolk.

Hoord eens de wedergalm der Silvere Trompetten
 In d'Evangelii leer geschonken, dat de wetten
 Van 't nieuwe Koningryk zou vryheit zyn en vreugt;
 Haar klaarheit word gehoort tot aan des werelts enden;
 De zuiverheit verliet de herten die sig wonden
 En letten op 't geklank. o Sion weest verheugd!

Praalt dan nog Tirus Vorst op zyn gewyde drempels,
Ja roept syn dienstbaar volk naar 't vier getal van Tempels!
O afgrond van bedrog, en zielen kramery!
Is dit met Petrus net waar op gy stoft te vissen?
Uw lokaas is een strik, waar in de zielen missen,
Uw aflat strekt ten leus van Satans slaverny.

Dit was nog niet genoeg de elendige te vangen;
In schyn eens zielen arts het boos vergift te langan,
De dootsteek van de ziel: nog stelt g'u stoel naast God,
Herhaalende de wet van tyden, jaaren, daagen,
't Verbasterde geluit van 't JUBEL-JAAR uytdaagen:
So kreukt gy 't heilig regt door uw ontaard gebod.

Men paait Jehova nog met dagen toe te tellen,
Verdiensten, en gebeen: ja laat niet na te quellen
Syn hooggetergde magt: men offerd, en men smookt,
En zegt 't is God een dienst dat wy dit vuur ontbranden;
Het vlees herkauwende van Christus met u tanden,
Als of syn altaar bloet te weinig had gerookt.

O dwaase Herder is dit uwe Schaapen weyden
 In 't ryke klavergroen! u beemd is maar een heide.
 U staf een lastig jok, waar voor men hygend bukt,
 Nog roept gy 't is de tyd, het jaar van 't welbehaagen,
 Als of God al dees magt aan u had opgedraagen:
 Neen, neen hy heeft dit merk nooit in u hand gedrukt.

Is dit het sagte jok van 't Evangeli smaaken,
 Dat men 't verouderden nu weeder nieuw wil maaken?
 Was niet de schaadow doot doe Christus lighaam blonk?
 Of had syn bloed geen kragt het handschrift uit te wissel,
 Ten zy u loose kalk van bevaarden en missen
 De zonden zuivring gaf, en 't volk de vryheit schonk?

Verstokten Pharaö, die zit op veele waatren,
 Als uwen val genaakt wat sal de blydschap schaatren,
 Wanneer geen hoeren lied by u meer word gehoort:
 Dan stremt uw heerlikheid, als 't weê word uyt geklonken
 Om 't bloet der heiligen tot walgens zat gedronken:
 Soo word uw naam en ryk in enen dag versmoort.

O vreeselyke dag! waar in Gods magt sal blinken,
 Wen Babilon als loot sal in de diepte sinken:
 Maar heereyke dag den treurigen tot loff:
 Haar sterffelik gelaat word t'enemaal ontbonden,
 Haar neergebukte geest in blydschap heel verslonden,
 Nu se eeuwig syn gedrenkt met siel versaadens stoff.

Hoe groot is 't JUBEL-JAAR, waar in de Kerk sal schynen,
 Uit dien verdrukings kroes als gout en als robynen;
 Als den Aards-Engel met de helden syner kragt,
 Uytvoerders van zyn wil (hoe vreeslik syn syn slaagen)
 Waar mee hy komende de wereld op sal daagen,
 Dan sal 't verlaaten volk by God weer syn gedagt.

Siet hoe de kind'ren Gods met sugten en gebeden
 Reikhalsen, dat dees tyd der wisselvalligheeden
 Mogt stuiten in zyn loop; op dat de vrye geest
 Voor 't vlees haar anker ligt, nu sy de haaven naaken,
 Om in haar vaderland (waar na sy angstig haaken)
 Te aanvaarden 't kinderregt, dus lang bedekt geweest.

Siet hier 't geloov ten eynd': hier vind de hoop haar schatten,
 De zitplaats, die de liefde in Godes hert kan vatten,
 Nu op haar hoogsten Troon: daar vind de ziele vreê,
 En rust in 's Vaders huis. Na lang en aak'lig swerven;
 De vrugt van Canaän kan sy om 't Manna derven,
 Gedist op 't avondmaal van 't heilig JUBILEE.

Ja hoor hoe 't Schepsel sugt dat nu al de ydelheden
 Schoorvoetende verdraagt! maar lydsaam wenst, dat heeden
 Dien dag mogt syn verkort. O was ons sugten meê,
 Dat Godt syn kooren hoop mogt suiveren en wannen,
 De tarwe tot de schuur, maar 't kaf ten vuure bannen,
 Op dat de waare kerk kwam tot haar JUBILEE.

De Bruit wenst dat dees tyd mag als een schaaduw vlugten,
 Om datse 't Martelbloed hoort onder 't Altaar sugten,
 Ja 't roept; hoe lang ô Heer versmaad gy onse beê!
 Uw kind'ren vatten 't woord, en zeggen met verlangen,
 Heer Jesus toeft gy nog, om ons met haar te ontvangen
 (Myn Echo sugt haar na) in 't groote JUBILEE.

1700.

Klinkdigt aan Juffr. Aletta Beck.

APol liet onlangs eens syn smalle vierschaar spannen
 In 't Harderwykse Atheen, daar 't vonnis wierd geveld,
 Dat ieder Digter in syn rang sou syn gesteld:
 Maar de ongeletterde tot *Opperknegts* verbannen.

Dog, sagt! sprak Klio, sagt! dats onvoorsigtig wannen,
 Wanneer men met het kaf werpt goede tarw in 't veld:
 My is een schrand're Maagt in Arnhems Stad gespeld,
 Die met haar Poësy braveert geleerde mannen.

Maar elk bleev by syn stuk. Dies vaart sy over Zee.
 En land voor ty en wind op d'Amsterdamsche reê.
 Zy daagt de hoofden der geletterden Poëten,

En toont hen tot een proef een aardig stuk gedigt,
 Onlangs op 't Jubeljaar door haare Puik gestigt;
 Om hun gevoelen van den rang dier Maagd te weeten?

Daar was het antwoord strax van al die konst beminnen:

DAT SY STAAT-JUFFER SY DER NEGEN ZANG-GODINNEN.
 Johan D'Outrein.

Antwoord aan den heer Johan d'Outrein.

Klinkdigt.

HAd schrandren APOL syn breeden Raad gespannen
 In 't Amsteldams Atheen, myn vonnis was geveld,
 Dat kreupel-kruk wierd uit den Helden rang gesteld,
 Om 't opgeblaasen rot als bastaards te verbannen.

Ik sal sprak Callioop, dat volk voorsigtig wannen,
 En bonsen uyt myn Choor die treden derfft in 't veld:
 't Is my voor eeuwen her tot hoon en smaat gespeld
 Dat een ontaarden hoop den stryd waagt tegens mannen.

Ik houd my dan aan land: maar gy vliegt over zee,
 Enorst my op uw rug naar Amstels gulde reê.
 Daar merk ik hoe de gonst van Neêrlands Hooft Poëten

Haar Jonge telgen kweekt, wanneer haar puikgedigt
 Als dubb'le Sonnen straald: wie vind sig niet gestigt
 In vinding, trant, en swier! Myn Heer dies moet gy weeten

'k Genoeg my met dees Eer de konst op 't hoogst te minnen,
 En dat ik draagen mag den sleep der SANG-GODINNEN.

1701 Feb.

De ongebonde caliope of gulde vryheit.
Aan den heere Cornelis van Eck, griffier van de hoove van
Gelderland.

't Vinkje in de groene Lovers
Tiereliert, en aardig queelt,
Hooft hoe 't met syn Beckje speelt!
'k Agt op strikken of op roovers,
Wyl ik in het hooge swier;
Daar de vlam van Phebus vier
Door myn rokje heenen blaakert
In 't geflik-flak van syn gloet,
Dat my weer verhuisen doet:
Heet en warm genoeg gebaakert
Daal ik na een koele vliet,
In de schaâuw van lis of riet,

Daar het vogt den berg afklatert
 Myn versengden dorst gelaavt
 Luister hoe myn snater draavt?
 Dat den Echo 't bos doorschaatert.
 'k Roem de gulde vryheits lof
 Boven pragt van 's Konings hoff,
 Daar myn makkers opgeslooten,
 Neuren om den engen bant,
 Die haar lieve keeltjes spant,
 Met geen hemel dauw begooten.
 't Sy ik huppel in het groen
 Of my rust in 't paviljoen,
 Daar 't verhemelt prykt met Sterren,
 't Sy ik groet Appollos Kroon,
 Als hy klimt aan 's Hemels Troon,
 'k Schyn in al de vreugt te werren.
 Wie bereyt my enger kouw,
 Als myn kluisje, met wat rouw,
 Sie 'k myn veder dan besnoeyen,
 Sou men digten in het digt
 Daar APOL ontrekt syn ligt,
 Nog geen Hipokreene vloeyen?

't Spreekwoord eygen heert is best
't Haantje kraait op eigen nest.
Schonk men my een gulde kooy,
'k Song daar in niet half soo mooy.

Klinkdigt.

Voor de Negendemaal gerymt; deeze Stoff, en deselfde ryme is tot Agtmaal hervat, in de Kooren Bloemen van C. Huigens.

STond Vorst Achilles op en sag syn holle schonken,
 Door man en maagt geveegt die kwistig syn en rap,
 Hy greep na syn Helmet of stond verbolgen schrap,
 Maar nu syn Leeuwen moed in Lethe legt versonken

Vergenoeg sig ieder dat hy vaagend heeft gedronken,
 Uyt syn heldhaftig pit dat nieuwe jeugend sap,
 Het frisse Maagdendom en groene Vryerschap,
 In heldendigtery haar geesten voelde ontvonken.

Geen wonder want een schonk so veel herschaaft, herdigt,
 Herkookt in 't manlik breyn, van Juffers aangerigt,
 Niet ongelyk van aard in konsten, taal en zeeden.

Ontsteken eenen loff die klinkt door Nederlant,
 Als 't antwoord is na 't woort, danst ider op syn trant.
 Myn negental verminkt de agtmaal herdigte reden.

Klinkdigt.

Rampsalig Jodendom die in uw ballingschappen
 De leidster mist, die eer aan de Oosterkim verscheen,
 Gy sluit u ogen toe, ag herten hart als steen,
 Voor 't ligt daar 't heidendom vol moed u voor gaat stappen.

Nu doolt en schuilt g'in 't wilt; maar 't bloet sal u beklappen,
 Nog leekende op uw hoofd uit Jesus bitt're ween
 Te roekeloos ge-eist tot eeuw'ge smaat: ga heen
 God sal 't geplengde bloed ook uit uw ad'ren tappen.

't Beginsel uwer smert was doe Jerusalem,
 Met ramp op ramp gehoopt, liet hooren 's hemels stem,
 In 't Heilig Tempel Choor; Laat ons van hier vertrekken.

'k Ontlast my haarer sorg, sie daar myn woonstee woest,
 Het Priesterdom ontwyf de Schepterstaff, verroest,
 Om dat sy 't aangesigt van Moses niet ontdekken.

14 Maart 1701.

**Ter verjaaringh van den Hoogh Eedelen Welgeboren Heer den Heere
Baron Johan van Arnhem,
heere tot den Roosendaal, Karseloo, &c. &c. &c.**

DE schone Philida ontmoet haar mingenoot
Astrea, wien sy vraagt waarom de reyen paaren,
Die melt haar (want de vreugt tot swygen was te groot)
Dat heden is de dag van Adelaarts verjaaren.

PHILIDA.

De blonde dageraat komt door de reeten blinken,
Terwyl de dikke nagt en damp en neevlen sinken
Beneden onse kim; ik uyt het geurig hooy
Geresen, hoor het vee reeds springen uyt de kooy.
Soo stap ik uyt de hut, en hoor de Nagtegaalen
Haar gorgelen vereent de groene Mey onthaalen:
Ik hoor den herder deunt al op syn veltschalmey,
Die met gevogelt mengt een lieflyk veltgeschrey:

Terwyl het wollig vee graast langs de groene zoomen
 Des Silv'ren Rynvliets, en sig spiegelt in de stroomen:
 Het groene veldtapyt met cristalynen douw,
 Prykt of 't het gulde hoofd den loeff afsteken souw:
 Dees schoone morgenstond wil dog wat wonders spellen,
 Wyl 't ruissende geboomt, en Mus, en Lam vertellen
 Aan my, (op hare wys) wat te gebeuren staat,
 Eer Phebus sonnewiel vermoeit ter ruste gaat.
 'k Verwagt dit met gedult, maar gints door de eyke boomen,
 Sie 'k Speelgenoot Astreé al soetjes herwaarts koomen,
 Zy heeft in de eene hand na 'k sie een aarden vat,
 En in haar regter arm een soogend lam gevat:
 Ik stap haar in 't gemoet, om aan haar mont te vraagen:
 Aan wien dees milde gift sal worden opgedraagen.
 'k Wens u een blyden dag, myn waarde Herderin;
 Wat jaagt u door den douw soo vroeg ter veldwaart in?
 U opgestrikte rok verciert met groene loov'ren,
 Lykt ofje een Herders knaap met weermin wilt betoov'ren:
 Maar waar toe dese room en 't ooy uit uwe Stal?
 Ik bid soo gy my liefst melt my dit boven al.

ASTREA.

Syt gy een Herderin uit de *Arenaker* Velden,
 Soo digt by onse buurt, en hebt niet hooren melden
 De groote Feestdag: wyl nu heden is verjaart
 De Bloemendaalse PAN, die grooten ADELAART.
 Wy syn aan hem verpligt dat vee en herderknaapen,
 Op syne wakk're sorg gerust en veilig slaapen:
 Hy 's Rigter van 't geschil, wanneer de herdery
 Twist over vee of veld, dan set hy vrede by:
 Syn wesen baart ontsag, soo dat in deës waranden
 Geen Luypaart, Beer, of Wolff een kooi dervt aan te randen:
 Syn regt aanminnig oog ontsteekt een ieders hert,
 Dat teffens hy gelieft en aangebeden wert:
 Zyn wysheit boven al men wyd en syds hoord roemen,
 Dat op syn Stads geseit men hem mag Raadsvrind noemen.
 Hy 's spraaksaam en beleeft, so maar een hoederin
 Hem toeknikt op syn boers, hy groetse niet te min:
 Hy 's milt en sagt van aart om 't *kreup'le* te verkwikken,
 Syn haselaaren stok kan 't krom van 't regte schikken.
 En kon ik Philida, 'k ontvoude u al syn lof:
 Maar slegthoofd als ik ben, myn taal is plom en grof.

Wat dunkt u, is 't niet regt en sonder tegenspreken,
 Dat onse herderrey aan PAN met off'ren smeken,
 Dat *Ad'laarts* silv're krans van Mey tot Mey herleeft,
 En met een jeugdig groen mag worden doorgeweef't?
 Nu gaa ik bergwaart op, komt wilt gy my geleyen
 En sien den Offerdienst, en 't huppelen der reyen,
 Daar sal u oog selvs sien ter eer van Adelaart,
 Wat PAN wort toegebracht op syn gewyden haart.

PHILIDA.

Geen heugelyker ding Astrea sal ik hooren
 En sien maar om voor al u niet in 't werk te stooren,
 Verschuil ik by een boom, of sal ter syden staan,
 Om na den Offerdienst weer t'saam na huis te gaan.

Rey der Offerende Herderen.

De reien treden voort,
 De reien treden voort, men hoort
 De landkapel weergalmen,
 Roosendal, Roosendal,
 Van 't liefvelik accoort.

O grooten bosgod PAN,
O grooten bosgod PAN, neemt dan
Dees gift der Herderknaben
Roosendal, Roosendal,
Dog met gevallen an.

Wy offren U een lam,
Wy offren U een lam, dat kwam
Soo gaaf van 's moeyers borsten,
Roosendal, Roosendal,
Geschut voor hek nog dam.

En dit is 't nog niet al,
En dit is 't nog niet al, men sal
't Met versen room besprengen,
Roosendal, Roosendal,
Dan heeft het beter val.

De sooden Altaar leit,
De sooden Altaar leit, bespreit
Met Mey-en Boterbloemen,
Roosendal, Roosendal,
De komst van PAN verbeit.

Hoe beëfd de Land-Kapel,
 Hoe beëfd de Land-Kapel, soo fel,
 Nu PAN ter Choor komt treden,
 Roosendal, Roosendal,
 Syn ogen blinken hel.

O PAN hoed Adelaart,
 O PAN hoed Adelaart, verjaart,
 Geef daar van blyk en teken:
 Roosendal, Roosendal,
 Hoe daverd lugt en aard.

Beveilt zyn Herders staf,
 Beveilt zyn Herders staf, die straf
 Het ondiër kan doen beeven,
 Roosendal, Roosendal,
 Maar 't Vee verkwikking gaf.

Spaart Adelaarts gehugt,
 Spaart Adelaarts gehugt, en vrugt,
 En Wout, en Akkerlanden,
 Roosendal, Roosendal,
 Ons Herderreys genugt.

Soo salder jaar op jaar,
 Soo salder jaar op jaar, een schaar
 U herder lied'ren deunen,
 Roosendal, Roosendal,
 En off'ren op 't Altaar.

De milde PAN verhoort,
 De milde PAN verhoort, ons woort,
 En knikt met liever lonken,
 Roosendal, Roosendal,
 Daar op vertrekt hy voort.

De Nimphen uyt het woud,
 De Nimphen uyt het woud, met goud
 En groen betuinde kappen,
 Roosendal, Roosendal,
 Den Echo slaan door 't hout.

Het Bloemendaalse plein,
 Het Bloemendaalse plein, schiet rein
 Van vreugd zyn Waterwellen,
 Roosendal, Roosendal,
 Soo klaar als een fontein.

Den Echo bouwde na,
 Den Echo bouwde na, soo draa
 De Herderknaben swegen,
 Roosendal, Roosendal,
 Op 't woord van PANS genaâ,

Hoe lugtig ging dat lied der Herd'ren opgesongen,
 Myn leden wierden rap en 'k had haast meê gesprongen,
 Ik sag dat boerse volk, gelyk een Olm, bemoest
 Met Mirt, en geurig loov op 't blanke kleed gedost,
 De Kroontjes van haar hoofd, op de ongetuite haaren,
 Waar in de Zuidenwind zo zagt ging spelevaaren,
 Verheugden my 't gesigt: hoe, was de eerbiedigheid
 Getempert met de vreugt, toen 't Offer wiert bereid!
 Hoe daverde het Wout, Astreé! toen stem en snaren
 Aanhieven op den dag van Adelaarts verjaaren!
 Al wat gebekt was kweelde in 't lugtige priëel,
 Op 't hooren der Schalmey, en Doedelzak, en Veël:
 Men zag het bloemgewas, soo preuts op 't groene laaken,
 In 't aanschyn van de Son om prys op 't schoonste blaaken,
 Dees frisse Meydag groent veel schoonder dan voorheen,
 't Brengt al voor Adelaart syn eerste jeugt by een:

Met regt voor Adelaart, het puik der Herderknappen,
Bemint van al het volk, soo groot van Geest geschapen.

A S T R E A .

Dit hebt gy Philida myns dunkens wel verstaan;
Maar eer wy scheiden hoor, dit dient'er nog gedaan:
Men moet dit dierbaar hoofd onwelkb're kransen streng'len,
De Palmen en Laurier met keur van Bloemen meng'len,
Een tuiltjes net gelyk als dat syn Herderin
Op 't troufeest aan hem schonk, ten blyk van wedermin,
Geen Diadeem die prangt van 't topswaar hel geflonker,
Waar onder staatsugt, nyt, en sorg verschuilt in 't donker.
Der Monarchiën lot ons Herderrey veragt,
Dat pragtig hoofs, en kiest, een krans die elk toelagt.
Maar wie zal dese krans met zegenwensen cieren,
Om 't grote Jaargety van Adelaart te vieren.
Myn tong is veel te stram, weet van geen hoofse swier:

P H I L I D A .

Astrea, ik bekent, maar zingt op uw manier:
Dat zal den Woutvoogt ligt veel beter wel gevallen,
En 't past ons al zo wel als op syn hoofs te kallen,
Hy sal uw boerse taal om syn beleefden aart
Nog roemen, of een Dwerg twee reusen had gebaart.

Kom latenwe onsen wens met die van 't Landt vereenen
 Geen, als een basterdsaad, of sal 't van herten meenen.

ZEGEN-WENSCH.

Schoone Mey, die berg en daalen
 Overtreft met Groen Fluweel,
 Met haar boorden te bemaalen
 Door 't veelverwig bloempenseel,
 Die Aurora tart in 't bloosen,
 Als zy gloeit als purpre rozen:
 Doch wat pracht gy op uw bloem;
 Hier is stof tot hooger roem:

Hooger stof om op te pronken,
 Nu de leevens Mey ontmoet
 Ad'laars eerkroon, milt beschonken,
 Ey! hem op zyn jaardag groet!
 Stelt u toon op hoger klanken,
 Wilt den goeden hemel danken
 Met een teed'ren wens en zugt,
 Dat de weergalm vult de lugt!

Ad'laarts eerkrans die geen luister
 Hoeft te ontleenen; want altans
Gloeit zyn fakkelligt in 't duister,
 Als een Ster van d'eersten glans:
Smeekt den Hemel om zyn zeegen,
Dat dees flonkerster verkregen
 Sta aan 't Gelders Firmament
 Vaster als in 't vast ciment.

Dat zyn lange stacie tabbert,
 't Eerkleed in den grooten raad,
Daar geen nyd den bek aan slabbert,
 Sier de Zuilen van den Staat
In de breede Oranje lommer,
Nu de Leeuw rust sonder kommer,
 En den Adelaar syn nest
 Veylig in de hoogte vest.

Goede God vermeere zyn jaaren:
 Zyt de Lootsman van zyn hert
Stier hem door des Werelts baaren,
 Dat syn kiel behouden wert.

Hoe! sou ramp of ongelukken
Desen hoogen ceder drukken?
Daar syn wortels syn geprent
In des hoeksteens fondament.

Laat dit Jaarfeest dikmaal keeren
Tot syn Herderinnes vreugt,
Die een kransje sal vereeren,
Om haar Herders waare deugt
Ongeveinst met min te kroonen,
En dit heilsaam samen woonen
Blyder als den eersten dag
Te begroeten met een lag.

Ja soo lang ons Herderknappen
Sieren deezen dag met groen,
Sal men aan syn naam en waapen
Met een eerbiet hulde doen.
Tot sy beid met Arends oogen
Vliegen door de Hemel boogen,
En haar Stamboom hier geknot
Weer herbloei in 't heil van God.

1700.

Op de doot des Hertogs van Glochester.*Sang.*

RAmpsaliġ Albion!
Wat treft u slag, op slag,
En wreede bliksemslaagen!
't Is dag: nog taant de Son
Om 't deerlik wee en ach,
Ach Stuarts kroost! geen plaagen
Gaan uw Paleis voorby!
Den slaanden Engel vint,
Geen post met bloet bestreeken!
Of heeft de Twist-harpy,
In wraaklust heel verblint,
Syn klaauw in 't hert gesteeken?

Wie schuift de treurgordyn
 Voor 't moederlik gesigt!
 Geen tranen zyn te stelpen:
 So brult de Leeuw van pyn,
 En smaadt het lieve ligt
 Om 't rooven zyner welpen.
 Hoe wankelt Ryk en Troon,
 Wanneer het bitter lot
 Den Stam ontplukt zyn telgen,
 ô Regt ge-aarde Soon,
 Te vroeg, dog wel, by God;
 Geen Theems kan 't leet verswelgen
 Als Nereus uit weemoet,
 Syn Sluisen open doet.

Tegensang.

Gelukkig Albion!
 Ge ontduikt een swaaren slag,
 Soo lang de gulde Waagen
 De Oranje Middagson
 Syn rossen met verdrag.
 Houd in 't gareel geslaagen.

GLOCHESTER aan de borst
Een's tweede AUGUST gekweekt,
Had Leeuwenmoed gezoogen!
Dit perst dien Grooten Vorst
Nu hem de doodpyl steekt,
Veel traanen van meedoogen.
Die tegens druk en last
Syn Schouders voelt geschraagt,
Sal Vorstin Annaas kaaken
Met peerle douw beplast,
En 't lyden dat zy draagt
Afveegen, en bewaaken
Haar Hofpaleis en Staat.
Ik zal de Maagschaps band
Sprak Willem, vaster streng'len;
Die u na 't herte slaat,
Weet dat myn dappre hant
Syn bloet met stof zal meng'len:
Maar troost u met deës vreugt,
Hy storv in blanke deugt.

Slotsang.

Die boven 't wolken spoor zyn zetel hout
En Kroon en Staf aan Aardse Vorsten trouwt,
Al dreigt gy Stam en Wortel uit te roeyen,
Sal Sions bres bemuuren met een wal,
En schutten 't kwaat van een aanstaanden val,
Die Abrams zaat uyt steenen kan doen groeyen.

Sonnet.**Op den verjaardag van den heer H. Otters, Secret.
Out zeven en zestig jaaren.**

GY, die den tyd beperkt van ons angstvallig leeven
 En van de Bakermat, de Jaaren opwaarts telt
 So hoog als se in uw Boek der Eeuwen zyn gestelt,
 Geev dat wy nooit uw wil in weerwil wederstreeven.
 Wanneer gy 't smaaklik zoet met bitt're saus wilt geeven
 't Is Vaderlik gedist, die 't kint in hoogmoet knelt,
 Of tederlyk omarmt als 't in zyn traanen smelt;
 Uw doen, ô God, is regt! al worden wy gedreven
 Gelyk een vlugge damp of ligte weversspoel:
 Een hantbreet is, by u, ons ydel Aards gewoel:
 En is dees Sonnewiel na de Avont kim gedooken,
 Ey keert de schaauw te rug, verlengt de levens tyt,
 Die als een Jagtschip door de woeste baaren glyt:
 Tot eens dat eeuwig ligt zal weesen aangebrooken.

Anno 1700 November.

Jaardigt op den heer T: Menthe.

DOor 't dreigend onweer van de aanstaande Krygs-gerugten,
 Die yders hert doen zugten,
 Is ook myn geest benaauwt,
 Geen wonder dat de Pen sygt in een diepe flauwt.
 Hoe souw myn teere hant en sidderende ving'ren
 Een Jaardigt kunnen sling'ren,
 Of slaan op blyden toon?
 Daar rondsom wort geplukt aan Zions dierb're Kroon:
 Verschoon my dan, die hier uw bezigheit kom steuren,
 En in 't begin te neuren,
 Als waar 't een Swanesang,
 Wie kweelt niet, die maar denkt aan Neêrlands ondergang?
 Maar gy, die steeds voor 't volk by God tred in de bressen,
 Om 't toorne vuur te lessen,
 Of zyn geregte straff,
 Soo lang de boetstem klinkt, ons tyd van boete gaff,

Roept ons nog dikwils toe met bidden en met smeeken,
Sal nog uw hert niet weeken,
Gy dobbert op den vloet,
En draaikolk uwer zond, waar in gy zinken moet,
Maar God bied nog zyn gunst wilt gy 't gevaar ontvlugten;
Barst uyt in naare zugten,
En laat de zilte plas
Neersypl'en, tot uw hert zo buigzaam is als was.
Soo stapt ge ons moedig voor, ô leidsman uwer troepen!
Van God daar toe geroepen,
En hebt uw eerste Jeugt
En scherp geslepen brein geoffert aan de deugt.
Nu neemt het Jaartal toe, de Goddelyke Wysheit
Staat in volkoomen grysheit,
God meerder het getal,
En Stapel Jaar op Jaar als 't hem behaagen zal.
Hy kroon uw akkerwerk dat geen verborgen zugten
Ten Hemel moogen vlugten,
Maar als een heilig zaat
Geworpen in het hert zyn vrugten opwaarts slaat.

Dat waarheid, liefde en vreê, malkanders aansigt kussen,
Of God zyn toorn mogt blussen
En dempen in den vloet,
Daar Siloos wasbad bruist van Jesus dierbaar bloet.
JEHOVAH geev u kragt om 't zwakke t'onderschraagen
In blyde of droeve daagen,
Dat zyn scherpsnydent staal
Geklonken in uw vuist, Gods vyand agterhaal.
Bid voor Jerusalem en die haar vreê beminnen,
Dat Godsvrugt woon' daar binnen,
Maar blaast de ramsbasuin
Tot Babels Jericho haar Wallen stort in 't puin.
Die zig in 's Heeren dienst zo swoegent heeft gekweeten,
Behoud een vry geweeten,
En krygt een heerlyk loon,
Aan 't einde van de baan de onwelkbre lauwerkroon.

Anno 1701.

**Aan Monsr. W: S: voor een teekening in ons stamboek vereert,
verbeeldende de Hoop, tot danksegging.**

GA voort myn vrind, gy slaat met wisse schreeden
Den Kruisweg op, niet siende naar beneden,
Nog agterwaarts; 't geloof bind vleug'len aan,
't Laat sig van 't aards nog Kroone Gout betoov'ren,
De aanminn'ge krans van onverwelkb're loov'ren,
Blinkt haar in 't oog aan 't einde van de baan.

Dat is die dierb're prys, die de overwinnaar
Krygt tot een buit uit handen van syn minnaar,

Syn Minnaar Jesus, die dien schat bewaart
 Tot hy syn loop heeft wett'lik afgestreden,
 En 't strydkerk rookt van Traanen en Gebeden,
 Die God in Flessen als een schat vergaart.

Die dierb're prys, die niemand wort geschonken,
 Als een verdienst voor Kruis of Sulpher vonken,
 't Was duur betaalt! Neen 't is genaden loon:
 Den flenter rok van selfs geregtigheden
 Moet uit, men dekt de gansch mismaaakte leeden
 Met 't schoner kleet, de Kruisrok van Gods Soon.

Die 't anker van syn Hoop heeft uitgesmeeten,
 In 't stille Meir van 't grond'loos ongemeeten,
 Leit vast, al toeft de zoele Zuide wint;
 Of moet hy nog wat dobb'ren op de baaren,
 Die 't roer bestiert sal hem doen binnen vaaren
 Daar hy 't genot van al syn hope vint.

Dit deugden spoor myn vrint hebt gy begonnen,
 Die wel begint heeft halver weg gewonnen,

Dit toont ge ons in uw wandel, prent en digt:
Gy maalt ons af met leevendiger verven,
Die 't ondermaans voor 't Hemelse wil derven,
Moet sien na 't Lam door 't geest'lik vergesigt.

Dees suiv're Maagt die lieflik sit te leunen,
Weet dat haar 't kruis in kruis kan ondersteunen.
Als maar de Hoop 't begerig hert voldoet:
In diep gepeins slaat sy haar oog na boven,
Daar ziets' haar pant het eind van haar gelooven,
Dies schoptse al 't aards versmaad'lik met den voet.

Wat dankpligt zal ik u na waarde toonen,
Voor gunst, en kunst, die t'uwent saame woonen,
Den evenaar slaat over 't uwer winst:
Al seid myn hert, met syn genegentheeden,
Dit 's al waar meê ik u kan tegen treden,
Weegt vry so swaar, 'k vernoeg my niet het minst.

Anno 1701.

Morgen groet aan de herderrey, ter hutte van Philida.

VERgeef my, die vry in kom treden,
't Is op 't versoek van Philida,
Een vrolik uurtje te besteeden
Met herders knapen, die soo dra
De melkpot rommelt saamen rotten,
(Want 'k hoor meê onder dit gesin)
Niet datse op desen drank versotten,
Haar steekt wat anders in den sin:
Van Kinderlyke plichtbewysen;
Soo heb ik net op 't uur gepast,
Om selden vrinden af te wysen,
My selfs gemaakt een will'ge gast.
Dies weest gegroet gesaame vrinden,
En Cloris met uw Wyf Lerinde,
God laat uw lang na desen vinden;
Om 's Moeders hert met 't uw te binden.

1700.

Algemeene klagte, over den staat van ons faderlant.

DE bosmaagt swygt, de Herder staakt syn kweelen,
 Die eertyts in de Lommer op syn riet,
 Gerust en stil, plag vrolik op te speelen
 Een blyde Mey- of ander vreugdig lied,
 Sugt, nu hy hoort des Oorlogs donder kraaken;
 Syn Veldnymph vlugt voor 't eereeloos ontschaaken
 Eens wreedten Mars; dies barst hy uit in klagt:
 Sal ik myn vee, myn lant, en Vaders erven
 Verlaten, om als balling om te swerven;
 Terwyl de vyant in myn rampspoet lacht,
 En sweert op 't staal met al syn vloektrawanten;
 Syn Veldstandaard in Neêrlands tuin te planten.

Myn korte rust nauw aâmtogt heeft genooten:
 't Verwoeste Veld gevoelde pas de sneê
 Des scherpen Ploegs, de Vygknop nog geslooten,
 En Wyngaardbloem, of 't een volgt 't ander weê:

Dies schuilt de Son in 't rouw gewaad bedolven,
 En Nereus klieft syn barre pekel golven
 Van mismoed, met syn drietant; dat de kiel
 Geballast wort met Bomben en Karkassen,
 Voor 't ryk gewin, dat de Oost-en-Wester kassen,
 Ontsluiten, tot de steun van Hollands ziel:
 Ach roept hy, moet myn vloet dees schatten derven!
 Om myn paruik met hart-aêr bloet te verven.

Naauw sweeg hy, of men hoord de weêrklank kaatsen
 Van onze Zee, met ysselyk geluit:
 Door veld, en bosch, tot in de vaste plaatsen:
 (Gemeene ramp perst ieders klagten uit)
 Daar word de Bloem van Mans en jongelingen
 Ten stryd gedost, voor 't woeden van de klingen:
 ô Bitter lot! hoe voelt nu 's moeders borst
 Het klaaglyk voorspel, dat haar liefste Zoonen
 In heeten stryd een heldenmoed vertoonen,
 Dog storten Ach! in 't sweert met bloet bemorst;
 Wier laatste tong-galm slaat: dat 's vry gevogten,
 Die 't slaafse Jok in strydt voor bloet verkogten.

Maar Sions Kerk heeft stoff tot bitt're klagten,
 Elk weent, maar Sion slaat den droefsten toon!
 Daar 's vyands rot den Tempel wil verkragten,
 Om de Astarots te vesten op den Throon.
 De Godsdienst kermt, als die bedroeft van geest is,
 Wyl se eertyds groot en Koningin geweest is,
 Sy scheurt het borstkleed, en in diepe smart
 Siet se in haar hart veel doodelyke pylen;
 (Als 't angstig wild des Jagers schicht siet ylen,
 Nog vlugt, maar siet het Staal doorklieft syn hart)
 Soo schreeuwte om hulp, om balsem voor haar wonden,
 Sy soekt; maar heeft geen Gilead gevonden.

Hoe sal ik sien dat myn gewyde Tempel,
 Daar nu de Wet van de Opper MAJESTEIT,
 Ten toon (versegelt met de Godheids stempel,)

 In vollen glans aan ieders oog verspreit,
 Word ondermynt? sal ik de praalgewelven
 Gesloopt, verwoest, en in het puin sien delven?
 Den Grootvorst, die daar plegtig word ge-eert,
 Gehoont, gesmaat, van duisent Lastermonden;

En op syn naam gesmeet die helse vonden,
 Dat Jesus Ryk in mynen val vermeert?
 Soo klaagtse en stort een Zee van brakke traanen!
 Die diepe vooren op haar wangen baanen.

Ik weet, roeptse uit, 't syn wederspannelingen!
 Die aan den Altaar voet de onfaalb're Wet,
 Wel daagliks hooren! maar den sin ontwringen,
 Wyl 't loose vlees daar tegen is geset;
 Die stout en styf op hunnen droesem swemmen,
 Den wellust koest'ren, maar de Godsvrugt temmen:
 Hun selfs te wreet de slaafse heerschappy
 Van willekeur, hartnekkig aan doen kleeven;
 En wissen uit, 't geen hun is ingeschreeven,
 Dat God is; of verkorten dat hy vry
 En onbepaalt, syn magt soo ver kan strekken
 Te straffen, of hen namaals op te wekken.

Dees syn 't, die 't toorne vuur in vlamme setten,
 Verhaastend 't onheil, dat myn Godshuis dreigt;
 Om wand en dak geheel tot gruis te pletten;
 Wyl Gods langmoedigheid ter kinnen neigt:

Dees syn 't, die 't lant met sonden overdekken,
 Dat God den vyand uyt syn slaap doet wakken,
 Ter straffe van de steigerende schult:
 Regtveerdig is de hant, die dese roede
 Heeft opgeheft! maar houd het ons ten goede,
 O God! wy bidden rek uw taay gedult:
 Al is ons hert veel harder dan de keien;
 Soo gy het slaat sal 't om genaade vleien.

Sal 't Heidens rot van u nooit syn verbrooken,
 Die roemen op hun magt uw naam tot smaat;
 En aan hun net, en eigen gaaren rooken,
 Terwyl sy wassen in getal en maat:
 Daar 't liev'lingschap, het hoopken van uw kind'ren,
 Seer word gefnuikt, en gy hun magt doet mind'ren:
 Ontwaak ô God! hoor, hoe in Sodoms Stadt,
 Het Tirus lied volmondig word geklonken,
 De groote hoer niet vol en is gedronken;
 Schoon 't heilig bloet haar purper heeft bespat:
 En is 't gering? sy souw in last'ring waagen
 Jehova God in 't strydperk uyt te daagen.

Gord aan uw sweert, ô Held uw naam ter eeren!
 Rigt uw banier voor Sion op in 't veld,
 Waar aan uw volk gehoorzaamheit sal sweeren,
 En waaken, tot de bresse sy herstelt:
 Maak Babel, dat veel volken kan verleiden,
 Een zoutwoestyn, of dorre netelheiden,
 Of laat de Zee verzwelgen synen schat!
 Maar werpt de roe, die ons rechtveerdig straffe,
 In gramschap weg: schoon Bel daar tegens blafte,
 Vermorsel hem als een verdorven vat.
 Jehova haast, en wil hen alle leeren,
 Hoe idel 't is te twisten met den Heere!

Hier sweeg de Godsdienst en loost sugt op sugten,
 Sy siet getroost een schoonder Tempelbouw
 Na stryd en smaat; waar sy na toe sal vlugten,
 Want sy was God; en God aan haar getrouw.
 De Moeder, (schoon haar Zoons te ontyd vertrekken)
 Wagt door 't geloof, dat God hen weer sal wekken.
 De Zee, die in haar armen heeft omvat
 Een ryken buit, sal 't eenmaal overlengen

En ik, die omswerf met myn herders sängen,
Moet leeren; dat ons hier geen vaste Stadt,
Nog Vaderlant, beneden staat te wagten:
Maar daar, daar 't Lam verdryft de duistre nagten.

1701.

Sonnet ter begroeting van den hoog ed. en welgebooren heer, den heer Johan Baron van Arnhem, heer tot den Roosendaal, Harseloo, enz. enz. enz.

Wanneer zyn koninglyke majesteit aan zyn hoog ed. het drost-ampt van de veluw opdroeg.

SOo Neêrlands grootst geluk bestaat in dappre Raaden,
 Om 't hooge Capitoel te schraagen, daar de last
 Ter sorg van 't Lant word op een ieders leest gepast:
 Vorst Wiljams Arends oog, doorsiende uw wyse daaden,
 In 't Borgerlyk Bestier U Drost'lik heeft belaadend,
 ô Staats Pilot! Sneewit in Staatkund' dus getast,
 Is't wit getroffen van uw onwaardeerb'ren gast,
 Dien Vorst, wiens wysheit keurt u dubb'le Staatsgewaaden.
 Elk landsaat roept om prys met huppelend gedeun,
 Ik sie de gulden Eeuw herblinken. 'k Sie den steun
 Van 't waggelend gevaart herstelt! 'k sie 't regt op 't kussen.
 Ons heilstaat voert ge in top, ô Phenix onser tyt!
 Lang bloei uw Rigterstaf van Wiljam u gewyt,
 Die Neêrlands blaakend hert in 's Vyands bloet wil blussen!

**Op 't getroffen verdrag tussen my en den heer Wouter Simmer,
om alle agt weken een digt aan malkander te senden, op de boete van
de koffy, die ik verbeurt had.**

WEL Cloris 't is te lang geborgt
Van my, die sonder eens besorgt
Te syn, soo blyf belast met schulden:
Wel 'k leek voorwaar een grooten baas,
Doe wy te saam tot Philidaas
Op melk en brokken deftig smulden.

Daar had ik 't self u voorgesteld,
Van 't geen gy in u reek'ning melt,
Die ik maar had te likwideeren:
't Is als de groote Lords gedaan,
Die altyt syn Captein voor aan,
En dan op 't laatst nog bankroeteeren.

'k Hoop egter uit myn lange schult
Na 't tergen van uw taai gedult
My nog ten laatsten uit te redden:
En dat maar tegen vyf percent,
Soo 't hooger liep, wel 'k souw in 't ent
Myn kaale pluimen heel verwedden.

Soo weet dan Cloris dit Accoort
Was al getroffen eer uw Woort
My schrift'lik was ter handt gesonden;
Gy hadt myn voorslag toegestaan;
Dies moest ik 't eerst dan aan de baan;
Nu syt ge in 't wedperk voorgevonden.

'k Versoek dan Cloris heel beleeft,
Dat sonder uitstel ge u begeeft
Tot mynent, 'k sal u afbetaalen
Met Koffy, wel als Mouders bier:
Voor 't lange borgen. Maar 'k vrees schier
Van meermaals in myn pligt te faalen.

Myn Broeder, dien gy Waarmont hiet,
Blyft borg, dat dit opregt geschied:
Laat Philida, met uw Lerinde
Ook onderteek'nen dit verdrag,
Tot vaster slot: want haar gesag
Sal 't digtverbont nog vaster binden.

Maar Cloris hoor; 'k heb nog een woort,
Daar op beding ik goed accoort:
Soo 'k treurig ben in tyd van klaagen,
Of dat myn klagt niet wel ter snee
Gepast is naar het ach, of wee!
Dat Zions Kerk nog eens mogt draagen:

Denk dan, dat in ons teer gemoed
De passy, door het gulle bloet,
Ligt opwelt: daar de sterke schonken
Haar voeten vaster staan by stek:
Maar ons verand'ring, by gebrek
Van oordeel, maakt ons wagg'lend dronken.

Niet dat het altyt word gekeurt
 Voor goed, dat wiert met recht betreurt,
 Dees lafheit ben ik reeds ontweeken;
 Maar 'k wens uw onderrigting veel,
 Soo 'k heil'ge stoff set op 't paneel,
 En dootverf die met veel gebreeken.

Nu Cloris dit blyft diep geprent
 In beider sin, als vast ciment:
 God wil ons saamen daar toe sterken:
 Dat liefd, en vree gaan hand, aan hand,
 Geen Oorlogs dier verscheur dien band:
 God sla die kryg en twisting werken.

ASTREA.

Geroepen om het digt-verbont,
 Van Cloris en Astreé geslooten
 Soo met de Pen als met de mont
 Te tuigen; 't heeft my niet verdooten,
 Ter waarheids vesting van 't verbant
 Soo 'k Waarmont blyf is dit myn hant.

De Hemel wil uw opset zeeg'nen,
En beide met syn gunst bejeeg'nen.

WAARMONT;
Broeder van ASTREA.

21 Augusty
1701.

Lerinde tuigt met eigen hant
Dat Cloris blyven sal konstant,
En soo hy hier in mogt versuimen,
Terstont moet syne boetpot schuimen.
Soo Philida niet voort en spoed
En de eissing van Astree voldoet,
Sal sy in boete syn vervallen,
Van Coffy dik als Molders bier:
Die Waarmond en Astrea hier
Verwagten sullen, met haar allen.

LERINDE, Huisvrouw van CLORIS.

den 22 dito.

Eerste steen aan Astrea, tot staving van 't wedersydse digtverbond.

Hier leg ik dan den eersten Steen.
'k Verwagt van u der weder een,
Geleid na konst, en in 't verband;
Geankert door uw vlug verstant:
Geankert door opregte Trouwe:
Die wedersyds ook werk sal houwen.
Ontvang Astrea dit myn digt,
(Om af te doen myn schuld, en pligt,
In wens dat dese soetigheid,
Die tussen ons verbonden leit,
Wil vast als in cimente Muuren
Tot eer van God veel tyt verduuren.

**Hemels schemerligt door 's werelds luister, en 's werelds luister,
maakt 't hemels duister.**

Om te Singen op Psalm XXIV.

Die 't Hemels maar in 't scheemer siet,
En agt terstont al 't aardse niet:
Egyptens-stinkend-look moet wyken,
Voor Kanans vloeiend-honingseem:
Want alles is hem drek, en leem;
Hy agt op Kroon, nog Koningryken,

Op mensen gonst, of staat, of eer,
Op rykdom, aansien, en wat meer:
Al volgt de nyd hem op de hielen,
Met konst gesleepe lastertaal,
En meerder dan dit allemaal;
Hy lacht met 's Werelts tuimelsielen.

Maar dat in desen vorder gaat;
Verdrukking, armoed, slegten staat,
En wat voor onheil is te noemen:
Daar kan hy niet alleen zyn wil
Besitten sagt, gerust, en stil,
Maar waarlik daar in vrolik roemen.

Dog word maar eens ons Ziel-gesigt
Niet van dit Hemels ligt verligt;
De Werelt set haar winkel open,
En doet ons door haar valslen glimp
Tot smart en wrevel, last en schimp,
Voorby dat schoone wel eens loopen.

Blyf ik verleid eens by haar staan,
En schouw bedaard haar waaren aan:
'k Verfoei my, dat ik ben gekoomen
In haren winkel met myn voet;
'k Ben opgevuld met wrevel-moed,
Sy heeft my 't ware goed benoemen.

Al soek ik dan vry van rondom,
 't Is akelig waar dat ik kom,
 Ik kan so ligt niet wedervinden
 De Stilheit van myn Ziele-rust;
 Myn vreugd heeft zy my uitgeblust,
 Ik mis het geen myn harte minde.

Maar sal ik blyven staan gebukt
 Met 's Werelts last, en syn bedrukt?
 Neen 'k wil my liever wederkeeren
 Tot hem, die ligten kan dien last:
 En namaals beter opgepast,
 My laten van den Hemel leeren.

Ik wil gaan neemen naauwer agt
 Wat dat 'er dient van my betragt,
 Om yder dag voor God te leeven;
 Bepaald aan pligten, die ik sal
 In wat ontmoetend aards geval
 Betragten, om God eer te geven.

W. SIMMERS.

1701.

**Verjarings groet aan mejuffrouw C.A. van Walbeek, myne ge-eerde
nichte.**

DE Dageraat hadt naauw de Oranje Paarden
 Gespannen in 't gareel
 En gulde Wagenseel;
 Toen 'k uit de hant van Majaas Soon aanvaarde.
 De weet, hoe Neptuin met zyn waterrossen
 Gestooven door den vloed
 Met Nereus Maagdenstoet,
 Syn Triton last hem pragtig uit te dossen.
 De Zeevoogt, wiens beveelen syn Orak'len,
 Vint Triton flux gereed
 In syn Vispurper kleed,
 Een krans van riet, en waterlis te schaak'len.
 De vlietgodinnen, die syn schulpkoets leien,
 Syn sierlyk opgehult,
 En wagten met gedult,
 Terwyl sy 't spoor met wier en mos bespreien.

Haar last waar heen, wat togt wortuytgeblasen
Op Titons Zeeklaroen,
Waar heen haar weg te spoen,
Ik! sprak Neptuin sal 't krielent Y verbaasen.
Myn Waterwagt, dus noemt hy syn trawanten;
Gints daagt een heldre glans
Aan Amstels Hemeltrans;
Volgt my op 't spoor, 'k wil daar myn drietant planten.
Soo ras myn Pekelvoet raakt de Amstel soomen,
Let wat ik uw beveel,
Blaast driemaal uyt der keel:
Gy Nimfen heft een maatsang op de stroomen:
Begroet Christyn het puik der Juffren reien,
Begroet haar grys verstant
In groender loof geplant,
Een Tweede Apel, die verw op glas kan spreien
Begroet haar hant, die watse sierlyk maalde
Van keurig bloemtapyt,
Haar hoogte en diepte snyt,
Arachne tart in 't steeken met de Naalden:

Begroet haar Jaargety met de offerhanden
Van 't reinste dat myn schoot
Ooit Konings Tafel bood;
Besproeit de Altaar die t'haarer eer zal branden:
Begroet haar sedig oog en vrindlyk weesen;
Haar doorgesouten reên,
Altyt van pas gesneên:
Begroet haar Son, aan de Ystroom eerst verreesen:
Haar Son, wiens eerste glans bescheen de kimmen,
Voorspelde een schoone dag,
Hem die haar schaduw sag,
Siet in haar gloor des Amstels lugt-swerk glimmen:
Bekranst haar hoofd met onverwelkbre loov'ren,
Geplukt in Pallas hof,
Minerva sal de lof
Van Adriane als Pallas niet veroov'ren;
Wanneer ge uw pligt hebt afgedaan, Sireenen,
Voegt uw aan Tritons sy
Die de aftogt blaast in 't Y,
Lei my ter Saal van Amphirti t'weer heenen.

Wie past te swygen, nu u elk komt groeten
Aanminnige Adriaan',
Al kan myn digt naauw staan,
't Bukte evenwel eerbiedig voor uw voeten.
Uw Jaardag gaf my stof om hooger toonen
Te spannen op myn snaar;
Maar 't viel my veel te swaar
Vergoode Nimf, uw hoofd naar eisch te kroonen.
'k Laat Amstels Juffren-rei U Eerkrans sling'ren
Op 't vreugdig Jaargety,
Myn doffe Poësy
Vreest met haar schacht uw lauwer te beving'ren.
Uw gulle gunst gaf myn geneigtheid sporen
Te wenschen, dat dees dag,
Met vreugden keeren mag,
Waar in men zegt Christine is nu gebooren.
'k Wensch dat uw Morgen-Son in glans mag stralen
Ten grysen Avontstont,
Geen nydig twistverbont
Wensch dat uw ligt ontydig weer mag daalen.

Myn grootste wensch, is, dat u God ontmoete
Met heerelyker schat
Als hier het oog bevat,
En gy tot lof uw krans legt voor syn voeten.
Die, van de Bakermat uw hant geleidde,
Stier u op effen baan,
En doe uw voeten gaan
By 't reinste vee in Jesus Klaverweide.

**'s Menschen leven vergeleken by een schip leggende aan den oever
van de eeuwigheit,
door den hoog edelen welgebooren heere, den heere Jan van Arnhem,**

voorzitter in de staten van gelderland, drost van de veluwe.

**Hier, naar vereysch, toegetakelt, en om niet vermist te worden
genaamt de diamant.**

Volgens de sinspreuk *quiva droit ne manque pas.*

Dit kostlyk Zeegevaart, met zielenheil belaauden,
Op d'oever der genaden,
Legt tot den togt gereed:
De manteling om 't riff met bouten vast gesmeed:
De balken ingeleid, de ribben krom geboogen:
Het want soo overtoogen,
Dat Tyrus root fluweel
Moet stryken voor den gloet van 't Eed'le Vlot-Prieel.

De Bouwkunst had, met kunst, om 't kunststuk te volmaaken,
Dat in elks oog sou blaaken,
De vloeren geplaveit,
Met ootmoet: een Tapyt van 't fynste wit bereid.
Had Salomon syn Koets, om 's nagts den schrik te schelden,
Omringt met sestig helden:
Hier heeft men tot den stryt,
Pantsier, Helmet, en Zwaart, ten Oorlog toegewyd.
Vraagt gy wat Godheit dit Paleis heeft toegetakelt?
Met konst in een geschakelt:
Het is de Wysheits Bron,
Wiens hant de juiste hoogte en diepte peilen kon.
De Wysheit, die dit Schip bemant met kloeke leeden,
Een Bootsvolk, dat met reden
Strekt de een den anders nut:
't Sy dat men kielhaalt, pompt, of kuist der zielen hut.
De Deugt in wit Satyn heeft hier haar ziels vertrekken,
Om haar gebied te strekken:
Daar heerschtse als Koningin,
En roept op zuivre wil haar Staats Jonkvrouwen in.

't Geloof, haar zielsvrindin, beveeltse wel te letten,
 De Zeilen op te setten,
 Na dat Gods Geest verhaast:
't Sy hy een slappe Koelt, of bolle Zeilen blaast.
Stantvastigheid, wiens hart aan 't uwe schynt te hegten,
 Terwyl de Mast sal regten:
 Hoe nauwer ge u verbind,
 Hoe dwarrelwind, of storm te minder voordeel vind.
'k Beveel de *Nedrigheit* de kiel niet hoog te setten;
 Haar glas stoot ligt te pletten:
 Die 't Starredak begluurt,
 Weet, dat een blixemslag het Schip ten afgront stuurt.
Gedult sal in de spits, wanneer de golven ruien,
 Bestant syn voor de buien:
 De steven bouwt de Zee,
 En klooft de steile golv, en wanhoops klip in twee.
 Gints sie ik heeft *de Hoop* het ankertouw in handen,
 Om, als men staat te landen
 Den Oogst van alle ellend,
 Mag 't zyn, te veiligen in 't hemelsche ciment.

Maar! sal dit Zeil-ree Schip nu wand'len op de baaren,
Wat streek sal 't dog bevaaren?
Sal Hemelvlam haar schyn,
Of 't ongestadig wiel der Starren 't doelwit syn?
Neen! 'k geef de Liefde last 't Kompas soo net te draaien,
Schoon al de winden kraaien,
En 't schuim van 's Werrelts Gout;
Bruist in 't verliefte gesigt, s' haar hemel-kours behoud.
De blanke Lely heeft den Zeilsteen naauw gerooken,
Of voelt de hartâar kooken;
Se swoegt en is ontrust
Tot dat de Liefd' gedaalt, met haar vliegt in de rust.
De Waarheit sal, wyl elk is besig 't Vlot te cieren,
Haar losse wimpel swieren,
Van Stoff als witte Snee:
Met Op hirs Gout gemaalt, dees Sinspreuk voeren meé:
Druk m y ; myn Bruydegom, (de trouw is eens geswooren
Dat ik u toebehoore,)
Ten Zegel op uw hart!
Op dat ik weet wat strik de liefde houd verwacht.

Die band veel sterker bind, dan Samsons dikke touwen:
 Laat Lugt en Aarde brouwen
 En smeden ramp op ramp;
't Is hout op 't lugtig vuur, en olie in de lamp.
Dus legt dit Vlot gereed de werelt uit te stuiven:
 Niets sal den togt verschuiven.
 Dog 't schiet my in den sin,
't Heeft alles op naar wens, maar heeft 't ook ballast in?
't Is seker dat dit Schip geballast is met sonden,
 Waar 't heel volmaakt bevonden,
 't Waar ligt nog niet bereid:
Nu soekt het, 't geen het vind in de Eeuwige Eeuwigheit:
Eer 't assteekt moet de last, die hind'ren sou in 't vaaren,
 Geschonken aan de baaren:
 De rest een doorn besluit,
Op dat het dertel vlees niet aan de Starren stuit.
't Gebeurt, de wint waar goet, om Zeewaart in te steeken,
 't Schip van de Wal geweeken:
 En de Opperstuurman wend
Door d'ongebaande plas de Kiel na 's Werelts ent.

De Wagter let bedagt, wat duistere onweers nagten
 Voorby syn; wat te wagten!
 En of de Morgenstont
Het deluw Ligt verdryft, op blaauw Azuuren gront.
In plaats van 't Morgen-root, siet hy den Afgront gaapen,
 De wolken in de wapen,
 De bakens uit 't gesigt;
Den laatsten vyant daar met zyn vergramden schigt.
Dan schynt een Ziels-Orkaan de Zeilen af te rukken,
 Het Anker-touw, aan stukken,
 Te smakken in den grond:
't Kompas te draaien waar men Noord, noch Noordstar vond.
Dan schynt Stantvastigheid de wolken te doorboren:
 Dan in den vloet te smooren;
 Dan zoekt men in den noot
Te redden d'Eed'le ziel voor een rampsaal'ge doot.
't Behaagde God, en 't Schip was in der haast verdwenen,
 Dog niemand wist waar henen
 Dit kostlyk Zielenpant;
Of 't wel gehavent was; of op een Klip gestrand:

't Wiert evenwel vermist, want niemand had syn leven
Den naam daar op geschreven:
't Is blindelings gesogt,
Soo nimmermeer de Naam wort aan den dag gebrogt,
De dierbaarheid der vraagt, vereischt een Naam te dragen,
Die tegens alle slagen
Is rustig aangekant:
't Afbeeltsel van de Deugt is 't Schip de DIAMANT.
Vraagt iemand my, waarom ik dus syn Naam wil noemen?
Om waarlyk op te toemen,
Soo weet dit voor gewis;
Is 't Schip de DIAMANT, dat het verzegelt is:
Is 't Schip verzegelt, 't zal gewenschter haven zeilen,
Jehova kan niet feilen:
't Is op syn hart gedrukt!
Verheft het woedent Meir, wie heeft syn vangst ontruikt?
Laat Hemel, Aard, en Zee, in vloekgenootschap treden,
De doot haar prikkels smeden,
Geen Grafserk ooit besloot
De Liefd', wiens yvervlam is sterker dan de doot.

Ik sie rondsom haar have, een trits van bakens gluren,
Van Hemel-liefde-vuuren:
'k Sie door de wolken heen
Dees Zegel-Diamant, op Jesus borst gesneen.
Dit Diamante Schilt, sal als een Noordstar ligten:
't Sal voor geen rotsen swigten:
't Is eens van God gekent,
Die 't als een dierbaar pant, bewaren sal ten end.
Als 't God behaagen sal de silv're koord' te ontlitsen,
En 't rif van een te ritsen,
(Dat God nog lang verhoed.)
Hy kloof de Stryd-Jordaan, door Jesus dierbaar bloet;
Om met Elias, op geswinde wagen-wielen
Naar 't huis der zaal'ge Zielen
Het Lam te volgen na,
Regt hemelwaarts, *car qui va droit ne manque pas*.
Hoe sou men beter naam 't reisvaardig Schip opdragen?
't Is met uw welbehaagen,
Hoog Ed'le, dat myn hant,
Die maar gedootverft heeft, het noemt de DIAMANT.

Die flonkerbag sal elk, een held're baak verstrekken,
Om met u op te trekken.
Maar! wie kent bank, en klip
Ervare Lootsman! die niet feilt de minste stip.
Wy wenschen dat uw Schip, aan Zions swakke muuren,
De Diamant verduure:
Om als men daar na vraagt,
Te horen, dit 's de Steen, die Arnhems zetel schraagt.
Is dit in Staatsbeleid uw ademtogt te haalen?
Wanneer ge uw Binnen-Zaalen
Voorsiet met Hemel-Man!
't Is Adelyk, die rust in Jesus vinden kan;
U Edelmoed'ge Ziel door hooger rust gedreeven
Als Staats gewoel kan geeven,
Rust in haar cabinet
Niet leedig, maar rontsom met sielen sorg beset.
Tot dat een Eeuw'ge rust, (die God schynt te doen naad'ren)
De syne sal vergad'ren:
En gy met sneller vlugt
Op Arends vleugelen, sult streven door de lugt.

Traanen gestort op de lykbus van den doorlugtigsten grootmagtigsten vorst Willem den Derden, koning van Engellant, Schotlant, Vrankryk en Yerlant,

erfstadthouder van Gelderlant, Holland, Zeeland, Utrecht en Overysse, kapitein generaal en admiraal der vereenigde Nederlanden, Ontslapen den 19 Maart 1702. Jesaïa XL. vs. 6. Alle vlees is gras, en alle zyne haerlykheit als een bloeme des velts.

Opdragt aan den hoog-eedelen welgebooren heere, den heere Johan Baron van Arnhem, heer tot den Rosendaal, Harselo, enz. enz.

Hief David om syn Jonathan,
Die met de Helden lag verslagen,
Een weeklagt op! gy syt de man!
(Nu David word voorheen gedraagen)

Die 't klagen past; uw hert verknogt
Aan 't hert van die u dier beminde,
Als van een Moeder opgebrog
Twee lieffelyke geitenhinden.
Soo keert de wisselvalligheid
Van tyt het alles 't onderst boven:
Nu Jonathan om David schreit,
Gerukt uit syn warande en hooven.
Nu sal uw hert nooit met hem gaan!
Wanneer die Vorst vermaak ging scheppen,
In schaduw van de beukelaân,
Wiens blaad'ren door den rouw verleppe:
Of dat hy moede van de Jagt
Sig ruste in uwe lustprieelen;
Daar 't pluimgediert, het geen u wagt',
Haar sprakeloose Veltdeun queelen.
Nu sit het alles stil en stom,
De lust, de vreugt is weggevloogen,
Het silv're beekje deinst weerom,
De waterwel staat uit te droogen.
O Rosendal, uw vreugt uw lust,
Is laas te ontydig uitgeblust.

Myn maatsang op een schorren toon
Soekt open lugt; het hert wil klagen:
De klagt, die u wert aangeboôn,
Myn Heer, help door u goetheit schraagen:
Al roept de tyt uw elders heen,
Ik weet uw Koning-min sal toonen
Dat gy soo wel in laage steên,
Als op een hoog Parnas wilt woonen.
De tyt vereischt een treurig lied,
't Geen ik u offer met eerbied.

Traanen.

De Hemel barst en ploft een donderslag
Van rampen neer! ag Neêrlant u in 't herte!
O bittere slag! wat weergae vint uw smerte?
Soo onverwagt op d'akeligsten dag
Een Treur-trompet, gedreven door de lugt,
Rolt over Zee, sal't Vorstendom verstommen!
Moet Kensington dien grooten Lykzang brommen?
Uw Vorst, uw Heer, uw Hooft, is u ontvlugt.

Ontvlugt, helaas uit aller menschen oog!
Wat borstgeklop? Wat hantgewring? Wat klaagen?
Wat rouwfloers om 't gesigt en hert geslaagen,
Versagt dees smert? Neen! Neen se ryst te hoog!
Myn Sangnimf, om dien grooten WILHELMS doot
Te melden, deinst; de traanen syn aan 't rollen:
Se voelt van schrik het bloet in de aders stollen,
Nu 't Purper duikt in d'allergrootsten noot.
Op Albion! uw klagten syn gemeen
Met Nederland; de scherpe geesselroede
Ons beider hertwond klitst, nog vers van't bloeden:
Geen harder stoot de leeden schokt uit een.
Toen was nog hoop! wanneer uw Ryks-Vorstin
Wierd weggerukt; de Zeissen, sloeg ten halven:
Maar wie sal 't leed van dubbele weesen salven?
Elk tonglit snyt de wonde dieper in.
De Theems-Voogdes van rouw het hert beknelt,
In flauwte sygt uit haaren water-wagen:
Het Y, de Donauw-Nimf, en de Echo klaagen!
Een yder smert den uitvaart van dien Helt.

De Oranje Stam is uit den grond gerukt,
De Hoftuin baart Cipressen voor Lauwrieren,
't Is eeuwig dor! geen groente kan 'er tieren,
Dat 's avonts spruit hangt 's morgens neergebukt.
Wie voert den stryd, terwyl de Veltheer rust?
Wie ment den toom der groote werelt-magten?
Wie wikt den evenaar van ieders kragten?
Wie bind den band van eendragt na syn lust?
Hy was 't! (doen Jacob 't Erfregt aan syn knegt
Soo trouwloos had verpant: en 't vry geweeten
In boeijen klonk) die 't jok heeft losgereeten;
De Godsdienst aan de vryheit heeft gehegt.
Geen Koning syns gelyk beklom een Throon!
Stap vry te rug, zie wie dees heldendaaden
Ter uitvoer bragt: doorsoekt Historibladen,
Of dit beleid gehegt was aan de Kroon.
En gy o Neerlant! hebt de Krygs-lauwrier
Soo menigmaal om WILHELMS hoofd gestrengelt;
Uw fiere Maagden-rei zyn loff gemengelt!
Neptuin syn hoofd gehult met met vrolik wier.

Wat Swaaneschagt nu 's Konings roemstof melt?
't Is mannewerk op hooge leest te schoeijen;
'k Vind dubble stof de Lykbus te besproeijen;
Myn Treurtoon vloeit langs 't silte traanenvelt.
Nu sugt de hoop van dees gewensten dag!
Soo als hy stond het swaart op sy te hegten,
't Begonnen werk eens Lossers uit te regten,
Om Dagon's hoofd t'ontlyven, met één slag!
O Groote Vorst! verlaat ge uw Nederlant?
Uw voedsterwieg, door sterke liefdeseelen
Aan 't hert gehegt? en laat ge uw tortel queelen?
Nu snoode list haar loose netten spant.
Uw stervend oog voorsiet een swarte wolk,
Die over 't Sion Gods dreigt los te bersten:
Een Rabsake, die met haar Godsdienst scherste:
Dat perst uw siel dees sugten voor uw volk.
'Jehova, myn banier! aan wien myn hant
'Door eedt verknogt was voor uw naam te stryden;
'Myn Weesen, die ik laat na 't overlyden,
'Nu gy myn Throon in de eeuw'ge rust verplant,

‘Beveel ik u; O Vader 't is uw Erf!
‘Behaagt het u te straffen, 't sy met maaten:
‘Dat nooit uw heilig huis word woest gelaaten:
‘Geen nagt-uil kners voor 't nakende verderf!
‘Als 't rontom duister siet, en buiten raad,
‘Wees dan naby, o God, om te verlossen!
‘Gryp aan den schilt, wil u met sterkte dossen;
‘Want wat is magt, als gy van verre staat?
‘Op dese hoop werp ik blymoedig neer,
‘De Kroone, en Scepters van drie Koningryken:
‘Het Staatsbewind van Neerlants liefdeblyken,
‘En stap gerust in dienst van mynen Heer.
‘t Verwiss'len van myn Throon op vaster voet,
‘Soo lang geschokt, bind vleugels aan de hielen!
‘Om met myn Ryksheldin voor 't Lam te knielen,
‘Myn Schepper komt; ik vlieg Hem in 't gemoet.
Soo sprak de Vorst! en sluit syn wysen mont;
De Kerkgront beeft en al de Rykskolommen:
De gevels kraaken: al de klokken brommen,
En ieder slag slaat in de varsse wond.

De helden -rei ten stryde toegerust,
Staat moedeloos met toegevouwen handen:
De liefdegloed, die ieders hart deed branden
Tot hunnen Vorst; wort door de doot geblust.
'k Sie Sions Bruyd, haar Aangesigt verbleekt,
Haar borstkleed opgescheurt, met losse vlegten:
De Goude Gordel, die de plooyen hegte,
Ontspoort! en of een sweert haar ziel doorsteekt.
So sygtse neer, op 't dierbaar overschot!
De sugten stremmen, een seer diepe stilte
Bevangt haar hert met doodelyke kilte:
Sy vind geen kragt te klaagen om haar lot!
Vaar wel! Vaar eeuwig wel, o dierb're helt!
Gy hebt uw loop, al swoegende volstreden:
Geniet dus roept zy uit, gaat nu bekleeden;
Het Erfregt u van Eeuwigheit bestelt.
Uw Vaderliefd zal eeuwig in den mont
Van Brit, en Nederlant, tot roemstof leven!
Uw lofgalm om den groten Aardkloot zweven!
Soo lang de Son haar stralen spreid in 't ront.

Men stigt geen Pronknaalt voor zyn kout gebeent,
Natuur heeft eeuwiger in 't hert doen etsen:
De regte trek om liefde af te schetsen,
De traanen stollen tot een grafgesteent.
Soo rukt Jehovah door zyn raatsbesluit
De Vorsten weg, die Sions welstant sogten;
De suyvre Godsdienst, met haar bloet bevogten,
En dooft de hoop van Neêrlands redding uit.
Wat hoop! is dan des Heeren hant verkort?
Dat ge op een riet, een vleeschen arm blyft leunen?
Laat af beschouw de geen, die daar op steunen,
De staf doorboort hun handpalm, die verdort.
Het hoofd is krank, het lyf een etterbuil:
Elks oogen staan na andre Goôn te lonken:
De onzuivre ziel, gaat met de pleister pronken:
En ag! de hant tast in syn eigen vuil.
O Neêrlant! 't is uw hert dat u verdoemt,
't Geweeten knaagt: nu komt de wanhoop waaren,
En spelt niet goeds terwyl God der Heirscharen
Veragt is; en ge op sterkte hebt geroemt.

Breekt door Gerechtigheit de sonden af;
Gerechtigheit kan 't wanklend Sion schraagen;
Jehovahs gunst weert alle Leet en Plaagen;
Gelyk zy vaak aan Isrel ruimte gaf.
Al blaast de put des Afgronds eenen damp,
Soo dat de rook des Aardbols Son verduistert:
En de open keel het Heir der Helle ontkluistert:
Op Jesus haart ontbreekt nooit Vuur, nog Lamp.
Het ga soo 't wil, laat lachgen om ons smert!
Laat Dagon in Triumph zyn rossen mennen,
Met al zyn stoet aan 't merk des beests te kennen,
Syn eigen pyl schiet na zyn wroegend hert.
Jehovah kon op 't ernstige Gebed
Van Josua, de Son haar loop beletten!
Zoo kan zyn magt den vyand ook verpletten,
Zoo word Gods Volk uit syn verderf gered.
Wy wagten 't heil alleen van uwe hant;
O God wil Eendragt aan de Wysheit hegten:
Voor al uw Vrees tot een baniere regten:
Tot dat de Vygh en Wynstok wort herplant.

Droom, of nagtgesigte.

O Yd'le Wereld, vol ontruste zinnen,
Vol Kinderspel, vol schyn, en klatergout,
Vol wraak, en heblust: die maar eens syn pinnen
Heit in uw rug, op losse gronden bouwt:
Gy schenkt uw vogtbeminaars dolle dranken,
Vergifte besyen, wel lieflyk in den mont;
Een tuimelsap, geperst uit Sodoms ranken,
Wie proeft u, die niet swelt, of berst terstont?
'k Sie 't menschdom op den Aardkloot blindlings wroeten
Als mollen, om een hantvol staat of eer,
Een krans om 't hoofd: maar siend' hun Paauwevoeten
Hun pluimen sygen van beschaamtheit neer:
Een staatig oog word moe van al 't kriëelen,
Van 't regt en onregt, dat dees eene Wel
Opborlt: het siet verscheiden sinnen doelen,
De een bovenmaans; een ander naar de hel.

Niets is stantvastiger op losse gronden

Als de onstantvastheit: rolt ge een bal in 't perk,

De een jaagt 'er na, maar heeftse niet gevonden,

Daar d'ander hem in 't loopen viel te sterk.

't Is ydelheit in Wintertyt te ploegen!

Wanneer de Sneeuw als stof vliegt voor den wint:

't Is ydelheit de Nagten door te swoegen;

Wanneer de dood ons 's morgens ledig vint.

Terwyl ik dus ontgespe myn gepeinsen,

Bekruipt myn bloet een aangenaame rust;

Wyl Morpheus myn gedachten weer doet deinsen,

Na dat Apol zyn toorts had uitgeblust:

Een slaapsugt komt myn aad'ren doorgestreeken,

'k Seeg in de sagte dons op 't Ledikant:

Toen dagt my hoorde ik eenen tot my spreken

Wat sluimert gy? 't gewoel neemt de overhant,

Het markvelt grimmelt, elk komt toegeschooten,

Op de uitroep! dat een overlieflyk beelt,

Wiens schoonheit 't oog van kleinen en van grooten

Trekt, (mits sy van een godheit schynt geteelt,)

Iets melden sal: elk reikhalst met verlangen,
Wat gulde Spreuk dees Maagt ontslippen zal:
Wat staatsgesprek: wat puik van heldensangen!
Of, 't syse melt des werelds diep verval.
Ik op; soo 't scheen! en door de dikke drommen,
Sag Waarheit in een vastgesteld gemoed
Onopgetooit op haar Toonneel geklommen!
Dit was een Wereltbol, waar op haar voet
Te rusten scheen, haar blanke borst ontslooten,
Behoeft cieraad, noch Gout, noch Diamant;
De witte deugt lag daar in opgeslooten!
Een heldre Son omvat haar regterhant:
Wier stralen haar gesigt niet kan verbloosen,
Wyl al haar doen den held'ren dag verdraagt:
De Waarheit, uit Gods heilig blad verkoosen,
Vloeit van haar tong; dus heft dees fiere Maagt
Haar reden op: Sy wars van yd'le saaken,
Door Eed'len geest gedreven, voelt een vlam,
Een Hemelvuur, op haare lippen blaaken,
En sprak soo 't haar gemoed te binnen quam.

De klaarschynende waarheit op het tooneel der geblinddoekte werelt.

ALs ik de Werelt aansie van ter syden,
Dat groot Tooneel, daar elk syn rol op speelt,
Ontroert myn Geest; de proeftyt, die elks lyden
Wikt op een aas, heeft niemant misgedeelt:
Haar wankelrad draait stadig in myn oogen;
De steile velgen daalen met een swenk,
Dat laag is klimt: wie stuit dat groot vermoogen?
Deês tuimelgeest dient ieder op syn wenk.
Dit groot Tooneel schuyft op de treurgordynen,
Of toont een blyspel aan 't nieuwsgierig oog:
Een Kroon, en Scepter, of, wat schoon mag schynen,
Geen Kint alleen, maar wysen vaak bedroog.
De Vorsten, die op deugt haar Ryks-Stoel staaven,
En 't regt bewaaren als een heilig pant:
Schoon haar de Faam laat om den aardkloot draaven,
Begrypt de Nyd. Zy knaagt aan 't ingewant

Des Staats, of blaast alom veel twistorakelen,
Door Momus hol, dat Son nog Maanligt veelt:
Die dit Tooneel op 't loost weet toetetaakelen,
Heeft in syn sin de schoonste rol gespeelt.
Maar komt een Vorst, die 't regt der Onderdaanen
Vertrapt, straks is 't verand'ring van Tooneel
Dan heerst de Vleigunst, die schynheil'ge traanen
Van Vorstenmin plengt uit syn bekkeneel:
Dan soekt men deugt met ondeugt op te weegen.
Al helt de Schaal, men set 'er alles by,
Ja selfs de Kroon! de Deugt valt ligt daar tegen,
Daar 't loos Bedrog de Weegschaal rukt op sy.
Al schokt de Grontvest dat de Posten beeven,
En 't aak'ligst onheil dreigt de laatste snak,
(Terwyl de List door Eigenbaat gedreeven,
Vrouw Vleijery in Oprechts kleren stak.)
't Gaat nog na wens! sy syn al siende blinden,
De traanendauw der armen schynt hun Gout:
De sugten ruissen hier als koele winden,
Waar door de vonk der liefde gansch verkouwt:

De styve borst, door hoogmoed opgeblaasen,
 Blyft toegeslooten, niemant vint genaê!
 Maar weet Tiran, God sal uw doen verdwaasen!
 De straf volgt steeds op loode Schoenen na.
 Op dit Toonneel staan niet alleen de Grooten,
 Elk heeft syn beurt; het weiffelend geval
 Heft d'een om hoog, daar de ander wort verstooten:
 Geen versiende oog weet wat gebeuren sal.
 De menschen, door geluk in top verheeven,
 Syn halve Goden, ieder in syn slot;
 Daar 't domme Volk geblinddoekt heen gedreeven
 Voor knikt, en knielt, ontvangend hun gebod:
 Of smeekt, als waar een Godheit hier beneden!
 De hand gevuld of druipende van Vet
 Ontfonkt haar offer; wort 'er stom gebeden,
 't Klinkt evenwel, dog 't is na nieuwer wet.
 Dan bloost de Dageraat van haar begeeren,
 't Is Wysheit als 't verstand door Silver blinkt!
 Dan erft een Sot de hoge Stoel der eeren!
 Als Reên van Staat de sotsklap Wysheit klinkt.

Weg dwaas geslagt! gy vormt een soort van Gooden,
 Soo groot als 't aansigt van de Maan in 't oog
 Van kindren blinkt! uw diegekokte brooden,
 Syn ligt voor 't gelt: de waare Wysheit soog
 Haar wyn en melk voor niet. Wat kooptge gaaven,
 En stacyrokken voor een loos talent?
 Dees Gooden, die gy dient, ter groeve draaven,
 Die Waarheit soekt, syn offer opwaarts sent.
 'k Sie 't Raadhuis is van buiten opgepleistert,
 't Is toegemuurt en dakdigt, 't laat niet toe
 Te sien, of 't binnen is gesont gemeistert
 En 't ingewant zyn regte werking doe.

Met keertse 't hoofd naar 't Pleithof op de treeken
 Der loose wysen, die al 't regt en 't krom
 Met glaase brillen hebben doorgekeeken,
 En gissen nog, tot datse moe en stom
 Geschreeven, en gekeft de Regtbank rekken,
 Schoon zy 't vertwyffelt setten tegen wint
 En stroom, tot dat het Schip begint te lekken;
 't Misleide Volk nog haav' nog schuilplaats vind.

Hanthaaft het Regt aan Weesen, en aan Armen
 O Rigters, laat het sugten en geweën
 Der droeve Schaar uw teeder hart erbarmen!
 Sy zoeken heul: Gods Regt is elk gemeen.

Maar ag! ik sie haar fier gemoed beweegen,
 Als de Eiken door een fellen donderslag,
 Of als een bloem verplet door wind en regen:
 Sy bonst op 't boek, waar in de Waarheit plag
 Te syn versegelt, door Gods Geest ontsloten:
 Hoe! roeptse: sie 'k nog in Gods Bedehuis
 De scheursieke Ongodist syn schande ontblooten,
 En knabb'len aan Vorst Jesus Martelkruis:
 Dat kruis, waar aan met Nagels vastgeklonken,
 Zyn Lichaam wordt gefoltert uit zyn kragt;
 Terwyl 't Geloof, in wanhoops poel gesonken
 Syn Ziel verbeid een andre naare nagt.
 'k Sie Tempelwaarts een drom schynheil'ge Zielen,
 Die roemen op de Vaderlyke Wet,
 Als Phariseen voor 't Altaar nederknielen:
 Een swadder rook bewaassemt haar Gebed,

Wiens dikke damp keert, eerse stygt naar boven,
In 't boesemchoor, 't welk krielt van vuilen lust.
Dus dient men God: maar 't is syn eer ontrooven
Met Judas, die syn' Heer verraadlyk kust.
Foei laffe lip! wat schynkleed sal u dekken
Voor 't alsierende oog, dat hert en nieren peilt?
Wanneer de Mond der Waarheit u sal wekken,
Die 't hinkent hert met God en Baalim deilt.
Maar! 'k sie een yverblos haar wangen verven,
Haar Boanerges stem elks ooren boort:
Wat Wolven sie 'k in Schapenvagten swerven!
Verleiders, die de Zielen listig smoort
Op 't breede pad, bekoort door snoode seden;
Daar plant men de Banier voor Astaroth,
Een ieder sweert en staaft met duizent eeden,
Te huldigen een onbekenden God:
Wat sal uw ziel, helaas! niet ondervinden;
Een Godheit, u nu willens onbekent;
Wiens vlamvend vuur u sal tot asch verslinden,
Als naberouw geen plaatse vind in 't ent.

Hier scheen haar woort door snikken af te breeken.
De schendaat van gekwetste Majesteit,
Dat Priestren selfs den waaren God ontweeken,
(Hervat se 't woort) is nooit genoeg beschreit.
Soek ik rontsom naar 's Heeren lievelingen,
De hoop is klein, gantsch weinig is 't getal:
Gints komt 'er een uit enge klooven springen,
Gesleurt, geaatst, door 't schrikdier, als een bal,
Die elders zoekt haar voet in rust te setten:
Maar siet de Vyg, en Wynstok weigert vrugt!
In plaats van Vreê, hoort zy de Krygs-Trompetten,
En naar gekerm vervullen Aarde en Lugt:
Dan klapt s' haar wieken, en verkiest Gods vlerken
Tot haar verdek! daar schuiltse voor den wind,
En barre Zee-geklots, tot sy kan merken
Dat het verderf op Aard geen woonplaats vind.
Die nog in schyn van rust het goê genieten,
In een Landsdouw, daar Melk en Honig vloeit:
En 't levend nat komt door den Dorpel vlieten,
Syn nog verheugt: maar zien hoe 't Onweer loeit,

Dat als een Lugt-Orkaan dreigt neer te storten
Op haar: en met haar 't Heilig Tempeldak;
Om 't klein getal, hoe min, nog meer te korten:
Sy sien de Byl aan wortel, en aan tak,
't Ondankbaar Volk ten straff: zy kennen 't teeken
Van tyt en stond, zy vragen aan geen Wagt
Of 't dagligt komt, en 't duister is geweeken;
Elk houdt syn Sweert voor 't schrikken van de Nagt.
De trouwe Dienaars, die Gods heert bewaaken,
Om 't Heilig vuur t'ontvonken door Gebed:
Wier herten steeds door de Altaarkoolen blaaken,
Syn min, en ag! op duurbaar goud geset:
Hoe klein se syn, nog sie 'k den hoop vermind'ren;
Elk gaat vast met syn schoof al juichend heen,
Haar dagstryt kort, God haalt syn liefste kind'ren;
En ag! wie blyft om in de bres te treen?
De Maagd, geheel vermoeit van Geest en sinnen,
Verpoost; 't gemeene Volk had wel gelet
Op 't ernstig Woort, maar 't was een Lied der minnen:
Elk dagt, de grooten is op't hert geset;

't Raakt ons niet. 'k Sie de grimmelende Schaaren
Gereet te keeren, toen de Waarheit sweeg.
Maar 'k hoor, se roept! Wilt u nog wat bedaaren,
O Mannen! staat! myn hert is nog niet leeg:
Daar is een Woort tot u, dat raakt aan allen;
Maar mededogen kwetst myn teer gemoed:
In 't denken, hoe de beste syn vervallen
Door eigen schult, van 't eeuwig hoogste goed:
Doorwandel ik de wyde Wereltstraaten,
Een Tweede Sodom ryst in myn gesigt:
Daar weelde en dertelheit is uitgelaaten,
De boosheit een Triumph-boog wort gestigt.
'k Sie dolle dronkenschap geplakt op banken;
De gulsigheit versling'ren op banket;
De rotte ontugt der eerbaarheid bedanken;
En 't listig hert op slinkse wegen let;
De Nyt, en Afgunst denkt syn's naasten schaaden,
Wyl eigenbaat, in vreemde wol gedost,
Sig wentelt in een anders Rooseblaaden:
Dees kanker vreet en wort niet uitgelost;

De Tweedragt ondermynt de sterke schonken;
 't Wraakgierig hert mengt dodelyk fenyn;
 De heerssugt komt in Staatsfluweelen pronken;
 't Is hoog, of laag, elk wil de Meester zyn.
 'k Hoor Vloek en Lastertaal uit swakke keelen
 (Ja de Ouden selfs belust op sulk een spel)
 Verheffen, of se Davids Psalmen kweelen,
 Een toon, gepast in 't Voorhof van de Hel.
 De Hovaardy komt trots op stelten ryën,
 En druist den hoogen Hemel in 't gesigt.
 De leugentaal vloeit uit de mont, besyën
 In 't hol, en schokt de Waarheit uit 't gewrigt.
 De Broedertwist ontknoopt de liefdebanden,
 Devleitong plengt een honingsoete taal,
 Die 't proeft valt onvoorsiens in Moorders handen:
 So stort de trouw gelyk een leeme Zaal.
 O Bastaards van uw regt geaarde Vad'ren;
 Veragters van de deugt en reine zeën,
 Die Waarheit hebt als valse Zielverrad'ren
 De Mont gestopt, en haar op 't hert getreën;

Wat giert uw hert en oog, met Havixlonken,
Na boosheit zonder tal? Gy kent geen paal:
Maar zet het wyde ront in Vuur en Vonken.
Hier wort haar woort gestuit. Dees' lastertaal,
Roept een van 't Volk, by 't menschdom niet geleden
Schopt uyt haar Setel; wie kent andre wet?
Daar 't oude regt voor lang is overleden,
En ons de Stoel van vrye keur geset?
Elk op dit woort, heeft 't masker afgereeten,
De gryns van 't woedent graauw blinkt in 't gesigt:
De Waarheit wordt met spotters drek gesmeeten.
Sy ongekrenkt, schoon valschelyk betigt,
Staat als een rots in 't klotsen van de baaren
Onwrikbaar pal. Sy schudt de Stof van 't kleed.
Maar wordt vervolgt van deese wreê Barbaren,
Tot sy met hen tot uit de Poorten treet:
Haar blank Geweeten, door geen druk verslagen,
Stapt moedig heen in naare ballingschap.
Maar vraagtse; wien? wien sal myn woort behagen?
Hier, dagt ik, lei de wyze Wetenschap

In taai ciment van suiver regt geklonken!
 Maar vond my ras bedrogen in dien waan;
 Nu staa ik hier in 't woeste alleen te pronken.
 Maar! 'k hoor, my dunkt, Schalmei en Trommel slaan;
 'k Gaê derwaarts heen. Ik had haar pad gewogen,
 Die schoone leidstar bleef in myn gesigt
 Een heldre baak: daar zag men voor zyn oogen
 Den Afgod Mars een Eer-Altair gerigt:
 De Raaf en Nagtuil op den Puinhoop gieren
 Voorspellen hem een vetten offer-dis
 Van rookent bloet, van Merg, en Menschen-spiere:
 't Is drok aan dezen oort! men houdt voor wis,
 Dat Vrouw Belloon in sterkbemuurde vesten
 De Velden haar te naauw, een Twist-Throon regt;
 Om 't ingewant met Borgerbloet te mesten,
 Dat groot en klein om shade en winste vegt.
 Hier vaagt men 't Swaert, gints plant men de Kartouwen;
 Daar draaft het moedig ros door 't gulle Zant:
 De Nyt en Afgunst heeft dit werk gebrouwen,
 De Waarheit midden in den Oorlogs brant

Gewikkelt, klaagt! wie sou sig onderwinden,
 In 't kryssende gedrom een noodig woort
 Te voeren? Rook en Damp sou 't haast verswinden,
 Helaas! myn klagt wort onder de Asch gesmoort.
 De Maagt, gedootverft op haar roose Wangen
 Stapt uit den drang, in stilte en eensaamheit:
 Daar heftse in soete kalmt haar Zielsgesangen
 Tot God; ik stond en hoorde 't met bescheid.

Sang.

Wie set myn Voet,
 Die hier verhuisen moet,
 In een bestendig goed!
 Geen Kroon of Schepter-Staf
 Houdt my van boven af;
 Als gy ô God uw blinkende Staffieren
 Gebied, om laag myn Zegenkoets te vieren,
 Om door myn reis
 Te vliegen na 't Paleis.
 Daar sal myn mont
 Op een Asuren gront
 U eeuwig maken kond;

De Werelt my veragt,
Maar 'k heb haar doen belacht:
Nu gy myn hoofd met eeuwige Lauwrieren
Voor aller oog tot een Triumph sult sieren:
En haar tot spot,
My syn een Salig God.

Den Sang geëindigt, zie ik uit den hoogen
Een Wolk-gespan bedekken 't Opperkleed;
En als een Star verschietse voor myn oogen.
'k Onwaak van schrik en angst, een droppel sweet
Hangt aan elk Hair, en 't siddren van myn leden
Heeft in der haast myn Slaapsugt afgesneeden.

1702.

Ter bruiloft van den heere Francois van Bokhoven, *der beiden rechten doctor*, en de deugtryke juffer Hendrina Christina de Lantman.

MYn Sangheldin belust (dus lang in rouw geseeten)
 Een vrolik pad met Bloem en Vaarsen af te meeten;
 Een blyden luim herstelt het nevelig gesigt:
 Maar eer gy 't werk begint, o Nimf, dient overslagen
 Of ook uw teedre rug dien grooten last kan dragen;
 Het zeggen is genugt, maar doen is van gewigt.

De weg, dien ge inslaat is beplant met Violieren,
 Narcissen en Tulpaên; de Kruideryen tieren,
 Een zachte Zuidenwind doorspeelt dees Deugden-Hof,
 De sterke reuk sal u in flaauxt doen nedersygen,
 Of doemen u tot straf met diep, of eeuwig swygen.
 Houdt op benydster van myn vreugt, dat gaat te grof!

Al is myn Digtâer flauw, in 't werk heel onervaaren,
 Om zuivren Godsdienst met sneeuwite Deugd te paaren,
 In een gewensten Eght, 't ontbreekt my niet aan moed.
 Het voorwerp van myn digt geen laffe minnerye,
 Geen dwasen trant behaagt van Venus Poësy.
 Aan Deugt, en Godsdienst past een beter Zedenstoet.

't Was de ongekreukte Maagt, de zuivre HENRIETTE,
 In Vestaas witte Kleed, gevaagt van werelt-smetten,
 Die binnen 't Tempel-Choor aan Gods Orakelmont
 Bleef hangen, om de Myn van ware wysheits schatten
 Te peilen, daar 't vernuft een denkbeelt van kon vatten:
 Geen sterker Liefdezeel, die haar zo naauw verbond.

De hoogste Stoel der Eer, was diep voor Jesus voeten
 Te bukken met ontzag; met Martha steeds te wroeten
 In 't ondermaansch, te laag voor haar verheven Ziel:
 Dees blanke Tortelduif gewyd op Jesus daaken,
 Al kweelende besluit in eensaamheit te waaken:
 Geen Gaiken kirt zo zoet, die haar te beurte viel.

De Godsdienst lang bekend, een Helt in Christus leeden,
Verslingert op de Deugt en haar bevalligheden,
Soekt onderling verbond te staaven door den Echt:
Maar 't Jofferlyk gemoed in haar besluit gewikkelt,
Wort door geen liefdespoor, hoe hart hy slaat, geprikkelt;
Tot Godsdienst dit geschil met vaste reden slegt.

Hoe? vraagt hy; sal de Deugt, soo waardig te beminnen;
De Godsdienst vlugten met afkerigheid van sinnen?
De Deugt kan niet bestaan soo Godsdienst haar niet leidt,
Se is ydel, ongegront, se schiet geen heldre glanssen:
Maar blyft aan 't wufte zwerk beneeden 's Hemels Transsen,
Ja 't Heidendom heeft selfs zyn Goden dus gevleit.

Dit 's ver beneeden u, o Schoone! 'k sie uw stralen
Aan 't vaste Firmament als flonkerbaggen praalen:
Uw sterke Nardus-reuk verspreit zich ver in 't ront,
Gy strooit een schoone lent van Christelyke loov'ren;
'k Weet dat gy Godsdienst mint, ei laat uw dan verovren,
De Deugt nooit vaster als op Godsdienst wort gegront.

Dees klem van reeden kan geen teer gemoet doen deinsen:
 Een suivre blos verklikt de trek van 't geestig veinsen:
 Gy hebt my overmogt? ik buig, gy zegenpraalt;
 So spreekte: Ik sie Geloof en Liefde u omstoeien,
 Soo wort uw hoop vervult, soo moet ons huwlik bloeien!
 Gods Aldoorsigtig Oog heeft deesen Echt bepaalt.

Myn onbesmette Deugt sal met den Godsdienst paaren,
 Wanneer ge een Heilig Lied op hooge Hemelsnaaren
 Sult spannen: 't sy uw mont Gods Raatsbesluit ontvouwt,
 Sal ik als Leerares my aan uw Voeten setten
 O Groote Schriftgeleerde! om 't schrander brein te wetten;
 Soo word Jehovaas Huis nog hooger opgebouwt.

'k Sie Godvrugt 't Egt-Altair met suivre vlamme stoken,
 Sy laat de Herten van de Bruid en Bruijom rooken
 In ongeveinsde Liefd; se staft het Echt-Verbont:
 Hier op is of een Choor van saal'ge Hemel-keelen
 't Geseegend Trouw-Verbond op 't Stargewelfte kweelen;
 't Genoeglyk 's Gravenhaag vervangt den toon terstont:

Ik prutse Dorperstadt, al heb ik Poort, nog Muuren,
 Sie in mynboesem Deugt en Godsdienst trouwtoorts vuuren:
 Myn puik van 't Lant is aan BOKHOOVEN toegevoegt,
 Haar zoete minzaamheit in 't aangesigt geschreeven,
 De kuisse Ziel gepaart met een Godvrugtig leeven,
 En 't geen een Christen past de Godsdienst, groots vernoegt.

O Godgesegent Paar, bestendige Altaarzuilen,
 Wat Armen sie 'k in uw liefdaadige armen schuilen:
 Wat seegenryke Dag, daar 't Echtslot dus geviel,
 Daagt uit de tytkim op. U heeft 't geluk beschooren,
 O Bruidegom, een Bruid, die draagt als Gods verkooren,
 Een wit Satyne Lyf, en een Fluweele Ziel.

Men siet de Bruilofts Zaal bewierookt door Gebeden
 Van ongeveinst Geloof, de Heilson na beneeden
 Zyn Stralen schieten op dit Huwelyks Verbont.
 Men hoort een Maagde-galm de Zeegensnaren wekken;
 De gulle Vrintschap komt de Bruilofts-Tafel dekken,
 En strooit een Bloemtapyt op hagelwitten gront.

Leef lang gewenschte Twee! Uw Zielsgenegenheeden
Vereenen langs hoe meer in ongestoorde vrede
Hoe fel het Oorlogs-Dier de Tuinleeuws setel knaagt
Soo bloei uw Trouw, uw Echt, om heilig Saat te winnen;
Tot dat Jehovah roept syn trouwe Kinders binnen,
Uw Maan dan veilig sinkt, terwyl de Heilzon daagt!

1702.

Aan de Gelderse Pandora, Mejuffer F.J. van W.

DE Helikon, Pandoraas krank geval
Verstaande, sag haar Choor in rouw gedooken:
Maar doen Parnassus Bloem weer was ontlooken,
Stelde elk haar snaar en maakte bly geschal.

SILVIA.

Hoe scheen die donkre wolk Apollos Choor te ontluistren!
't Was of een swaare ramp het dommelent geluit
Van 't geestig Negental wilde in syn boeijen kluistren,
Of wiss'len 't Lauwerloof voor doodlyk Mirtekruit.
Pandora, wier gesigt de Sang-Godinnen streeelde!
Wier wakkre Geest 't geheim der wysheit greetig soog,
Betrok als door een damp, 't was of s'haar Swaan-sang queelde!
Ik dagt Astrea dat haar ziertje henen vloog!

ASTREA.

Dit merkte ik, toen ik my in 't welig veld vermaakte,
 Myn knabb'lent Vee, de Dorst deed lesschen op de hei:
 Daar kaatst my de Echo toe, (en 't was of 't my ook raakte)
 Een onverwagt gesugt of jamm'rent veldgeschrei.
 Nieuwsgierigheid, die my met vlugge wieken schoeide,
 Dreef my eer ik het wist, in een vermaak'lyk dal;
 't Verschiet vertoonde, hoe Parnassus Palmkruin bloeide,
 By Hippokrenes Vloed en heldren waterval:
 Beneeden aan den voet kwam my dees klagt ter oore,
 Daar sag ik, tot myn smart, het Sang-Godinnendom
 Beklaagen 't krank geval der schoone Nimf Pandore!
 Elk klopte op haare Borst, en wrong de vlegten om:
 Hoe! sal een brandent vuur, riep een der Sang-Godinnen,
 Bestryden 't jeugdig bloet? of, sal een pyl of schigt,
 Verveerdigt van de doot, haar herte choor verwinnen,
 Tot haar tot een Triumph een Grafnaalt is gestigt?
 Myn schelle Fluit gewoon de Herders uit te lokken,
 Wanneer Apol vermoeit sig dartelt in den schoot
 Der schoone Amphritit', scheidt vreugt in stadig nokken!
 Pandoraas smert is myn', haar siekte is myne doot;

Soo klaagde Euterpe! wyl Eratoos liefde-snaaren,
 Verslappen onder 't slaan: myn soetste gesellin,
 't Aanminnelykste Beelt! hoe lief s'haar stem kon paaren,
 Ja 't levenloose wist te trekken tot haar min,
 Bekoorde Apollo self; als haar begaafde gorgel,
 En Godlyk maatgesang, met een verheeven swier,
 De schelle klanken dooft van myn gestelden orgel;
 En sterft sy; 'k hang myn snaar aan wilg of populier.

SILVIA.

Ik bid, Astrea, seg, wie hief de meeste klagten?

ASTREA.

't Was Klio en Uraan', ik weet niet wie hier meer
 Een middelloorsaak vond, dit bitter leet te sagten;
 Sy seegen hant aan hant verstyft op 't klaaver neêr:
 Tot sy als uit den slaap seer schielyk opwaarts vloogen,
 O suivre Maagdebloem! riep Klio met een zucht
 Door hartewee geperst, hoe swiert ge voor myne oogen!
 Wanneer ge uit uwen mont (in Pindus frisse Lucht)
 Langs suiver wit Papier doorknede Vaersen asemt,
 Van keurstof geschakeert, uit hooger bron geschept
 Als hier aan desen vloed uit Hipokrene waasemt!
 Soo groent uw digt altyt, daar 't myne steeds verlept.

Sal dan een hooger magt tot eeuwig swygen doemen
Dien honigsoeten mont, van my soo vaak gekust?
Die hant versterven, daar 't Penceel op konde roemen?
Ei leef! Pandora leef! of 'k sie myn lamp geblust!
Uranaas gedult, door Klios klagt ten ende,
Voelt lugt voor haaren geest, en geeft te harder slag!
Haar Hemelverwig kleed geslingert om de lenden,
Waar op het veel gestarnt verdooft der Starren dag,
Trekt al haar Glanssen in! de Eklipsen, die verdonk'ren,
Het onbevlekte Licht, dat van Pandora straalt,
Schoon 't onder 't deksel van veel pynen smert blyft flonk'ren!
Hoe kander schynsel syn, daar 't ligt sig binnen haalt?
Vraagt dese Choor-Godin. Sag ik Pandoraas oogen
Niet boven 't wolkgehugt bespiegelen den Trans,
Die de Alvermogenheit vestte op Saphiere boogen,
Waar aan het gloeyent heir gaat op zyn beurt ten dans?
Die wysheit was haar lust! die diepten af te meeten
Soo ver het eindige 't oneindige bevat,
Daar heeft s'haar dieplood al voorlang naar uitgesmeeten;
Vliegt sy dan heen, en oogt naar hooger Sang-Choor; dat

W'haar vatten in de vlugt: Pandora, neen! wy smeeken;
 Soo ooit de vrintschaps bant u hegte aan onse sy,
 Dat geen ontydig lot 't verdubbelt snoer mag breeken,
 Ge kunt met my om laag, 't verheven sien naby!
 Nog eens! Pandora keer! wy trekken u beneeden:
 Soo liefde op 't hart vermag, verwissel ik tot loon
 Myn ryk besaaiden rok en werpse om uwe leden;
 Bevalligheid! 't past u in 't Sang-Choor ruim soo schoon.
 Soo klaagde elk een haar smert. Staatkunde Kalliope
 Verselschapt met Pomoon, haar sugten loosde in 't hout;
 Daar de Echo haar verschalkt, als was wat goets te hoopen:
 Aldus se, o Silvia, haar naare klagt ontvouwt.

E C H O .

Hoe sal een Bloem, soo geurig in het ruiken,
 Verwelken met den dag?
 Die schoone blos in 't gras ter neder duiken? 'duiken.
 Ik schrik voor sulck een slag.' ag!

Die als een Middag-Son in de oogen flonkert! 'flonkert.
 Door dikke Nevel wort' wort.
 In 't steeken uit de kim, soo ras verdonkert: 'donkert.
 Met een de glans gekort.' kort.

Wie voed myn klagt? of vind ik my bedroogen; 'bedroogen,
Soo meldt my of 't geval, 't geval.
Dat myn Pandora treft, al is vervloogen, 'vervloogen.
En sy geneesen sal. 'al.

Hoe heuglyk speelt hier de Echo op myn klagten! 'k lachte.
Myn hert geperst van schrik, 'schrik!
Om myn Pandoraas smert, voel ik versagten, 'sagten.
In kotten ogenblik. 'ik.

Sal dan myn Nimf, de Roem der Sang-Godinnen 'Godinnen.
Op Helikon de kroon, 'de kroon.
Als Tiende Suster, 't Negental afwinnen? 'winnen.
Soo groent haar groen weer schoon. 'schoon.

Hoe Juicht Parnas! Pandora leeft het leven, 'leven.
(t Scheen afgeknipt) dat haar, 'haar.
Tot een vernieuwt geschenk is weer gegeven; 'gegeven.
Juich! Juich! Apolloos Schaar!

Hier op keerde ik gerust tot myn vermoeide Schaapen,
Want, Silvia, dat Vee had deel in onse klagt,
Sy lagen heel vermoeit, als Herderloos te slaapen.
Ik wektese en vond haare, en myne pyn versagt.

ASTREA.

1702.

**Gedagtenis van Gods bijzondere weldaaden, aan ons lieve vaderlant
beweesen, in den jaare 1702.**

WAS ooit dit Zegefeest door Wilhelms strydb're vuist
 Gelukkiglik geviert op Witthals hooge transsen,
 Hy had voor 't Kruis-Altair dees bondel Lauwerkranssen
 Eerbiedig neergeleit, dog nu, hy is verhuist,
 Toen 't Oorlogs-Dier, allengs ten afgront opgedondert,
 De Vrede-Palmen stond te trappen met den voet,
 En onvoorsiens syn klaauw (om Zions Edel bloed
 Te tappen) sloeg in 't hart; siet hy om laag, verwondert
 Hoe Hollants Tuin-Voogdes, met Brittens Edle rey
 Gesustren, om syn doot in diepen rouw gesteeken,
 Als Tweeling-sonnen, 't swerk van ramspoed open breeken,
 En Zegetoonen slaan voor 't deerlyk Lykgeschrei,
 Verwagtende dien Dag, dat Neêrlants rok geschonden,
 Daar Vrankryks raserny, belust op sulk een feest,
 Syn gieren wenkt haar bek te scherpen na die leest,
 Met Buit wort in Triumph zeeghaftig opgebonden.

Myn Sangnimf uitgedost, gehult met lauwerblaên,
Ontmoet de lugtbodin met uitgebreide wieken:
Al rennend' laatse Euroop de Zegekranssen rieken;
Zy is met Heldenlof en ed'len roem belaên:
Haar vlugge veder melt: hoe Nederlant, op 't snikken,
De laatste Moortkreet scheen te kaatsen door de lugt,
Dat Noord- en Zuider As sou dreunen van 't gesugt,
Toen 's Vyands magtig Heir de grenspaal kwam verschrikken.
't Tirannig Edeldom, on-edel van gemoed,
Op Hollants lekkerny geraakt aan 't watertanden,
Belooft den Soldeling syn jeukerige handen
Te koelen (dat hiet Moort) in 't laauw onnosel bloet,
Dog 't Alsiende oog, gewoon de vaste Altaar-verbonden
Naauw gaê te slaan, spelt wraak; hy stort den Batavier
Een Heldenkracht in! selfs stuit hy het Oorlogs Dier:
Ja heeft wat ramspoed is haar optogt toegesonden.
De Godsdienst, uit den dons van sorgeloosheit gewekt,
Ryst uit haar sluimerslaap, 't gevaar is voor haar oogen;
Die hulp van Bergen, of van 't Peert wagt, wort bedroogen
Dees Leermestres heeft meer als eens tot schand gestrekt.

De noot set yver by. Sy stygt op Zions Muuren
 En roept de Wagters toe, ai sie myn Heiligdom!
 Myn Tempels in den noot! roept Vaste en Weeklagtom,
 Stookt haastig op 't Altaar Versoenings Bede-Vuuren;
 Straks welt een traanebron, door rouw geperst, om hoog;
 Men hoort de Hemeldeer van 't fel bestryden kraaken!
 Een groot rumoer stoot aan op 's vyants ysre kaaken,
 Toen God met magt ter hulp uit synen Tempel vloog.
 Wie sag de raserny ooit helscher vonken blaasen?
 Toen list, met list gestuit door 't swangere metaal,
 Dat Peert en Ruiter schokt met ryën uyt de Zaël:
 Ja selfs de Legerhaan op 's makkers romp komt aasen.

Wie bleekt myn swarten Inkt? wat deerlyk schouwspel ryst
 Voor 's werelts oog? de Son, afkerig, rolt haar stralen
 In bruine vlerken op! een andre Nagt komt daalen!
 Een Nagt van roof, van moort, van schenden, ag! wie yst
 Niet van de weerklank, toen het Maagdendom bekreeten,
 De woede en raserny ten prooi stond; maar de vlak
 Door traanen uitgewist: dat meer is, heeftse haar strak
 Om suiverder te zyn, den Stroomgod toegesmeeten.

Daar roept haar bloet om wraak! maar sagt, gints ryst een ligt
 Van heil en zegen op! een heilant komt, wiens helden
 Gelast zyn al den hoon en wreevel te vergelden.

Toen eens een menschenhant, voor Beltsasars gesigt
 (Wanneer hy in syn trots Jerus'lems heilge vaten
 Bragt ten Triumph voor 't oog) in onbekende taal
 Schreef aan den want, hoe ligt de Hoogmoed in de Schaal
 By 't nederige was; syn glans heeft hem verlaaten!

De kniën stieten aan, syn lend'nen wierden los:
 Gaa wreede voer ten toon, wiens kuis gy hebt geschonden;
 Maar 't selfde vonnis roept: gy syt te ligt bevonden;

Uw sterkte, daar ge op roemt, is kragteloos en bros.
 Nog eens, een Heilant komt met magt voor-uit gereeden,
 Ga, segt hy, strydbaar Volk! ik sal u met een schilt
 Daar 't onderaardsch gedrogt vergeefs syn kragt op spilt,
 Van wysheit, raad en sterkte op 't pragtigste bekleeden.

Nu wort de Legervaan voor aller oog geplant;
 Men roert de Trommel aan, de klepper snuift in 't draaven,
 't Spit met syn hoefslag, of 't den Vyant wou begraven;
 Terwyl 't Trompet-Musiek verheft aan d'andren kant.

Ontsluit Vulkaan de Smids: dit hol ('t is te verwond'ren!)
 Schept Slangen, grof Kanon, Bomketels, Hantmortier;
 Beswangert met Granaat, Loot, Staal, en Swavelvier,
 Gereed den Uitvaart van 't Spaans Gelder op te dond'ren.
 Hoe blinkt de Batavier, en wakkre Bontgenoot
 De moed ten oogen uit! 't syn Cesars hard in 't stryën:
 De buit blinkt veel te schoon om 't laf te laten glyën,
 De minste Man wil 't selfs verseege'len met syn doot.
 't Gaat wel, elk tydt aan 't werk; men sleept de Veltkartouwen
 De Batteryen op, de Veltheer vroeg en laat
 Schiet als een Blixem voort, siet toe hoe 't rontom staat,
 Of 't werk is na syn sin, 't sy hoog of laag gebrouwen.
 De Son, vermoeit, gunt nauw haar matte leden rust,
 Of staat eer 't schim verdwynt de blonde vlegt te cieren:
 Terwyl een hagelbui van Donderklooten gieren,
 Dat Venloos Schansen met Metale kaaken kust.
 Maar 't streelen is haar wars; een twist vuur ryst van binnen:
 De een doemt dit Moort-Tonneel, en de ander heel verwoed
 Sweert tot syn Konings Eer, den laatsten droppel bloet
 Te storten; maar ei sagt! elk sal sig haast versinnen.

Een onderaardsch gehugt, daar de Eenzaamheit verschuilt,
 Daar Mensch en Vee voor schrikt, geen rietmus zit te gaapen:
 Het Nagtpaleis voor die een eeuw'gen dootslaap slaapen:
 Daar sidd'ring op den halm met schorre toonen huilt:
 Uit desen schuilhoek, komt langs slibberige trappen,
 Een Schim, of Beelt, of Spook, dat in der yl verrees!
 Elk siet het van rontom; toen was 't de vale Vrees,
 Die bevende uit haar hol de Vesten op kwam stappen:
 Hou, roeptse Mannen hou! wat vegtje om ydele eer?
 Daar 't onweers Donderkruit uit Hollants tris aan 't loeien,
 Den laatsten heldendrop met huid en al sal schroeien,
 En schieten op het graf een rif-mausolum neer:
 Wie sal dan na de doot uw strydbre daaden roemen?
 Als Doots vergetenheit haar ysre zerken sluit!
 Of 't half geroofde voor de Ravens wort ten buit!
 Ei staak dit opset: wilt die schrikspelonken doemen.
 Onthoud myn les, ik ga (het leven is elk soet)
 En sal, roept dit gespuis, die nog als Leeuwen vegten,
 Wat haar tot voordeel dient daar meer van onderregten;
 Soo sprakse en stoof van schrik (dog heeft haar trouwen stoet

Als Slaphart, Handeloos, en Werring daar gelaaten)
De Vesten op en neêr, en met een dootsen kreet,
Dat ieder hairlok had een droppel bloet of sweet!
Seer dienstig tot Soldy, voor Ruiters en Soldaten.
Nu sonk des Vyants moed, de Vrees heeft de overhant.
Het Staaten-Heir rukt voort, soo ver het wort gesonden,
Tot dat een Steedensnoer word aan haar As gebonden!
Selfs 't Princelyke Luik den Veltheer valt te voet.
Terwyl de vlugge Faam dees Zee gesang trompette,
Ryst uit het Waterhof een triumphant gerugt!
De Zee-Herout gelast het Zeeschuim met der vlugt
Te klieven, en 't Klaroen naar Neêrlands Kust te setten:
Hy blaast op 't hoog bevel! hoe Hollants Watermagt
Met Konings stoet verselt, na 't slingren op de baaren,
Een dubbelt Waterfeest was is de mont gevaaren,
Daar Fransche Schaale wiert met Spaanse Fruit gebragt!
Dat tuigt de Bootsman, die nu afgemat, op 't snoepen
Belust wiert; vrolik uyt syn Zeeslot hief het oog,
En aan Galicens kim een gulde Regenboog
Sag blinken, onderschraagt met Franse en Spaanse Sloepen.

De fiere Leeuw in 't Schilt, begrimt het waterschot:
 Verbittert dat die Dis wort voor syn Neus geslooten;
 Men schaart de kielen, die het hek te flenters stooten,
 En sluiten seilende den vyant bet in 't slot.
 Terwyl de haave scheurt, set elk om buit te sleepen
 Digt op den Vyand aan: men schiet, men kerft, men boort:
 Men blixemt op het wrak, dat rookende versmoort,
 En Mast, en Lelysteng versinken met de Scheepen.
 Dog bleef een ryke Roof aen Brit, en Nederlandt:
 De dappre Krygsman, en de Bootsgesel aan 't buiten,
 Elk wil 't geheugen van dees togt in 't Koffer sluiten,
 En voeren 't tot haar roem na Y, en Maasse strant.
 Dat tuijt Chateaugnault, die met de Spaanse grande
 Verrast wiert, toen hy dronk de welkomst van Peru
 In Vigos; maar de Kroes ten halven leeg, siet schuw
 Al vlugtende, syn Vloot versinken, en verbranden.
 't Rampsalig overschot, om 't lyf te bergen, wenscht
 Den Overwinnaar in Triumph te mogen cieren;
 Maar Neen! men steekt den brant in 't kruit: en sent de spieren
 Den duistren Prins toe, heel ontmaactselt, en ontmenscht.

Door last des Zeevoogts om den aftogt op te blaasen,
Went elk het Roer, men hyst de Zeilen op, en stuift
Voor wint door 't Pekel heen: de Zee-Nimf, net gehuift,
Leidt singende de Vloot op haar Karos van glasen;
Tot dat de Watervragt gelost aan Neerlands Strant
Verwelkomt wort van vrient, van magen, en gebuuren:
Die tot haar hoogsten roem ontsteeken vreugdenvuuren!
Maar gy, verlost Volk door Gods geduchte hant!
Laat geen ondankbaarheid die weldaat ooit verduistren,
Spreek eeuwig van dit heil tot Hoogsten prys en eer!
Dat, toen de Helper scheen te ontbreken, hy ter neer
Kwam met syn duisenden, om 's vyants magt te kluistren.
Rigt Zeegesuilen, op Boetveerdigheid gestigt,
Maal af een Tafereel van ongeveinsden wandel,
Voer in Triumph de Eer, die God komt van syn handel.
Laat dat de Vierdag syn die Zion Gode rigt.

1702.

Aan Monsieur W. Simmer, met zyn huysvrouw, op 't besit van syn eigen heert en stalling.

Die eens verplaatst na vaster Woonste, weet
Hoe los en voos de pinnen syn geslaagen
Van syne Hut: hoe wankelbaar hy treedt,
Daar selfs een Slang komt aan syn hielen knaagen:
Schoon hy een vaster Muur voor brosser keurt,
Een heete Son kan al de wanden splyten,
Een sterke Wint de fondamenten scheurt;
Soo dat niet blyft, dan innig sielsverwyten!
Waarom soo laag gesogt een vaster Slot?
Daar 't vaste selfs wort door den wint bewoogen:
Hoe hooger dak hoe 't eerder wort geknot.
Waar blyft de hoop? se is van rontsom bedroogen.

Dan leert een Mensch hoe 't onbestendig al
Het hert verlokt; maar 't leert ook hoe na desen,
Als 't Vensterligt naar binnen keeren sal,
En 't leeme stort, ons huis volmaakt sal weesen.
Dog niet myn Vrint, dat men Gods gaaf veragt;
Wat was 't een gunst na Veertig Jaren balling,
Dat Is'rel wiert aan 't eind des stryds gebragt!
In Canaän op eigen heert en stalling!
Dees dag beleeft gy nu, schoon vaak de hoop
Te vlugten scheen, als 't Vleesch begon te beven:
Dog God, die naar syn wil den levens loop
Van 't menschdom heeft als in zyn Boek geschreven,
Schenkt u de vrugt van neerstigheid en vlyt,
Zyn zeegen komt nu als met stroomen bruisen:
Dog 't grootst gewin is de uitkoop van uw tyt,
Die komt te staê na 't Eeuwige verhuisen.
Die Zeegen blyve op al uw handen werk!
Dat welvaart sy in uw Paleis en woning;
Dat soete vreê uw drempel sier', gy sterk
Naar Vleesch en Geest u self beheerst als Koning.

**Afscheids zegenwensch aan onzen veel geliefden en dierbaaren
leeraar, den heere Joannes d'Outrein, op 't vertrek van zyn eerw.
na dordrecht.**

Hoe blonk het Gout op Arnhems hooge tinnen!
Wat glansryk ligt straalde in haar Tempeldeur!
De Priester swaaide een reine Wierookgeur:
Gods Heerlykheit vervulde 't all' van binnen.
De Albastervles van Gods Genadegaven,
Wert ryklyk op syn Dienaars uitgestort;
Terwyl een pad tot deugt en wysheit wort
Met yver voor den Leerling opgegraven.
Het Zion onderstut met dierbre steenen,
Scheen zyn geluk te gronden in 't ciment:
Een Naam ging uit! en 't wert alom bekend,
Wie 't wel met Deugt en Zions welvaart meenen.

Nu kon geen leet Gods Volk in Arnhem drukken:
Dus dagt het, daar 't syn Wagter dag en nagt,
Om Salems vree te vord'ren, op de wagt
Sag waaksaam en hun 't duister ryk ontrukken.
Maar te ontyde ach! twee Starren ras verschieten
Uyt Arnhems Hemelkring. Wy sien een bres
(Jaloersheit lyd geen Medeminnares)
Door Broed'ren selfs in onsen ringmuur schieten.
Wie geeft ons stof tot dubblen rouw en klaagen
Door 't missen van dien dierb'ren Boetgesant?
Of biedt de Dortse Maagt D'OUTREIN haar hant;
Van wien se alom in Zion hoort gewagen?
En scheurtge uw hert dan eindlyk, op dit smeeken,
Van 't suigend Vee gekoestert in uw schoot?
Daar 't teeder roept, ei Vader geef ons broot!
Kan nog uw hert door geen meedoogen breeken?
Of trekt een hooger, die de Starren stigtte,
Dit helder ligt van Arnhems Tempeltrans,
Om andren met een nieuwherboren glans,
Aan 't ryk bespoelde Dort weer voor te ligten?

Wy sien u na met nat betraande Wangen:
Dog laten los; wie mengt sig in geschil
Met dien die sterker is? men leid den wil
Gehoorzaam aan Gods wys bestier gevangen.
Hebt gy met sorg in 's Heeren Wyngaart wakker,
Getrouwe Knecht! by dag en nagt gewerkt,
De goede Boom met 's Hemelsch yk gemerkt,
Als vruchten van een welbebouwd Akker?
Hebt ge in uw weerwil nog veel kwade ranken
Sien groeijen in 't weerbarstige gemoet;
En 't goede woort verstooten met den voet?
Het is een blyk van 's Hemels toorne spranken.
Uw yver heeft te meerder uitgeblonken
In Jesus Tempelbouw; hoe schoof uw hant
De onweetenheits Gordyn van 't dom verstant!
Geen haak, geen lits, of g'hebtse vast geklonken!
Uw Geest gesterkt door wysheids Kruideryen
Weidt in een Beemd, waar op Gods Heilig Blad
De Bloemen spreidt, die ge als een dierbre schat
Het Heilgeloof ten nutte doet gedyen.

Soo wist ge, Apollos, Jesus Hof te wat'ren
Met de eene hant, terwyl uw and're plant:
Waar op Gods zeegen, als op vruchtbaar lant,
Van boven op uw bouw komt nederklaat'ren.
De vrugt van uwen dienst ruist in elks ooren,
Nu 't Christendom in 't moedig halscieraad,
Waar op Gods heiligheit geschreeven staat,
Het rein geluid laat van zyn wasdom hooren.
Dog hebt gy van uw' arbeit niet meer vrugten
Van deugt gesien in 't heilig blinkend kleed,
Als na de tyd aan ons was trouw besteet,
't Is onse schult; wy gaven stof tot sugten.
Was 't maar geen oorsaak van Gods toornevlaagen,
Die in een maant twee Herders van ons scheurt;
Om dat wy syn beproeft, dog niet gekeurt
Om Gode vrucht in heiligheit te draagen.
Nu heeft u God een and'ren oort geweest
Des Wyngaarts, (want zyn omtrek eischt veel volk)
Gaa dan op 't hoog bevel, o Hemeltolk!
'k Sie Dordrechts Tempelheil door u gereesen.

Nog laat gy hier een klagende Gemeente,
Sy houdt den slip van 't kleed: maar neen! 't geluk
Vergunt haar nog, dat sy uw beelt in druk
Mag houden als een edel Borstgesteente.
Uw naam, uw deugd, (schoon wy uw aanschyn missen,)
Uw teed're sorg, uw hertsgegenenheit,
Waar door ge ons als een Vader hebt geleidt;
Sal tyd nog nyd, uit ons geheugen wissen.
God wil den arbeid uwer liefd' vergelden,
Daar gy zyn Wet en Raad, zo menigmaal
Uit 't Oud en Nieuw Verbont, met Canaans taal,
Aan uw beminde Volk te voren stelde.
Gaat Dordrecht met dien Zeegen Triompheeren?
Wy sien 't geluk met droevige oogen aan;
(De liefde laat dit toe) dog 'k hoor 't vermaan:
Swyg! God wil door syn dienst ook andre leeren.
Ga geest'lik Priester, trek dan uit 't geslagte
Van 't rein Levitischap, draag 't heiligdom
Van 't Nieuw Verbont, daar U de Vuurkolom
Gods Leidstar wyst, waar dat gy sult vernagten.

Wy volgen met een stoet van Maagdereiën
Die tromm'len op haar borst van hertewee:
Dog Sugten gaan met Zeegenwenschen meê,
Dat God voorspoedig uw wil derwaarts leien.
Hy zeegen daar den eersteling der vrugten
Ten vollen wasdom toe van uwen bouw:
Der Vad'ren God, Jehovah! blyft getrouw
Om 't geen gy saait te maaijen sonder sugten.
O Gy! die ons des Heeren doet gedenken,
Swyg niet, basuin Gods deugden met uw stem;
Tot dat Jehovah 't nieuw Jerusalem,
Voor eeuwig sal aan 't levend water drenken.
De God van Abraham, voor wiens gesigte
Gy wandelt, blyve u als een baak in 't oog.
De God, die u van 's Moeders borsten soog,
Die Bonts-God, laat zyn Aanschyn op uw ligten!
Die zegene u met uwe Zielsbeminde,
U eenige, waar op uw hert vertrouwt!
Hy sy uw deel, uw overvloedig Gout!
Dat ge eeuwig moogt genade en gunste vinden!

Hy laat uw kroost uw suigelingen wassen
Als spruiten, en plantsoenen in syn Hof,
Tot beider vreugt, en 's Heeren eeuw'gen lof!
Ja set uw saat als Ephrim en Manasse!
God laat' u lang in vrede en voorspoed wonen,
Hy vlegte een silv'ren krans, die op den weg
Der regtheit word gevonden, tot hy segg';
Getrouwen kom, aanvaart de onwelkb're kroonen.

Arnhem den Jan: 1704.

Verjaardagswens aan Lerinde.

Schoon ons de Noortvorst met een bar geluid,
Syn Miltheit toont in witte wol te strooien,
Nog sluit dien Vrek; dog 'k weet een plaats in 't Zuid,
Aan Cloris heert, daar wil myn inkt ontdooien.
Het sy hoe 't wil, 't is seldzaam! als Astree
Maar riekt het vuur van Cloris Herderinnen,
En dat de tyt roept; aanstonts moetje reê,
Al ga ik mank, ik huppel egter binnen.
Vraag ik, wat oorsaak my hier telkens spoor?
De vrintschap roept: wat vrint wil sig verschuilen?
Sie Cloris op Lerindes bly Geboort
Het hoofd ontfronst! en vrindlyk kokermuilen.
Sou ik Astree, die meê behoor ter baan,
Dan swygen? Neen! Lerinde, 'k wil my uiten,
Schoon heel verkleumt om op de maat te slaan,
Hoe kort het is iets om uw hairen sluiten.

Hebt gy het uur, de dagh, en 't Jaar getelt,
Waar in uw levensloop is opgesteigert:
Wat sielen syn 'er sedert al gevelt!
Wien God dien reeks van Jaren heeft geweigert.
Gy siet uw liefste pant, uw' Echtgenoot
In volle kragt de Zuilen onderschraagen:
Uw kroost ontheft van een gedreigden doot.
Uw Huis beschut voor duistere onweersvlaagen.
Soo strengelt God veel Zegeningen vast,
Ver boven straf, 't geen wy voor straf optellen:
De ondankbaarheid seit dikwils, 't is een last!
Als God het huis in eer en staat wil stellen.
't Is alles goed, wat God syn Kind'ren schenkt,
Als 't word gebruikt voor hem en 's naasten voordeel;
Die min begeert, krygt meerder dan hy denkt;
Wy doen het onse en laten God syn oordeel.
Hoe hooger dag, hoe hooger rekening:
Hoe meerder winst; hoe meerder sorg te draagen,
Dat niets te leur van 's Heeren miltheit ging,
Maar toe te sien dat hem ons werk behaage.

Ei leef dan! leef Lerinde voor uw' God!
Hy waakt voor u om 't leven te verlengen,
Op dat gy beide uw Kind'ren ('t is uw lot)
Godvruchtig meugt voor haren Schepper brengen.
O blyde dag! keer, keer noch menigwerf!
Uw avond koom' met loode en traage schreeden:
Een dag van liefde en vree beschyne uw Erf:
Op dat Gods gunst roemwaardig word beleeden!
Plaatst 's Heeren Naam op Voorpost en op drempel!
Op dat men segg'; daar stigt men God een Tempel.

ASTREA.

1703.

Aan Galathea, gelukwens op haar reize na Den Haag.

OP Gods geleide, o Galathé! steek af:
 De Stuurman van 't Heel-Al, betoom de winden!
 Dees holle klomp, der levendigen graf,
 Doe hy eerlang een veil'ge have vinden.
 Geen Sant, geen Strant, verhinder' uwe reis;
 Geen afgront braak' syn bleeke waterschimmen,
 Die 't Golve-velt bemaaien met haar Zeis;
 Een and're dag, daage op uit 's Hemels kimmen!
 Een Vuurbaak, die de Weg voor uw beveiligt!
 En 't gaa hoe 't wil, als 't aan ons wort geheiligt.

ASTREA.

1703.

Aan herderin Astrea, en herder Kloris; intrede in haar digtkundige maatschappy.

Vernuftig Herdervolk, doorluchte Maatschappy,
 Door kunst ten top gevoert, ik bid gewaardig my,
 Dat ik u groeten kom; schoon min door kunst verheven,
 Min fix op Maatsang, poog ik u slechts na te streeven:
 Het heugt my, hoe 'k nog korts, verslingert op uw fluit,
 Viool, en Veldschalmei; (die schat'rende 't geluit
 Door Veld en Bossen sond) nabootste in lugtig queelen;
 'k Verborg me in schaauw, en plukte een blad om op te spelen,
 Of sneed een waterriet of opgeschooten halm,
 En neurde u sagtjes na, al was 't een wedergalm.
 Nu bied gy my de hant, en nood me om met de reiën
 Myn stem te paren, om met hen te speelemeiën

Door de Edle lustwarande, en glorieryken Hof
 Der Digtkunst, wyd befaamt door haar alouden lof.
 'k Erken 't geluk, en sal met staag opmerkende ooren
 Toelustren, als Astreé en Kloris sig doen hooren;
 't Sy dat ge een Batavier met Zegenpalmen kroont,
 Of met uw vluggen Geest in Herdershutten woont;
 Den Grooten Schepper looft, en sweeft langs Akkerlanden,
 En Bosschen, door Natuur geciert aan hare wanden
 Met levend groen; daar steeds het hupp'lend snatergild
 Doorsweeft en swiert, en schenkt syn wiltsang overmilt,
 Of, wat nog meer de stof van uw Gesang mogt weesen.
 'k Wensch dat we als Byën staag het eêlst uit alles leesen,
 Vergaaren honigraat en edle lekkerny!
 Nooit moet in onsen rey een Vrouw als Veinsery
 Verschynen, met haar stoet; o pest van 't samenleven!
 Wy willen de edle deugt den hoogsten sitstoel geven!
 En wyën al ons doen tot 's Heeren Heerlykheit:
 'k Wensch dat ons dit te saam zy op het hart geleit.

Den 9 van Lentemaant

1703.

Haastig uitgeboesemt door het Jongste Lit der Maatschappy.

GALATHEA.

Antwoord aan herderin Galathea, en herder Kloris; de hand gevende aan Galathea, in onse maatschappy.

WAs onse Maatschappy ooit schooner hant gebooden?
 Als die van Galathé, op de eens gedaane beê!
 Die konst, en vrintschap liefst laat sig geen tweemaal nooden:
 Uw Yver strykt den prys van Kloris, en Astreé.
 'k Sie 't maskerlievend rot voor sulck een trits verdwynen;
 De Vrintschaps Gordel, met een onvergangb're gloor
 En altoos heldren glans, om ieders lend'nen schynen!
 Myn Nimf is reets geschoeit, en gaat al rustig voor;
 Wie wenscht dees Herderin met my, ten dans te leiën?
 Kom Kloris, vlegt een krans; (de trage lentegast
 Verbied het levend groen te plukken uit de weiën)
 Van loov'ren, die de deugt om haaren schedel past.

My dunkt dat wy de Fluit van Galathea horen,
Gepaart met Kloris Lier, op luisterryke stof!
Hun heil'ge Digtkunst sal en hart en Geest bekoren!
Terwyl die zich vermaakt in 's Hemels Eer en Lof.
Soo moet uw beider Sang my tot een voorbeeld strekken!
En leeren hoe my self, en and'ren op te wekken!

ASTREA.

In haast den 9 van Lentemaand 1703

Aan Kloris op een geschilderden Emmer.

HÁd ik gedagt dit Emmervat,
Met Goud, als waar 't een groote schat,
Bepronkt te zien door uw Penceel,
Soo net! soo konstig! en soo eel!
'k Had nooit gesproken van den haast.
Nu staa ik ruim zoo veel verbaast,
Hoe 't nog soo veerdig is geschied!
U Meesters hant versaakt het niet.
Dog 'k merk hoe dit een Mensch verbeelt,
Van buiten blink, van binnen eelt.
Soo gy met prysen syt betaalt,
't Is gaauw, 't is netjes opgehaalt.

Aan Monsieur Simmer, op syn soontjes herstelling.

WIE had gedagt Uw Soons Geboortedag te aanschouwen!

Daar ge, als op Moria, de hoop van uwen stam,

Ten proef van uw Geloof, zaagt als een Offer-lam,

Wyl door dien slag, helaas! de tronk wierd afgehouden;

Niet wist of hoe of waar een Slagt-Altair te bouwen.

't Gebed, door noot geperst, ontsteekt een liefdevlam

Ten Soen op 't Altair aan! die door de Wolken kwam,

En drong Gods ingewant meêdogend tot berouwen.

Heeft U Gods goedheit weer beschonken met Uw Soon;

Draag hem gedurig op voor Gods Genaden-Throon!

De Dankbaarheid verpligt geloften te betalen.

Wy wenschen dat de dag, het uur, nooit sy getelt,

Dat Uw geliefde Soon wort voor U neer gevelt:

Maar dat hy mag een wys', en grysen avont halen.

ASTREA.

1703.

Ter verjaring van den edelen herder Kloris.**DORINDE.**

'k **H**Eb op uw last 't Bosch op en neêr gelooopen,
En eindlyk, by een levendigen stroom,
Vond ik het Kruid, waar van wy segen hoopen:
En gints het sap uit eenen Cederboom,
't Staat nu aan U, dit naar de kunst te mengen;
Maar Thirsis seg, wien men dien drank sal brengen?

THIRSI.

Dorinde 'k dagt, het waar U reets geseit,
Hoe Kloris afgemat kwam uit de Weiën,
Daar Mopsus Bok, op stooten aangeleid,
Den besten Ram sogt van de Kooy te scheien:
En in den Stal is 't hem soo ver gelukt,
Dat hy den Ram de beste plaats ontrukkt.

Weet nu, dat Kloris door de vuile strecken
 Van 't lompe beest ontstelde, dat hy krank
 Ging naa de hut: de pols, van 't spoor geweeken,
 Melt Koorts en Brant en eischt by tyts een drank;
 Ik meng die ras, op dat hy mag bedaaren;
 Geen kniesen past, 't is heden syn verjaaren.

DORINDE.

Ei Thirsis, is die heuchelyk dag,
 Zoo vaak met vreugt geviert, weêr aangescheenen?
 O Dag! Gesegent die hem 't eerste sag!
 Wat vreugt! wat droefheit is 'er sint verdweenen!
 Wat hittig Jok, wat koude Dienstbaarheid
 Met last getorst, die nu verbrooken leit!

THIRSI.

Het heugt my noch, hoe Kloris wars van banden,
 En slaverny, in ruimer lucht geteelt,
 Met vreugt, en haave en leven wou verpanden;
 Daar Heerschsugt nooit syn edel harte streelt.
 Der Vad'ren Vryheit, eer aan 't swaart gereegen,
 Heeft hy op nieuw door dappren moed verkreegen.

DORINDE.

Dien Eed'len Herder syn wy diep verschult;
 'k Heb, Thirsis, om syn Jaardag te vereeren,
 De blonde Vlegt met bloemen net gehult!
 Kom laat ons saam naar syne woning keeren,
 En brengen hem, voor d'eersten morgengroet,
 Een drank, welks reuk het hart verfrissen moet.

THIRISIS.

Dat mengsel, ryk van dierbre kruideryen,
 Geeft ons de Mey tot een verjeugent sap:
 De Thym, Melis, en Ysop 't hart verblyen:
 De Rosmaryn maakt geest en zinnen rap:
 't Gebloemte milt in prachtige koleuren,
 Deelt ook den Reuk syne alverkwikbre geuren.

Nog voegt het Hart, by al dit levend groen,
 Een ryken schat van rype Zegenwensen!
 Dat sal den Geest, en blydtschap meerder voên,
 Dan 't geen de Mey doet met de tyt verslenssen:
 Soo Bloem en Wensch aan oog en hart gevalt;
 Sien wy hem ras in beter lyfsgestalt.

DORINDE.

Kon ik dien dag vereeuwen met een teeken,
 Of Scheppers lof verbreiden! die syn beelt
 Herstelde, toen het diep was afgeweeken,
 En die syn Ziel ten leven heest geteelt!
 Ik sou syn Jaardag met veel hooger toonen,
 Om 's Heeren gunst en min, met groente, kroonen.

THIRSIS.

Gods Segen brei zich over Kloris uit!
 God wil syn hooft met grysigheid versieren,
 En maken hem een levendige spruit,
 Verheerlykt met veel Goddelyke swieren!
 Soo sal dees dag, hoe meermaals dat hy keert
 Van hem, en ons, ook hooger syn geëert.

DORINDE.

Lerinde sal met ons haar handen vouwen;
 En 't juichent kroostje bootst den zeegen na!
 De liefde bint veel meer dan Samsons touwen.
 Elk roept om 't meest: leeft! leeft nog lange! Ja
 De toeklank word met hart, en ziel gegeven:
 Wil steeds voor God; en voor 's Lands welsyn leeven!

ASTREA.

1703. den 14 May.

**De groote, vrye, republykse echo, weerkaatsende op 't leeven en doot
van de heeren Pieter van Houten, en Richard Saab; gewesene
borgermeesteren der stad *Amersfoort*.**

P R E D : V. VERS 7.

WAt Lyktoon stygt uit de Amersfoortse muuren,
Voor dag en dauw, en wekt de nagebuuren
 Meêdogent op! of dwaalt myn wufte brein?
Sou Amersfoort, gelast haar leet te kroppen
En met den mont de bloetbron toe te stoppen,
 Soo koen syn? Neen! daar bruist de klaag-fontein
Uit haare Wel! Die sugten op wil sluiten,
Tree blint ter Vierschaar in, of hou sig buiten.

Wie swygt 'er, als de waarheit 't hart moet breeken?
 Swyg leugenmont! de Steenen sullen spreken,
 Nu 't laauwe bloed hen overstort: maar sagt!
 Dit bloed, geplengt voor 't Regt, voor Wees, en Weeuwen,
 Sal meer om wraak dan 't bloed van Abel schreeuwen!
 't Komt langsam dat op 't zekerst wort verwagt!
 't Komt seker als Gods heilwet word geschonden,
 Daar 't Landtregt hangt aan 't selve snoer gebonden.

Dat vrye bloet, ontheft van strenge boeien,
 Sal met een stroom in 't hart des Regters vloeien,
 Die nu soo trots de strenge Vierschaar spant.
 Kan 't wreed Gemoed dien groten brok verslinden!
 Het zal eerlang zyn eigen straffe vinden;
 Meer dan een Graf, wanneer 't Geweten brant,
 Verschrikt door 't Vuur van helsche swavelpoelen,
 Daar Water nooit de Vlammen van verkoelen!

Hoe treft dit leet aan al de Bongenooten,
 De Pylen in het Sevental geslooten!
 Zy zien een Lid gekrenkt, verseert, vertrapt!
 Moet niet de Pyn, wanneer de Voet, aan 't swellen,

Van smarte knaagt, het gansche lyf ontstellen!
 Hier zien wy 't bloed uit de aderen getapt!
 De weemoed doet elk op de Grafserk schreien,
 Die niet vermogt den Lykstoet te geleien!

Siet dan ons oog een Golgotha verreesen
 Voor 't oog der Son! de Vaderen verweesen
 Gedoemt, helaas! te knielen voor den slag!
 Hun hals gestrekt om 't smadig sweert te kussen!
 Uw bannelingen als verjaagde mussen!
 De blaam van roof, of wat men noemen mag,
 O Amersfoort, wy als ons eigen smaaken;
 Dees Echo doet de lugt en wolken kraaken!

't Herhalen van de deugden uwer vrinden
 Van wakk'ren SAAB, van HOUTEN Gods beminden;
 Slaat wond op wond, en vreet als kanker voort!
 Gy Bethlehem! de kleinste van uw Broeders,
 Uw Rama wekt meer Rachels, meerder Moeders,
 Daar is een stem van Broederslagt gehoord!
 Herodes mag op Kindermoorders prachen,
 Gedaagden 'k sie uw uitvaart al belachen!

De ontsteltenis, dat naar en dootse weesen
 By Oud en Jong, soo schielik opgereesen:
 De schrik, soo diep geprent in ieders hert,
 Sal 't nageslacht noch strekken voor getuigen,
 Hoe deese twee onnooslen nederbuigen,
 Wier jongste woort van God gebillikt wert;
 Als op syn wil al de Elementen kraaken,
 Wie slaapt, als u Gods vinger op doet waaken?

Schenk brave Suster uwen liefsten broeder
 Dien laatsten teug, ô kind'ren eener moeder!
 Druk duisentmaal dit overbloedig Hooft!
 Vang in uw slip de dropp'len, die hier rollen,
 't Sal voor uw hals tot een karkantsnoer stollen;
 Wier Luister door geen vlakken wordt gedooft.
 Dog is 't te swaar om aan uw' hals te hangen?
 Het overschot wy in den schoot ontfangen.

Het bitter van syn Vyanden geschonken,
 Verkeert in zoet door 's Heilants liefdevonken,
 Daar 't Lam bereid het eeuwig vreugdemaal!
 Schoon 't Lighaam wierd gekluistert in de banden;

De Ziel bleef vry, vloog in syn Maakers handen,
 En plaatste zich in Jesus Hemelsaal!
 Daar Hy op 't Witte Paart syn trouwe knekten
 Het oordeel geeft ter uitvoer syner regten.

Wat klaagt gy Weeuw, of Vaderloose kinderen?
 Gy ruilt met God! die Woeker kan niet hinderen:
 Oogt liever na die Zegeryke reis!
 Vangt als Eliza by den stroom, den zeegen,
 Op Elia zyn mantel vastgereegen,
 Ten Testament, syn wil en laatsten eisch!
 Hoor 't laatste woort aan Jesus lievelingen:
 Gy heden blyft getuigen deser dingen.

Schept moed! schept moed! verdrukte voortgedreeven,
 Te syner tyt sal God een rustplaats geeven;
 Hy keert de kroon wel driemaal om en 't om!
 Hy laat voor treurigen een ligt opklaaren,
 Daar 't blydschap is weer naare schimmen waaren;
 Syn Vierschaar schift het regte van het krom,
 Begunstigt hem, die voorregt heeft om te erven,
 En 't Moorders Rot den Stoel der eere derven,

Geen Republik
 Past Jok, of strik.

Grafschrift op M:

Vraagt iemand wie hier onder slaapt?
Wat slaap! wat rust! daar 't knarst, en gaapt!
Gaapt Atheïst, die nooit versaaden;
HY, dist vol op! dien gy versmaadde.

Op Van Houten.

Men vraagt niet wie hier onder slaapt!
Daar Wraak door Graf, en Grafserk gaapt:
Wat Soen sal 't wraakgerigt versaaden?
't Vol op, voor die van HOUTEN smaaden.

1703.

***Aan Kloris, wanneer zyn e. my de voogdyschap (neffens Galathea)
zyner poesy had opgedragen, om die aan syn kinderen te
overhandreiken.***

DE voorslag Kloris, dien gy doet,
Is wel in veelen opsigt goed;
Ook is dees Opdragt naar myn sin,
Gy hebt geen nader halsvrindin,
Het komt haar toe. Maar in der daat
Gy syt verdwaalt in onsen Staat;
En kiest Twee Herderinnen reê
Tot Voogden Mombers van uw Vee,
Ten einde uw kunst, uw vlug verstant
Nooit vallen sou in vreemde hant.
Vergeef my; 't gene gy hier segt
Dient nader van u overlegt;
Want siet de Mombers, die gy noemt,
Syn tot een andre Sex gedoemt!
Dies bid ik u; soo 't weesen kan
Stelt liever Twee Voogdessen an,

Of Mombersen, ('t is geen verschil)
Ter uitvoer van uw laatsten wil.
Dog ik voor my, vind my te swak
T'aanvaarden sulck een wigtig pak,
Deze eer die gy my weerdig agt,
Is veel te groot voor ons geslagt.
Dog om uw vrindelyke beê
Niet af te slaan; soo Galathé
My bied de hant, sal ik voor my
Al 't geen ik kan tot dees Voogdy
Toebrengen: maar ik wens! uw hant
Het zelve uw kindren overplant,
Dat nooit dit Testament, haar kragt
Tot ons Voogdy wort toegebracht:
Dat gy, en die gy 't Boek opdraagt
Wort tydig van u kroost geschraagt;
Als mondig; en gy blyve in staat,
Om 't overreiken 't geen gy laat;
En als gy moê, selfs uit uw bloet
Een Jongen Fenix kweekt en voed:
Die ieder aan de vrugten kent,
Waar op de tak is inge-ent:

Soo weet ik wis, dit Testament,
Van jongs sal worden ingeprent,
Waar in uw levens loop, uw tyt;
Staat afgemaalt met kunst, en vlyt;
God geef dat alles soo geschie!
Waar meede ik ook myn dienstplicht bie,
Soo ver ik kan, soo ver 't verstant
Sig uitstrekt, sie daar is myn hant.

ASTREA.

Eenvoudige zegenwensch, aan den eedlen herder Kloris, wanneer hy wettig verkooren wiert in het huysgesin der armen tot mede-herder.

WAt hoor ik Kloris! is u ruimer velt,
 Of vetter Wey, of meer gebied gegeven?
 Wat hebtge korts al mooijgheit vertelt,
 Hoe soet het was in 't eensaam Herders leven;
 'k Bespeurde nooit een trek tot hooger staat,
 Een groot gesin was lastig te gebieden:
 Ons kleine buurt gaf vryer Avontpraat,
 Als al 't gesnap der tomeloose lieden.
 'k Beken de dreef, was mager, dor, en schraal,
 Geen klaver om een Herders brein te wetten
 Gaf onse Gront; alleen een bly onthaal
 Deed met vermaak u meê in 't ronde setten.
 't Is waar! wel eer ons wit Papieren lant
 Stont meest tyts groen, ook in de kortste daagen:
 Nu blyft een Sneeuw van traagheit, ('t is een schand)
 Die niet ontdoet in soete Soomervlaagen.

Geen wonder dan, dat gy uw elders went!
Gints blaet een kooi gebrekkelyke Schaapen,
U maar van ver, en als ter loops bekenet,
Die sultge kost tot voetsel moeten raapen.
Daar 's meer te doen, dat 's Mannelyker werk!
Men roept u toe, kom help! vat aan wilt stutten:
Dees' armen, zyn ook zuilen van de Kerk,
Zy wagg'len, wil haar nederstorting schutten.
Hier valt geen deinsen, Neen! vat aan dien 't past;
Wie weigerde ooit soo wettig opgedraagen
Een Ampt, op Gods, en uwer broed'ren last?
Men dugte niet op Uzzaas oordeelslaagen,
Die ongelast zyn handen sloeg aan de Ark!
Hier is 't bevel, blymoedig op te trekken:
't Is hier uw pligt te gaan in 't worstelperk,
Daar de armen u tot liefdepligten wekken;
Wat heeft het Huis, daar gy, als Herder, sult
Besorgen 't geen tot voetsel is van nooden
Al lyfsgebrek! wat hoeft 'er al gedult,
Voor 't volk, dat leeft maar enkel om den brooden!

Hier past uw hant te streelen 't kwastig Vee;
 Dan draagt men sig verstandig by den Armen;
 Als meêly reikt, al was 't een rogge snee:
 De liefd kan hart en ingewant verwarmen.
 Elendig Volk, wat lydt gy al gebrek?
 Die 't doelwit syt der strenge Winterbuien,
 Een spot, en hoon, den gierigaart en vrek,
 Die Yskout blyft by de Aspunt van het Zuien!
 Ik spreek nu niet van 't geestelyke broot,
 Dat 's Priesters werk, die 't heiligdom betreedden!
 Dit Zielsgebrek is meer dan lighaams noot,
 Wyl 't meeste slag met 't minste syn te vreedden.
 Gy als Levyt bestelt een nauwe wagt,
 Om 't Eeuwig Vuur des Altaars aan te kweeken;
 Stoot aan, die in een diepen slaap gebragt
 Vertraagen sou 't Lof-offer aan te steeken:
 Ontsondig U; doe aan 't gewasse kleet
 Als een Levyt, ten dienst des Tabernakels
 Gewyt! staat tot den heilgen dienst gereed,
 Te horen 't woort des Godlyken Orakels.

Rigt toe de Tafel, 't broot, en reinen wyn!
Geen Toonbroot, maer een broot van God gegeven
Daar Christus leden syns gedagtig syn,
Terwyl zyn dood hen baart een eeuwig leven.
Viel Levy's snoer in lieffelyker Erf
Als 't lot der Broederen, die Canan deilden:
Het Nieuw Verbont belooft ook dit versterf
Van Jacobs God; die nu nog nimmer feilde.
Wien vind sig tot dien pligt genoeg versterkt?
Wyl vleesch en geest, noch in het vegtperk stryden;
Soo God het doen, en willen niet en werkt,
Wy staan te los, en raken ligt besyden.
Myn wensch is hier, dat God u bied de hant,
Om op den weg, die goed is, te volharden;
Ontsteekt uw licht, dat and'ren sien den brant
Van yver! en tot deugt getrokken werden.
Deelt in dit Huisgesin blymoedig om;
't Is ook een gaaf aan ieder niet gegeven:
Mint gy de Bruit, gy mint den Bruidegom,
Die u beval, dat na hem souden leven.

Die sig bescheiden in syn doen gedraagt,
 Trekt lof van God, en Zegen op syn handel:
 Schoon 't aan het oog der menschen niet behaagt,
 Der vromen lot, is 't spotten met syn wandel.
 'k Verseker my, ô Kloris, van uw pligt.
 De Opper Harder die den berg en dalen
 Bekleet met hoorn in overvloets gewigt,
 Doe u een Oogst van gaven binnen haalen.

Dit had ik in myn Harderrei gelast,
 Dog niet te ontydig! wyl de vrintschap eeven
 Myn harderspligt aan my gebiet, en last
 Blymoedig u hier op de hant te geeven.
 Maar Kloris hoe! gaat gy in grooter kooi?
 Scheurt gy u uit den trits der Harderreien?
 Wie reikt ons gras, het etgroen, en het hooi?
 Als Galathé en ik alleenig weien.
 Ei Kloris neen; laat nog een kinderdeel
 In uwe hant voor ons syn opgewonden:
 De Harderrei is al te vry, te eêl,
 Dan aan een plaats alleen te syn verbonden.

Wy wagten dat uw Fluit, of Veldschalmei,
Door berg en dal tot ons sal overklinken:
Wy op 't geluit als Schapen eener Wei,
Den Echo slaan, en 't selfde water drinken.

1704.

**Op Den hemel op aarde,
door F. Leenhoff.**

DE Hemelkreits van 't Opperste gewelf
Geen dwaalders, die de Alsiende Son verdooven,
Ooit dult; de naaven schokken uit haar self,
Rolt dwaase redens wiel ten onderst booven.
Was Leenhoff in den Hemels kreits gebleeven;
Syn Hemel nooit op aarden was beschreeven.

Anders.

Daar blydschap huist, daar de edelmoedigheid
De droefheit bant, en voor de dootschrik pleit:
Daar wellust ieder 't syne laat beminnen:
Daar de order heerst als Opperkoninginne:
Daar vroomigheid op 't spotters stoel geset:
Daar eigen vond verrukt Gods paal en wet:
Daar men gerust in 't voorschik Gods kan rusten,
In dit Paleis woont Leenhoff maar ter leen;
Ei vraag; wat ziel in de order sig verluste?
Die ziel, die de order houdt voor God alleen.

1704.

Gedagten op Gods besondere weldaden, beweezen in den bevogten zeegen, aan den Donau-stroom.

WAt schoonder dag daagt op uit de Oosterkimmen!
 Eer 't Morgenroot haar bruine soomen verft:
 Wiens waagen rolt door de akeligste schimmen,
 Langs 't zeegenspoor, wyl 't Leelyvelt besterst:
 Hoe moedig is den draf dier snelle rossen!
 Afvallig Isr'els Vorst ry te gemoet;
 Set Wagters uit, sent Ruiters af by trossen,
 Gy erft de doot voor de eersten morgen groet;
 Laat Iesebel gesmukt in 't venster prachen,
 Om Koningen te lokken tot haar min;
 Haar euveldaat sal Jehu straks belachen,
 Stoot! stoot de spiets haar trotsen boesem in.
 Dat 's Achabs huis ten gronde te vernielen,
 Naar 's Heeren mont, als 't Afgodiste saat
 De Seventig van 's Konings Soonen knielen,
 Voor 't halsgerigt om Vader Achabs kwaat.

Sou Iesabel, Boelin van 't pragtig Babel
 Het tegenbeeld van Achabs bedgenoot,
 Haar gorden met den glinsterenden Sabel,
 Om Nabots erff te sleepen in haar schoot?
 Sal 't Wierookvat van haare hant ontstooken
 Den Afgod rooken in 't belommert wout?
 Syn 't eeuwig oog de oogen toegelooken;
 Om niet te sien aan wien men Altaars bouwt?
 Laat haar een Leugengeest in 't Slagtvelt voeren,
 Die haar voerspelt een zegeryken togt!
 Vergelt haar dan die 't aardryk set in roere,
 En Isr'el heeft aan Babels ryk verknogt.

Dit was 't Gebet van 's Heeren gunstgenooten,
 Daar sy door list in 't Oorlogs net gehaalt,
 's Lands Vyant hen sogt in 't verderf te stooten;
 Hun Heilant sag in 't Harnas afgedaalt.
 Wie slaat de handen aan het bloedig Slagswaart,
 Om Lucifer te keer te gaan in 't velt?
 Het righuis u, o Achab, heeft gedagvaart!
 De wraakpyl treft, schoon ge uw voor mom ver stelt.

Soo seegenryk syn Neêrlands heir en kragten,
Als de Opper-Krygsman haren stryt aanvoert!
Was dit van Paerd, of Bergen wel te wagten;
Toen 't Fransch geweld de werelt had beroert?
Hoe schokte de Aarde op syne vaste naaven!
Wat wonder! daar 't den Koning en den Vorst
Gering scheen, onze Manschap te begraaven!
Haar bloed, te min voor sterken Oorlogs dorst,
Gods Geessel keert! hy ruktse uit uwe handen,
O Vrankryks Vorst! hoe noô gy se aan hem schenkt;
Hy werpt het Vuur in de edelste ingewanden:
En die 't ontvliet, de Donau-Stroom verdrenkt.
De Donauw, die haar Muur, en Voorschans strekten:
De Wagenburg, haar opgeworpen wal:
't Wort Pharos Meir, dat Peert en Ruiter dekte,
En 't geen se graaft haar Soonen dydt ten val.
Soo word het bloed, door hare hant vergooten,
Vergolden aan de keurbloem, die in 't hof
Voor Vrankryks Kroon ten dienst was opgeschooten.
Had ge ooit meer reeden, om een Tempellof

Te heffen, onder Salvos uit te dond'ren!
Als u de stryt op woeker wiert betaalt!
Ga knielt voor 't Alaaar, niemand sal 't verwondren!
Soo ge op dees Stryt Zeeghaftig Zeegepraalt.
Wy volgen Debora, met Lofgesangen
Jehovah toe te brengen, die daar rydt
En trekt door Seir en Edom! van zyn gangen
De Hemel druipt, en 't bergevaarte splyt.
Toen 's Schutters hand ontveilde 's Heeren straaften;
De Dorpersteeden eensaam onbewoont,
Geen Tortel in de Kloof was vrygelaaten,
Heeft Neêrlands God zyn Vaderliefd getoont:
Hy voert syn Volk op witte Eselinnen
Ter heilpoort in, ter wraakgerigt gegort,
Om grooter Volk, en Vyand te overwinnen,
Tot al haar hoeken ronts zyn afgekort.
Gaa helden Gods! gaa af na koeler bronnen,
Rust u, ontgespt het alvernielent sweert;
Vermelt daar, hoe Gods hand heeft overwonnen
Den Sisera; hoe Jabin is verneert.

De ontkoom'nen Zions voeren heerschappye
Op Duisenden, aan 't Wagenwiel gehegt!
Hun Vorsten staan nu met geboogen knye,
De Krygsglans smelt, wanneer de Hemel vegt.
De Hemel strydt voor Neêrlant, en de Starren,
Die eeuwig in haar omkring syn bepaalt,
Bevegten 't Vyants heir: slaan 't in verwarren!
De Hemel heerst, de Hemel zeegenpraalt!
Die veegtse weg. De snelle watervallen
Veragt den Ruiters, en het Wagenwiel:
Op Godes sterkt sal Neêrlants Zion brallen,
Hy 's hare rots! vertrouwt hem, onze Ziel.
Want niemand by 't genaamde Godendom
Uw God gelykt, ô Neêrlant! die de wolken
Syn Wagen maakt, schiet Blixemstraalen om,
Die 't oordeel aan 't weêrbarstig rot vertolken.
Daar staat de Troon der Hoogheit vast gebouwt!
Syn Regterhand, gestyft met Mogentheden,
Daalt t' uwer hulp; en soo gy hem vertrouwt,
Sal juichende op des Vyants hoogte treden.

Soo moeten 't al uw haters wedervaaren,
ô God! die u bestryden, en uw Erf!
Dog die uw lief wilt als uw oog bewaaren!
En redden, van het nog aanstaand verderf!
Laat eens de Vreedeson haar hoofd opsteeken
Uit de Oorlogs kim, en stralen na den stryt,
En na die nagt de schoone dag aanbreeken
Dat de overwinning u wort toegewyd.
Schoon Neêrlands Maagt haar hant heeft opgestoken
En knielt demoedig voor het Dank-Altair;
De Vlam blyft noch in de Oorlogs Asch gedoooken!
Dies roeptse luid, o God! behoud, en spaar
Uw Nederlant; uw Kerk, en uitverkooren!
Uw regterhant blyf 't onser hulpe reê!
Dat wy eerlang, die grote tyding hooren
Dat gy beheerscht den Hemel, Aard en Zee.

1704.

**Aan Me-Juffer Francina Jacoba van Westrem: op myn vertrek naar
Caab de Goede Hoop.**

**Op een paar hantschoenen geborduurt, ontslaat de hant, maar niet
de bant.**

Een silvre doorluchtig hartje waar in dit versje.

Sie daar geliefde hertsvrindin,
Een hart doorsneeden in de wanden!
Bewaar het tot een blyk van min,
Nu ik vertrek na verre Landen!
Besie het heden op den gront,
Geveinstheit heeft 'er nooit geseeten,
En wat ge ook ooit in my bevont;
Dit tuig ik met een vry geweeten:
Ik ga dan rustiger van u,
Wyl ik u min, maar veinsen schuw.

Aan Monsieur Wouter Simmer, op myn vertrek naar Caab de Goede Hoop.

IK reik terwyl ik elders ga
Aan u myn vrint dit heugnis teken:
Gy kunt met uw Vrindin hier na,
Daar door tot myn gedagtnis spreek.
Dit Boek niet nieuw, dog sonder kreuk,
Doe u gedenken aan myn' handel,
Op dat myn Naam een goeden reuk
Behoud, terwyl ik elders wandel!
Oprechte vrintschap nooit verdwynt,
Schoonsë elders aan de kimmen schynt.

Geboorte wensch ter gedagtenisse van me-juffer, mejuffer F.J. van Westrem.

ASTREA spreekt.

Ei sie de Slaap soo schielyk uit myn oogten!

Kom Silvia, die neffens my de rust

Geniet, op! op! kom samen opgevlogen:

Gy slaapen; neen, kom deelen we ook den lust

Van opstaan! 'k Sie den Morgenwekker swieren

Door 't venster heen, den Nagt-uil in den Nek,

De varsse Paarledauw syn kruin versieren,

De Huismus piept, de Tortel vliegt van 't rek:

Wat adem schept 't Lof-offer heeft ontsteeken;

En wy nog in de Linnen web gefronst,

Hoor 't spraakloos Vee zyn eersten dankpligt spreekten:

Soo leert Natuur-Boek ons, om Scheppers gonst

Met frisse kragt, in 's Daagraats eerstelingen,
Tot Lof en Dank, en Eer, en Heerlykheit,
Van hem, voor ons behoudenis, te singen,
En 't groote goet aan ons te kost geleit.
Maar 'k moet u, Silvia, myn wedervaren
Van desen Nagt vertellen! ei 't was soet!
Of 't Droom of Waarheit is dat sal ik spaaren.
Ik afgeslooft had naauw myn matten voet
Te rust geleit, of 'k raakte in't veilig lommer
Van Dennen-Laanen, groen tot in den top;
Midweegs vond ik een plein heel ront, dog sommer,
Van boven digt voor Son, en regendrop:
Ik kon myn oog door 't sien hier niet versaaden;
't Geschoren Groen scheen een Tapitsery,
De koepel sloeg, door 't ruissen van de blaaden
En Voog'len Sang, een soete harmony:
Dog heel verbaast hoorde ik in 't midden ruysen
Een Silvre Beek, die daalende in een ront
Heel onderaards, bekwaam om sig te kuysen:
Maar Silvia, ei hoor wat ik hier vond!

Twee Nimfen, neergeseeten op de sooden,
Sy slaan om hoog en ik om laag 't gesigt;
Die hebben my beleeft een plaats gebooden!
Hoe vrolyk ik neerdaalde kunt ge ligt
Bevroeden, straks wierd my de hant gegeven,
Men plaatste my in 't midden: de eene Meit
Door 'k weet wat Geest van Liefden aangedreeven,
Heeft my haar doen eenvoudig opgeseit.
Wy syn, sprak die, wier naam was Coridone,
Voor dag en dauw na dese Bron gekeert,
Om Galathé, 'k seg Galathé te kronen;
Wier Jaardag is, en blyft by ons ge-eert.
Die Galathé! wier deugden syn geschreeven
In 't binnenst van een welgeboren Ziel,
Waar van de schets, in 't aangesigt gedreven,
Aan allen, dog haar Heilant meest beviel.
Dit heerlyk Meesterstuk van 's Maakers ving'ren,
Aan desen dag vereert, wil ons syn Magt
En Wysheit levendig voor ogen sling'ren,
By 't meeste volk gering en klein geagt.

Sou Galathé, wier aangeboore trekken,
De vrintschap uit den diepsten schuilhoek lokt,
Ons heden niet tot Liefdepligten wekken?
Een vonk heeft al een grote vlam gefokt.
Wy voor 't gewoel dees eensaamheit verkooren,
Te stemmen hoe, en wat 'er dient verrigt.
Een krans kan 't oog en sinnen wel bekooren,
Maar 't vlegten zelfs verwelktse veel te ligt.
Haar schoone leest, waar meê Natuur haar sierde,
Inwendig met een onverganklyk kleet,
Daar gaaven op, en Godsvrugt binnen swierden,
Past niets dát slenst, al eer 't is toegereet.
Wat sou dan 't hoeft van Galathé omvangen?
Haar deugdenlof op een Papiere-velt
Gemaalt, sal met veel frisser swieren hangen,
Dan 't geen door hant of konst is saamgesteld.
Maar sal de dag van Galathees verjaaren
Te regt geviert syn, dient geen Veinsery:
Gulharta sal 't u alles openbaren;
Sei Coridone; sie daar aan haare sy

Een Digt of Lied, al is 't op laage toonen,
't Is na haar naam Gulhartig uitgestort:
't Lust Galathé ook wel eens laag te woonen
By ons, daar Wand nog Vloer beschildert wort.
Ik stemde toe (want 't scheen my hier een hemel)
Te volgen, op haar lieflyk spraakgeluit:
Het rysend licht gaf meer en meer gewemel
Door 't groen; in 't lesen vloog myn geest voor uit.

Sang.

Stemme: ô kersnagt.

Dat soo de dagen henen glyen,
Besiet men met een oog besyën,
Wyl heden 't Jaar weer is getelt:
De blonde Jeugt en d'oude leden
Syn op den Paalsteen diep gesneden,
En niemant die hem oversnelt.

't Geboorte-rad is steeds aan 't rollen:
De blinde leven als de Mollen:
De ziende sien haar Jaren vlug
Vergaan, die nimmer wederkeeren;
Een dwaas mag die nog eens begeeren;
Dees wenschen niet een stip te rug.

Soo wy op ons geboorte pragchen,
Hoe kan het syn met vrolyk lagchen?
Daar wee, en ag de voortogt blaast:
Is 't kintsche leven afgelopen,
Om iets bestendigs op te koopen,
Het vleesch en bloet daar tegens raast.

Een deugdenkrans, te zaam gevlogten
Die weet van kreuken, nog van bogten,
Droeg Galathé, gelyk een schilt,
Van Jongs aan, op haar blonde hairen,
Tot wy nu heeden haar verjaren,
Waar op veel schigten zyn verspilt.

De schoonheit mag sig schoonheit noemen,
't Is voor een tyt, niet om te roemen:
Hoewel een Eed'le Ziel, daar God
Syn wellust en vermaak wil wekken,
Te geven zulke ziels vertrekken,
Moet dankbaar syn voor 't dubbelt lot.

't Sy Lighaams schoont, of Ziels genaden,
God komt de eer van al syn daden:
't Sy hy ons maakt, of gruiet tot stof:
't Beginsel van 't Ellendig leven,
De voortgang, of de Web volweven,
God trekt van al syn doen de lof.

De dag, dien wy nu heden vier
Wil God nog met veel Jaren sieren;
Het geestlyk leven groei steeds aan:
Het tydlyk wil hy ondersteunen,
En Ziel en Lyf op hem doen leunen,
Om namaals heerlyk op te staan.

Al zingende genaakte wy de wooning
Van Galathé, met vloog ik over ent;
Daar hebt gy Silvia de Nagtvertooning
Soo ver ik weet, en my nog is bekend.

Een klip in zee, een baak op strant.

R
Ampsalig uur toen ik de tyd verquistte,
En zorgloos my vermaakte in weelde en vreugd
Der ydelheit, die met haar toverlisten
My dompelde in een Zee van ongeneugt.
De heldre Morgen-Son, allengs aan 't klimmen,
Verzegelde de Poorte van den Nagt,
En spreidde vast haar glans aan de Oosterkimmen,
Een glase Zee versegelde myn fragt.
Maar, ik! helaas in vadzigheid verzoopen,
En ronkende in een diepen slaap gesust;
De Wagter riep, ik sie de tyt verlopen!
Op! op! 'k sie 't ligt schynt eeuwig uitgeblust.
Wat angst! wat schrik heeft toen myn ziel bestreeden,
Wat naar gekerm, wat zugten kwam te baat?
Help God! het Ankertouw is doorgereeden!
Ik zie te vroeg, dog zugte veel te laat!

Waar heen gewend? de Mast en Steng gebrooken!
De duimen uit het Roer, 't Compas draait ront:
Een felle Orkaan komt my voor 't laast bestooken,
Die steile Klip dreigt my den laatsten stont!
De steven beeft, geeft krak op krak van ondren,
Daar spat de Kiel: ay my, waar dryve ik heen?
De Golven tot de Lipp'; maar! ô wat Wondren!
'k Sie uitkomst op myn zuchten, en geweene!
De blyde Hoop, naar 't dobbrend Wrak gedreven
Bied my de hand; 'k gryp aan! de moed die zwelt:
'k Verlaat haar niet, in Sterven of in Leven,
Laat al vergaan: de hoop behoudt het veld!

**Ter bruiloft van den heere Josephus de Granpré, en mejuffrouw
Louisa Adriana Slotsbo.**

Parnassus Berg, belust op Bruiloft Zangen,
 Strooit Blom en Loof op al zyn paden uit;
 Zyn Nimphen zyn met Feest gewaad omhangen,
 Ter eere van den Bruidegom en Bruit.
 Urania, den hoogen Zang bevolen,
 Verheft, hoe dat de Moeder van de Min
 De Liefde dryft door alle Hemelpoolen,
 Die sluipt allengs langs Berg en Bosschen in.
 De Min-godes op haar geschulpten Waagen
 Geseten, met haar Soontje aan haar sy,
 Wiens Toorts ontsteekt en Bosschen, Hegge, en Haagen,
 Geen Stroomgod selfs is van syn laagen vry.
 Een Herder, digt gedooken in de linden,
 Gevoelt het vuur, wyl hy de vlamme kust.
 Hy klaagt syn smert aan zyne Zielsbeminde;
 Bid dat haar mond die gloënde wonde blust.

Hy smeekt en vleit, en spreek: wil u erbarmen;
 Uw oog alleen, Uw oog heeft my gewond;
 Soo 'k sterven moet, ei neem my in uw armen
 Myn balsem is het Jawoort van uw mont.

Medogenheit, gelyk als wasch te kneeden,
 Reikt hare hand; sy opent hem de borst:
 Daar kaatst de vlam van de een in de anders leeden.
 Ay! roeptse, ay my! ik brand! ja sterf van dorst!
 Dat woord van Ja, nog naauwlyks van de lippen,
 Was Balsem voor zyn kwynende gemoed,
 De doot verhuist, toen 't leeven scheen te ontglippen,
 Hy houdtse vast en heeftse als Bruit gegroet.

Daar juicht de Helikon met bly geschater,
 Wensch 't jonge Paar veel zegen in den Egt,
 Gints ruist om hoog een helder lugt-geklater,
 Wat daalt 'er af, wat of ons dit beregt?
 Gelyk een Wolk, door Winden t'saam gedreeven,
 Verspreit, en breekt in kalmte en sagte stilt,
 Waar door de Son, het alverkwikkend leeven
 Op 't aardryk sent, soo heeft 't den Goon gewilt,

Als Afsesant Minerva neêr te senden,
 In 't Stacy-kleet; se ontvouwt haar hogen last,
 Dat vrede was de Gordel harer lenden:
 Op dit besluit komtse als een Bruilofts Gast
 Ter Zaale in treên, op 't heerlykst uitgestreeken;
 De Wysheit op haar Tulband rein gestikt,
 De Deugden, daar geen glanssen aan ontbreken,
 Syn om haar Hals als Paarlen rein gestrikt.
 Op 't blank Papier in wit Satyn gewonden,
 Staan afgedrukt de Zegels van de Trouw,
 Dit geeft sy aan dees Twee aan een verbonden,
 Tot Onderwys van Egte Man en Vrouw.
De vreeze Gods, dus luidt haar eerste reden,
 Sy uw begin, gaat hier malkandren voor,
 Buigt uwe kniën voor God in den Gebeden,
 Leent aan het kwaad nooit handt nog gunstig oor.
De Liefde, die veel kwade kan bedekken,
 Sy als een snoer, dat beider harten bind;
 Een stil gemoed kan gunst en voordeel trekken;
 Daar twist en nyd haar merg en vleesch verslind.

De blyde vree, gedaalt uit 's Hemels wooning,
 Sy 't fondament waar op de muuren vast
 Gegront syn, 't geeft syn eigen werk belooning;
 Daar vrede woont is God vrywil'ge Gast.
Sagtmoedigheid, die storm en onweervlagen
 Te rugge dryft, is 't wapen van den egt,
 Die 't vuur bewaakt, myd wind en waterplagen,
 Een needrig oog zyn naasten brengt te regt.
 Gaat langzaam voort, slaat handen in malkander,
 Die 't lastig jok wil buigen na syn sin,
 Verdrukt den een, doet moeiten aan den ander,
 Het Evenwigt trekt liefde en soete min.

Dit sprak Minerve en gaf daar op den zeegen
 Sy wenst een ryken schat van Hemelgoed,
 Een gullen dis een vroeg' en spaaden regen,
 't Bescheiden deel geen vrekken overvloed.
 De Vyg- en Wynstok dekke u met haar looten,
 Ja buig' hun ranken om uw ronden dis,
 Waar aan men neurt en singt als huisgenooten,
 Soo leeft men of het altyt Bruiloft is.

Met daalt de lugt als na de diepste gronden
Een Wolk doormengt, als Goud en Blauw Asuur
Omvangt Minerv, daar heeft s'er in gewonden,
Sy laat voor 't laatst, door smeulende Offervuur,
Een Waassem na, waar van de Fakkels dooven.
Apol in rust verbeid den Dageraat,
't Gordyn is reeds van 't Starrenheir geschooven,
Het Bruijtje bloost, als 't Roosje open gaat.

U Ed. Moeder.

**Aan Me-Juffrouw Francina Jacoba van Westrem.
Vrindelyk vraag-besoek.**

UW vrindlyk oog, waar meê gy my ontmoette,
 Me-Juffrouw noopt my; om u te begroeten:
 Met bygevoegde vraag
 Of 't pas geeft, ik van daag
 My d'eer aandoe; in vrindschap te bezoeken
 Me-Juffrouw u, en 't Digtstof van uw Boeken.
 'k Heb 't myne reeds verspilt;
 Dies wagt ik weer, hoe mild
 Ge uw Letterdis, vol zoete rymbanketten
 Bevallig beeld, sult voor myn oogen setten.
 Hier op gelieft bescheid,
 Te geven aan de Meid:
 Soo Ja; sal my, myn Suster t'uwarts leiden:
 Na 't klokslag drie, gelieft ons te verbeiden.

Antwoord.

Wat soeter Musa komt myn sinnen streelen!
En laat haar Bekjen in myn ooren kweelen?
Haar Zangnimf speelt voor boô;
'k Ontfangse gants niet noô:
Nooit liet men soeter my ten aanspraak vragen:
Dit voorbesoek moet my alreeds behaagen.
Kom Musa, kom vrindin,
Ik wagt u vrolyk in.
Myn Zangheldin komt u met schorre klanken,
Voor 't kunstig vragen, vast voor af bedanken.

Klinkdicht.

WAt dwaalt gy doffe Ziel op de akeligste paaden;
 Als hadt ge lust een Weg met Doornen te betreen!
 Daar schuilt een Slang in 't Gras; de Satan op de been
 Legt op zyn luimen, om de zielen te verraaden.

Of is Gods glans te klein? die Zonne der Genaden!
 Of deinst een vuile ziel voor 't ligt, dat haar doorscheen?
 Spoed u naar Siloäm, en dompel al de leên,
 Nu onrein door de smet van soo veel euvel daden.

Wat zoekt gy hier om laag tot een volmaakten trap
 Te stygen? Neen! daar toe vereist een grooter stap;
 Wanneer de Ziel is van 't Gevangenhuis ontbonden;

En 't zondig overschot in 's Moeders Ingewant:
 (In weêrwil hier misbruikt) de ziele Triomphant
 Uitgalmen sal, door God: de prikkels syn verslonden.

Sinnebeelden van den konstlievenden tekenaar.**Den Heere Willem van Kerkhoff.****Uw Woort is een Lantaarne voor mynen Voet, en een Ligt op mynen Padt.**

EEn nare en duistre nagt
Had my van 't regte spoor ten dwaalweg ingebracht;
Maar toen my werd ontsteeken
De Lampe van Gods Woord, soo kende ik myn gebreeken;
Soo lang my 't held're ligt,
De vonken van dien Geest bestralen, sal 't gezig
Voor vallen my behoeden.
Al struykel ik, vrindin, ei houw my dat ten goede:
Dat vordert meest den wegh,
't Gaat alles dog verkeert, naar menschlyk overleg.

Voor den selven.

HY die syn Schip bevrägt, om voordeel te bejaagen;
En meent, het is genoeg nu 't ruim is volgeslagen.
En dan op Wind en Stroom niet let; maar aan den wal;
Nu gaapt, en geeuwt, en suft, of kruipt in alle hoeken;
Om daar wat nieuws, wat moois, wat lieflyks op te soeken:
Is verder van zyn hoop, en nader aan zyn val.

De tyt geneest alles.

DE Balsem, die de hartwond heelt,
Word door een zagte hand gestreelt:
Se smelt, en drupt by ogenblikken,
Verzagt de wond: wie spant 'er strikken,
De Tyt te stuiten in haar vaart?
't Verliest sig al, wat hier op aard
Was vastgebonden en gestrengeld:
De Hemel 't zoet en bitter mengelt:
Tot eens de Tyt, der tyden tal,
In 't eeuwige verzwinden zal.

**Troostreden aan de wededele vrouwe, mevrouwe C.B. Kien,
Over 't Afsterven van den Wel Ed. Geboren Heer; den Heer Maurits
Pasques de Chavonnes.**

WAt zoekt ge uw smert in traanen te verdrenken,
Mevrouw, om 't weggaan van uw dierbaar pant?
Gy saagt voorlang syn God en de Eng'len wenken
Te haasten naar het eeuwig Vaderlandt.
Uw Heer stond reê; hy klom met wisse schreden
Op 't Nebo, waar van ver hem in 't verschiet
't Geloof vertoont, hoe 't ryk der zaligheden
Syn deel bewaart: dat loon hy nu geniet.
Die Stad van God, soo moeilyk te beklimmen,
Voor die syn hart aan aardse schatten hegt,
Betreedt hy nu, verachtende de schimmen:
De deugt hadt hem syn voetspoor vast geset:

Die Stad van God, behangen met Gordynen,
Voor 't vleeslyk oog, als Kedars hutten swart
Van buiten, maar inwendig door het schynen
Der Godheits-glans verheerlykt: hier is 't hart
Van uwen Heer, hier smaakt hy volle weelde;
Hier galmt hy 't lof met een verheven toon,
Ja wenst, dat gy die vreugde met hem deelde,
Als vrygemaakt, en eigen aan Gods Soon.
Hier smelt de Liefd' van 't geen hy eertyds minde
In Liefde Gods; dees Beekjes keeren om
Naar de Oceaan, waar s'haaren oorsprong vinden,
Hier noemt de Liefd' haar Jesus Bruidegom.
Die Liefde Gods, op voorhoofd, arm, en dyën
Gedrukt, was 't Zegel dat zyn stil gebed
Van God verhoord zou worden, in zyn lyën,
Die hem bewaart, voor 't smart'lyk Legerbed.
Soo Triomphant kwam Elia God nader,
Een Wagenwolk, door Hemelvlam verligt,
Baand' hem het spoor, al roept hy: ach myn Vader
En Israëls heir! hy smolt voor 't aardsch gesigt:

Alleen, liet hy syn Mantel nederglippen
Tot teken, dat Gods Geest ook nederdaalt
Op 't Jongren tal; kom gryp dan naar de slippen
Van 't waar Geloof, waar meê hy zegenpraalt,
En moedigt u, Mevrouw, uw bitter klagen
Te einden in Gods wil; syn hand alleen
Drukt voor een tyd; 't syn korte regenvlagen
Sy gaan voorby, wy snellen met hen heen.
Of kan syn vreugt uw droefheit niet vermind'ren?
Of is de Bron des levens opgestopt?
Syt gy Jaloers om 't erfdeel van Gods kind'ren,
Dat gy uw Broot in bitt're traanen dopt?
Of komen u veel steile Bergen tegen,
Onnaakbaar voor het oog? sy worden slegt;
Door vast Geloof vereffent God de wegen;
Hy had uw huis in eeren opgerecht;
Veel wenslyk heil van uwen Heer doen bloeien
De ted're liefde, hield syn wort'len vast
Soo lang men 't kroost in 's Vaders spoor sag groeien,
Als sulke Kind'ren sulken Vader past

Syn Jaartal was aan 't hoogste perk genadert,
Het Werk gedaan. Den Eigenaar van 't al
Roept hem in huis! hy word in vreê vergadert,
En komt eerlang in Herder Jesus Stal.
Hoe kostlyk is de Doot der gunstgenooten
In de ogen Gods! sy serven 't allen tyd,
Niet wagtende tot de oogen syn geslooten,
Ja! segt de Geest, sy rusten van den stryd!
Wensch dan niet om uw lyden te versagten,
Een minder deel aan Jesus lieve Bruit:
Neen! neen Mevrouw, wy moeten hier verwagten,
Op onse Post, Gods Eeuwig Raadsbesluit.
Die trouwe God, en Vader zyner kind'ren,
Besorger van der Weeuw-, en Wesen-staat
Sy uwestaf, als lighaams kragten mind'ren;
Hy sy uw Borg, uw Heil, en toeverlaat.
Myn wensch is; dat Jehovah uw versterke,
De Ziel met Geest, het lichaam met zyn kragt:
Dat hy uw wensch ten vollen uit wil werken
Tot ge alle syt in liever lugt gebragt:

En als de Son des levens komt te daalen,
De Olië des Geloofs in vollen vlam
Mag ligten, tot in Jesus Binnesaalen,
Daar 't Bruiloft is, by 't onbevlekte Lam.

**Wint krakeel aan den Jonkheer Benjamin Dabling,
Op hare Koddige reize na Stellenbosch.**

't WAs midnagt, en 't heel al aan 't zwygen,
Grootvaar Oost was in de rust;
Na syn lamp had uitgeblust,
Kon syn volle slaap niet krygen:
Wel wat scheelt 'er, sei hy morrend,
Is myn Peuluw ongeschud,
Raak ik nog niet in den dut;
'k Ben den helen dag wel knorrend:
Hy ten Bed uyt, kykt om 't hoekje
Van de Deur, staat overent,
Wel wat maakt die geele vent
Sei hy, gints in 't Onderbroekje:

Is 't nu nog geen tyd te slapen?
Scheerje na je woning toe,
'k Ben je buld'ren lang al moe,
Of ik eischje aanstonts te wapen.
Hoe, sei Oudoom Zuyd, wat streeken
Heeft die vent wel in de mouw?
Mag 'k myn Roosjen in den douw,
Op myn beurt alleen niet spreken:
Jy die floddert heele dagen
By Maay Weele, swart als pik;
En nu ik de vlegten schik
Van myn blontje, derfje klaagen,
Buldert, tiert, en raast vol winden
Steelt de bloesem van haar koon!
'k Sweerje dat om al dien hoon
Ik je Wambuis toe sal binden.
Kyk eens gints drie dikke bollen
Zakken wind; elk als een vat
Van het Heidelbergse nat,
Sal ik na je ribben rollen.

Zuid-Oost neef, om 't parlechanten,
Keek, en leunde op de onderdeur;
'k Schiet daar wel een schotje veur,
Riep hy: hei daar grootse quanten.
Wel waar word ik voor gereekent?
Voor een Vond-of-Aterling,
Heeft myn Vaar niet alle ding,
Tot myn Luiers, aangeteekend.
'k Zwel van spyt, sie daar myn Bakhuis
Blaauw en bol, ja 't wilder uit,
Snoert uw geele en swarte snuit,
Of 'k ontlad myn heele pakhuis;
Oost en Zuid, keek op haar neusen,
Dus gedwarsboomt van dien vent,
Riepen, laat dan 't Parlement
Eens vergaad'ren van de Reusen.
Oostvaar deftig uitgestreken,
Had een Tak van nonje Auroor
Om syn arm; en hals regt voor
Toegeknoopt: wel heer wat keeken

Al de Heeren; Zuid-oom, buiten
Met een Vlieger opgeschikt,
Zephier had de Zoom gestikt
Om de Pais met staat te sluiten.
Al de Neeftjes, regts en sylinks,
Gleedden stilltjes in den raad,
Om als 't een had al te quaad
Saam te spannen, om dan schrylinks
Over de andre heen te sitten:
Groot-Neef met een barsse tred
Had syn voet nauw ingeset,
Of hy grommelde, wat's ditte?
Wat valt hier te parleteeren,
Want de vent verstonst syn Frans
(Comme un oye) ik weet een kans,
Wilje met my accordeeren:
Leent my slegts uw halve goetje
Voor een stond twee drie, sie daar
'k Sweerje, die roept hot, of haar
Sal ik ligten met myn voetje:

't Was Fiat! en t'saam gespannen
Stelde ronde en schildwagt, nu
Riep een Sentinel perdu
Ha! daar komt wat, wakker mannen,
Daar 's een Bril, kom sie van verre;
Want 'k betrouw nog nauw myn oog,
Dat my meer als eens bedroog:
Door 't geflikker van de Starren!
'k Sie, ik sie, ja 'k sie het quantje.
Seit 'er een, 't lykt potpastei,
Daar het spek sit tusschen bei;
Maar 'k bespeur nog korst nog rantje.
Gooi je Bril aan duisent scherven,
Grootvaar, wel 't is een Pastoor,
Die vier quanten leenden 't oor,
Om in Pelgrimschap te zwerven:
Hey! hoe kaak'len al die bekken!
Flakkus heeft syn lier gesnaart:
Pan die peutert aan syn baart:
Fynman sit 'er mee te gekken.

't Bollonneesje lang van ooren,
 Kort van snuit sprong driemaal ront;
 Om het bassen van dien hont,
 Konder niemant sien noch hooren:
 Wel wat gaapt die kleine waffel!
 't Is Pro Deo dat je keft,
 Soo je uw stem nog hoger heft,
 Gooy 'k je met een scherpe gaffel.
 Hoor eens, luister! al de zakken;
 Syn gestooken met een spel;
 't Is of Eool uit de hel
 Komt, om 't ons op 't lyf te smakken.
 Denk eens hoe Pastoor verleegen
 Met dat Volk was in de Schuit:
 Ik sal dagt hy, komjer uit,
 Niet als Broot en Water geven:
 'k Sal dat dart'le vlees wel temmen,
 't Is by my haast vastens tyd,
 Dat men 't brood wat dunder snyd,
 'k Salje met een Roskam kemmen.
 't Was in waarheit niet gelogen,
 Want sy vieren syn bedroogen.

**Spoore der Nederduitsche digt-kunst,
aan de geestryke poëtesse A. Beck.**

Vt desint vires

Tamen est Laudanda voluntas.

Ovid.

DAar Sparens kristallyne Stroom
Oud Haarlem, 't hoofd der Kenn'mer Steden
Doorsnyd, al kronk'lend langs een Zoom
Van groen, voor 't oog vol lieflykheeden;
Tot dat hem d'Y-God blyde ontmoet,
Wanneer hy in syn schoot komt vloeien,
En hem in 't Zee-Paleis begroet,
Vermoeit van Haarlem te besproeien:

Van daar Kunstlievende Alett,
Kom ik uw groeten met myn Vaarsen;
Schoon laag van toonen, en niet net
Geschoeit op hoog gehielde laarsen:
Ik vlieg soo hoog niet in de lugt,
'k Laat na Laurier een ander Ylen;
Myn Zangster mind de Zwaluw vlugt,
En smeekt verschoning voor haar feilen.
Hier is het daar myn Geest soo vaak
Sig in de Digtkunst kan vermeyen,
En d'Oude Schryv'ren met vermaak
Naspeuren gaat, en 't oog laat weien
In haare Schriften, vol van keest,
Die my myn selven doen verliesen,
In soo een beemd vol geur en geest,
Waar van niet weet wat 'k best te kiezen.
Al klimt een ander 't Tempel-koor
Van Febus op, met groote stappen;
'k Volg als Askaan, Eneas spoor,
En kruipse na op Pindus trappen.

Dog gy, die door uw gulde Lier,
Gehoor, en Sinnen weet te streelen,
En door uw Zang vol Hemelvier,
Weergadeloos elks hart kunt steelen:
Als gy de Ziel, door Bybelstof,
In Maatzang, rukt van hier na booven,
Om in Vorst Jesus Hemel-hof
Den Opper-Heerscher daar te looven:
Of dat gy door uw Mengel Digt,
En puik van uitgeleese Zangen,
Elk een vermaakt, en Teffens stigt,
Terwyl men aan uw mond blyft hangen.
Waar van ik dikwils de Eere genoot,
Dat gy myn Aandagt opgetoogen
Verrukt hield; als g'uw Kunst aanbod,
Dan kwam ik als een By gevloogen,
En Aasde op keur van leckerny,
Ik dagt, dit is 't banket der Gooden
Dat hier word opgedist, en my
Soo mildelyk word aangeboden:

Dan wierd ik Even of my 't nat
Van Aganippe, wierd geschonken;
En of ik wierd besproeid, bespat,
Soo kan uw Digt myn Geest ontfonken:
Ontfonken? Ja! 'k beken, die gloet
Brengt my ver boven myn gedagten,
Ze ontsteekt het Digt vuur in myn bloed,
En geeft me op nieuw weer lust en kragten.
Volhard in de Eed'le Poëzy,
En noopt myn yver dus met spooren,
Terwyl de Faam aan alle Zy
Uw Geest, uw Lof, elk sal doen hooren
Soo lang de Digtkunst wordt geagt:
Van daar de Dageraat komt kriecken,
Tot daar Apol in 't West vernagt,
En 't Aardtryk dekt van vaale wieken.
En wordt ik dan eens meê genoemd,
Dan vloog ik op met uwe Vlerken
En dreef; terwyl gy wiert geroemt,
In uwe schaauw door alle Perken.

Maar 't is te veel daar ik op boog,
'k beswyk in uwen Lof te Zingen;
'k Verhief myn toonen veels te hoog,
Wyl nu myn stem niet door kan dringen.
Dies bid 'k vergeef myn stout bestaan;
Neem voor de daad de wil maar aan.

Veniam pro Laude.

B.W. D'ABLAING.

Antwoord aan den Heere B.W. d'Ablaing.

Soo kaatst van Golf tot Golf ook de Afrikaanse tong: Tot daar se stuit,
wanneer s' haar uit den adem song.

IS 't waarheit, of is 't logen?
Of heeft ook de Avont Son in 't Westen my bedrogen,
Dat sy te rugwaarts keert?
En steekt de kille borst in vlam, die haar verteert.
Wanneer op Eools wieken
Het aangenaam geschenk der Digt Konst my deed' rieken
Van ver, hoe dat het bloet
Uit 's Vaders borst gesoogt, een Fenix queekt en voed.
Soo kent men aan de vlerken,
Wat dat een Ed'le Geest op 't kragtigst uit kan werken.
Wanneer aan Sparens Zoom
Apol zyn Wagen ment, dan viert uw hant den Toom;
En tragt om onder 't stryden
Het klinkend Snarenspeel Apol te doen ontglyden:
Of 't sy ge in 't veld vernagt,
Dan drupt ge op't kwynent groen een nieuwer geest en kragt.

Dat hiet ten Zangberg treden!
Wanneer men Sout en Zoet soo wel te pas kan kneden,
Waar van het reinste nat
Het Westen niet alleen, maar 't Zuide ook overspat:
Ja 't streelt myn stramme snaren,
Of 't mooglyk was eens meê na 's werelts eint te vaaren.
Maar sie ik d'Afgront aan,
Die spart met open mont! begluur ik Son en Maan,
Wat derft men onderwinden?
Daar selfs het logge brein geen middelweg kan vinden.
Had ik een Sophokles,
Dien Leidsman aan myn sy, of een Euripides!
Of had myn Tong de Taalen
Der Grieken, of Latyn, eens meê gesmaakt: 'k sou dwaalen
Door 't bladerryke woud,
Daar't Pluimgedierte spreekt, of daar men dingtaal houd.
Nu kweel ik aan de stranden,
Daar 't Oost de Snaren sengt; hier kweekt men geen waranden
Voor de Ed'le Poësy:
Maar Gy, die my ontmoet, huwt Sparen aan het Y:

En streelt haar blanke vlegten,
Waar op myn Geest verlief, die aan uw mont blyft hegten.
Wat sal die volle dag,
Als gy ter Tafel gaat, (ay die dien tyt eens sag)
By 't Godendom geseten,
Uw gulde lier het oor der Zee-sireen niet weeten
Te lokken uit haar schulp,
Door Tritons opgevoert: die smeekende om uw hulp,
Als die verheve toonen
Haar voeren boven 't vlak, en in het hoog doen woonen!
Of wilt gy in het veld,
Daar Mavors opgeruit syn schorre snaren stelt?
Hoe sult gy hem bedriegen,
Wanneer uw Orpheus-Zang, in d'ysren slaap sal wiegen
Dien dart'len stokebrand!
Of lust het u Laurier, en palmen met uw hand
Door konst in een te streng'len;
Uw wakk're Geest sal Geur, en Blom daar tusschen meng'len;
Ja! setten leven by,
Als Thewis kokermuilt, die met zyn Bruit op sy

De guldene Appels plukt,
En voor een Morgengaaf, die aan haar boesem drukt.
Wat sal ik verder maalen?
Myn Zangvrind kent u niet, 'k moet in uw lof verdwalen;
Myn levens Lente blom
Verwelkt, en afgemaait; de Geesten sitten stom:
En klapte ik ooit myn Vlerken,
De tyd heeft die gefnuikt, eer ik het selfs kon merken.
Gy lokt my Zeewaarts af;
Maar strand ik Benjamin, maak van myn Digt een graf:
Op dat geen heugnis teeken
Van myn vermetenheit een Momus mag doen spreekken.
Maar soo de Zang bekoort;
Konst-Minnaar zing, ja sla den Echo dat men 't hoort
Door Velden, Berg, en Dalen;
Soo sal Apol u selfs, al juichend binnen halen.

Caap de Goedt Hoop.

Cloris, herders-zang, op den verjaardag van Astrea Philadelphia.

AL heeft de Winter-Vorst de Bosch-en Veldwaranden
 Ontbloot van 't jeugdig Groen; en dat ik langs de randen
 Of groene boorden van den gysen Ryn-stroom, niet
 (By 't Somer Morgen ligt) opsing een vrolyk Lied;
 Al krimpt de dag sig in, bekleed en weêr omtrokken
 Van langer nagtgordyn, waar op de witte vlokken,
 By klaren Maneschyn, en 't tintlend Sterreligt,
 Verbeeld een Silverkleed, dat weêrstraalt in 't gesigt:
 'k Laat slapen dien het lust, en stinken in de pluimen,
 Ik wil het laauwe bed op 't haane-kraajen ruimen,
 Ik sal het komend ligt, de schoone Dageraat,
 Eer dat de gulde Zon nog uit syn Slaapsteê gaat,
 Toesingen weêr een Lied, een Herderslied, ter eeren:
 Ik sie den groten dag, Astreas Jaardag keeren.

Op Herderknaben op, wie sluimert in syn pligt?
Wat heeft die Harderin ons Lied'ren toegedigt!
My heugt de tyt voorheen; wie sou haar ooit vergeten?
De bomen van het Woud, de stomme Stroomen weten
Nog van haar Geestigheid: dog waarom opgehaalt
Het geen dat voormaals was? se is immers afgemaalt,
Met duursaam Goud, en Verw van levendige glanssen,
In 't heugboek van de Ziel: kom, vlegt haar liever kranssen
Ter Naagedagtenis, ook in dit Jaarsaaisoen,
Of schoon het Veld verdort, ons Harten hof staat groen,
Met bloemen ryk van kleur, en geurge Speceryën;
Die ik haar desen dag nu weder toe sal wyen,
Van wenschen, onder een gevlogten en geschikt
Met regte Trouw, en Liefde, en Vrienschap toegestrikt.
Wel op myn Sangheldin! van Rynlants vliet en stroomen,
Door Velden, berg, en dal, en hoog bekruinte boomen,
Door woeste wegen, die geen Herder hier ter steê
Nog weet te noemen!
Ga nu heen na Nymph Astré,
En seg haar hoe 't ons gaat, en wat wy al verrigten,
Hoe menigmaal wy aan haar gedenken in ons digten,

Jan hoe wy desen dag weêr plegtig syn geweest
By Suster Silvia, ter viering van dit Feest:
Hoe brave Galathé in Digtmaat fix ervaaren,
Met Chloris en syn Wyf Lerinde daar ook waaren.
Hoe verder al de Rei verlaatende haar Vee
Daar vrolyk song, en sprong.
Ga heen na Nymph Astré.
Verhaal haar, hoe verheugd wy op de tyding waaren,
Toen wy haar overkomst, van door de woeste baaren,
By Broeder Waarmont aan der Zuiderlanders kust
Verstonden, hoe verblyd, hoe vrolyk, en gerust
Dat iders aanschyn blonk, hoe 't Zoden Altaar rookte,
Van 't laauwe Lamm're bloet, 't gebraden en 't gekookte
Uit Stal en Klaverwei, stond in de groente reê,
De Veldfluit klonk 'er luid.
Ga heen na Nymph Astré.
En wens haar in myn naam wat ooit een Mensch kan wenschen,
Uit binnenst van zyn hert aan sterfelyke Menschen,
Dat haar nooit onheil raak, of vaale krankheit vind
Veel min de bleeke doot haar frisse Jeugt verslind,

Geen swarte gal der Nyd, of vuile lasterstreeken
Beswadder haaren Naam, by ons ten baak ontsteeken,
Geëert, gelieft, gemind, zal Eeuwig hier ter sté
Met gulde letters staan.

Ga heen na Nymph Astré,
En zeg haar booven dit, hoe dat ik Goëls hoede
Ook over hare Ziel op heden wensch ten goede,
In 't Lant van Goede Hoop, 't gehoopte goed geniet,
Het goed, dat ons gesigt maar door Gelove siet;
De wolken druipen op haar neêr een milden Reegen,
De Vrughtbare Aarde baar voor haar een ryken Zeegen,
De klaare Watervloed, de grondeloose Zee,
Die geven haren wensch!

Ga heen na Nymph Astré,
En zeg haar, hoe my was gelast van myn Lerinde,
Van Doris, Rosemont, en al de goede Vrinden,
De groetenis te doen! dat grote Zegemond,
Met Eerland aan de Maas, noch beide syn gezond;
De Herder Gulhart, aan de Vlaamse beemt ter weide,
Lisette by den Ryn, en Florida ter Heide

Op 't Landhuis syn nog wel, en verder al het Vee,
De Dreeven, Stal, en Schot.

Ga heen na Nymph Astré,

En sing haar vrolyk toe dit Herderslied ter eeren,
Van Chloris haren Vriend, 't geluid laat wederkeeren
Door 't blaauwe Hemeldak, tot in ons Arnhems dal;
Of snyd een gellip riet, daar aan een Waterval,
Of ander vreemd gewas, bekwaam om op te spelen;
Myn Veldfluit sal terwyl haar Jaargety hier kweelen;
En ik verblyve tot haar dienst gedurig reê.

Vaar wel myn Sangheldin!

Ga heen na Nymph Astré.

Terwyl kwam 't Werelts ligt; 't besneeuwde Veld beschynen,
Wier heldre glans ontschoof de bruine nagtgordynen;
Myn Sangheldin genoopt, begeeft sig met der vlugt
Na Herderin Astré, klapt driemaal in de lugt
Haar wicken tegens een, ten blyk van vreugt; een wagen
Van Wolken nam haar weg, die, op de wind gedragen,
Straks myn Gesigt ontweek; terwyl ik hier ter ste
Den blyden Jaardag vier
Van onse Nymph Astrê.

Lied.

Dorre bladerloose Boomen,
 Vee, en Dreven, Pluimgediert
 Nimphen van de Waterstromen!
 Ei met my dees Jaardag viert!
 Die ik met een Zegen groet,
 En u alle bly ontmoet.

Of veel liever Speelgesellen!
 Meisjes, fix, en afgeregt,
 Om de Veldfluit wel te stellen,
 Trots de beste Landsheers knegt;
 Die ik met een Zegen groet,
 Op dit Feest verblyd ontmoet;

Singt Astrea nu ter eeren,
 Helpt my vieren desen dag
 Die tot ons wil wederkeren
 Vrolyk, als die voormaals plag;
 Die ik met een Zegen groet
 Met u alle bly ontmoet.

Is sy ons gesigt ontvaren,
 Sit sy by de Zuider-Son;
 'k Sie haar voor myn ogen waaren;
 Philadelphia die kon
 Nooit ontrekken 't levend beeld,
 Dat my voor de sinnen speelt.

'k Kan, nog wil haar niet vergeten:
 'k Wens haar alle heil en goed,
 Daar sy heden is geseten;
 Alle soort van overvloed,
 Al de volheit van dat land,
 Schenk haar 's Hemels milde hand!

Met veel Ziele-ryke gaven,
 Hoop, Gelove, Liefde, Rust;
 En in 't einde 's Hemels haven;
 Als sy na haar's herten lust,
 Sat van dagen hier benêen
 Heeft geleeft steeds wel te vreên!

CLORIS; of na gewoonte, W. SIMMERS.

Aan den Heere D. Nolthenius, en Me-Juffrouw M.J. Slotsboo, op hare reis naar Batavia.

Die 't schuimend Pekel wil bevaaren
Siet uit naar Voorwind; hy vertrouwt
Syn lyf de Hulk: Maar! met bedaaren
Soo set uw neêr; siet watje bouwt.

De wuste tomeloose winden
Van d'Aardryks hoeken opgevoert;
Syn met geen keet'nen vast te binden,
Soo de Almagt haar niet dempt, en snoert.

Het sigtb're streelt de sienlyke ogen,
Maar die haar onmagt heeft gepeilt,
Kiest nutter, als te zyn bedrogen
Het waar Geloov, waar op hy zeilt.

't Geloof, dat als een een tweede Moeder;
Ons koestert, en 't verlangen rekt,
Kiest Jesus, als haar outsten Broeder
Ten Leidsman, als gevaar haar wekt.

Laat Golven spartelen en bruisen,
Den Afgrond gapen, 't Hemels Vuur
Bevragt met Dond'ren, of de sluisen
Verteere, of domp'len de Natuur.

Laat wangeloof met slappe handen
Verlaten 't roer; als nood hen preit,
Te daalen in 't diepst der ingewanden
Van 't vlot, en dus de doot verbeid.

Het waar Geloof zweeft op haar pennen
Door drift van wolken heen: van var
Wyst haar de Hoop, hoe sy kan kennen
De komst der troostb're Morgenstar.

Dus werksaam dryft hy op genaden
Door 't woeste Diep, alleen rust hy
Op Gods bestier; niets kan hem schaden.
Een Christen word door 't sterven vry:

Maar komt hy veilig aan te landen,
Dan klimt het Liefde-vuur, en steekt
Dankoffren op, met need'rige handen;
Ja verder om Gods bystant smeekt.

So moet U al dit heil bejeeg'nen:
Soo stiere de Almagt uwen gang!
Ja, doe op al Uw daaden reeg'nen
Een Oegst van Zegen, Jaren lang!

Uwe Moeder.

WAt baat den Oceaen een druppel nat?
Die ongepeilde grond
Werpt, als met open mont,
Syn overvloet op Duin en Stranden, dat het spat:

Nogtans daalt Beek en Spruit van 't hoog Gebergt,
Al zwoegende, door Zant
En Klip, tot op het Strant:
Als of se, door die gift, den Theems en Donauw tergt.

't Is met een Ed'le Ziel alsoo gestelt,
Die wentelt in de vreugt:
Als de Evenmensch verheugt
Siet dat een druppel Dank voor Gaven wort getelt.

Toen de morgenstarren vrolyk zongen en de kinderen Gods juichten.

WY, tot ons geluk gesteege
In 't onnaakbaar heiligdom,
Speuren na de onmeetbre wegen
's Konings in zyn Koningdom.
Siet, hy daalt om 's Aardryks gronden
Vast te hegten in de sponde
Van syn Wil en Oppermagt!
Swaai hem toe dees Eerstelingen,
Die het later nageslagt
Op haar toon ons na sal singen!
O Hoe zalig is ons lot,
Boven die om laag blyft swieren;
Wyl wy, in 't gesigt van God,
't Eeuwig Halelujah vieren!
Staven wy dan een Verbond
Op dees blaauwen heuvel gront:

Dat dees Schaar van Hemellingen
 Nooit naar ryk of speer zal dingen!

Tegensang.

Wy, met Zeraphine Vlerken,
 Juichen 't driemaal heilig lof
 In het hoge Hemelhof,
 Om Jehovaas wonderwerken,
 Met een nooit gehoorden toon!
 Dat sal ons veel beter cieren
 Als te streven naar de kroon
 Van geheiligde Lauwrieren.
 Hem die 't roekeloos bestont,
 Sal een gloet van Blixemslagen
 Smakken in den helsen grond
 Tot een Eeuwig zielenknaagen.
 't Past dan, met een diep eerbied
 Voor dien God, die alles siet,
 Ons in geen bestuur te mengen,
 Eer de ligte wieken sengen.

Sang.

Ag! wat hoort men boven rom'len
 Of de Hemel uit syn vak
 Braakte een stoet van ys're dromlen!
 Wat krygt onse Rei een krak;
 Die in trotsheit opgeslagen
 Michaël ten stryd durft daagen!
 Maar ag! o rampsalig rot,
 Sult gy de Opper-Monarchye,
 Met een euvelmoed bestryën
 En dus woeden tegens God?
 'k Hoor uw lastermonden tieren,
 Tantgeknars, en naar geheul
 In het diep van afgronds vieren.
 Uw geweeten strekt uw beul;
 Uwe vryheit ysre boeyen,
 Soo kan God uw trots besnoeyen!
 De Morgenstont van Gods Besluit quam dagen,
 Uit de open schoot van zyn gedugte Magt;
 Die stip des tyds dat de Almagts welbehaagen
 Werd uitgevoerd, en aan het ligt gebragt.

Hy, die syn arm, bestuwt met Mogentheden,
In 't Raadslot der Drie-Eenheit had bepaalt
Een Koningryk te staven ver beneden
Den Stoel syns Ryks: wat Staalpunt, Etst of Maalt
In blank Albast, of duurb're Berg-Metalen
't Onpeilb're Gods? ons Harsenschildery
Denkt niet een trek, of merkt haar diepste faalen,
Ons dieplood peilt geen Godheit van naby.
Stuur dan myn hand, ô aller Geesten Vader,
Van 't geen ooit was, of komen sal, of kwam:
Dat ik myn schagt mag doppen in den ader
Van uwen Geest, of 't Water Siloâm;
Om niet te hoog door 't wolken spoor te rennen,
Te tasten aan de Zegels van uw Raad,
Nog al te laf uw Magt in 't sant te mennen,
Maar houden steeds de Weg van Middelmaat!
God die 't Geheim van syn alwyse Werken
Voor hem bewaart; verpoost ons teer gesigt,
Om stuk voor stuk, op stof, en vorm te merken,
't Volmaakte denkbeeld is te swaar van wigt.

Dies paalt hy om dit hooft gebou te maken,
Te cieren als een Huisheer syn Paleis,
Ses dagen af, dog so, dat hy blyf waken,
En schraage en voede elk Schepsel naar syn eisch.
De Naald van 't Ziels Compas, ten toets gewreven
Aan 't heilig Woort, wyst ons de Noordstar aan,
Gelove styft het Zeil, zo dryft de Steven
Regt voorwaarts als de Geest aan 't Roer blyft staan.